

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 42

Subject Religion

Name of MSS Sakhiyān Chavi Patāsahi

Author Mani Singh

Period -

Folios 183 (009+025 to 208)

Script

Source Prithipal Singh

Missing Folios 1 to 24, 30, 31

42

ਸਾਖੀਆਂ ਪੰਜਵੀਂ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ

42

(5) Sakhian

Chhemi Patasahi

ਸਾਖਿਆਂ ਦੇਵੀਪਤਸ਼ਾਹੀ
ਬਾਜੀ ਸੁਨੀ ਲਿੰਗ

ਇਨਕੀਚਨਹੁਦਿਰਤਾਰੇਵਰਤੇਸਭਲੇਈਆਨਦੀਆਨਾ੨੫
 ਲੇਹੀਗਸਿਗਸਾਗਰਸਿਗਮਖਾਰਸੇਈ। ਬਗੁਲਾਹੀਸੁਨ
 ਤੇਵਈਆਨਸਰੇਵਰਜਾਇਖਲੇਈ। ਵੀਹਦੇਵਰਤਾਰੇਈ
 ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਐਸੇਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਪੈਨਜਿਨਾਦੇਵਿ
 ਚਏਹਲਖਣਪੈਨ। ਇਕਾਇਕੁਭੀਜਿਸਦੇਸਵਿਚਹੋਦ
 ਹੈਸਾਰੇਦੇਸਨੁਸਿਖੀਦਾਨੁਕੁਦੇਪੈਨ। ਸਭਸਦਾਉਪਾ
 ਰਕੁਦੇਪੈਨ। ਜੈਸੇਜਿਸਬਨਮੇਬਾਦਨਚੰਦਨਹੋਦਾਪੈ
 ਸੇਸਭੇਰੁਖਸਫਲਅਫਲਚੰਦਨਪੈਦੇਪੈਨ। ਪਰਮਾ

ਪਚੰਦਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ^{ਉਂਦਾ} ਤੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਪ੍ਰਾ
 ਪੀ ਪੁੰਨੀ ਸਭ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਰੁ
 ਦੇਹੈ ਨਾ ਸਕੁਣਾ ਦਾ ਉਪਰੁ ਹੋਵੈ ਚੰਦਨ ਬਵਨ ਥੀ
 ਜੇ ਤੜਾ ਚੰਦਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਓਹੁ ਹੋਗ ਬਿਖਾਨੁ ਚੰਦਨ ਨਹੀ ਸ਼ੁਦ
 ਤੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਥੀ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਰੁ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਹੋਰ ਨ
 ਭੁਭੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਅਸਟ ਪਾਤਜੇ
 ਪਰਸਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸੇਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਹੋਰ
 ਸਨੁ ਨਹੀ ਕੰਚਨ ਕਰੈ ਨਦੀ ਆਤੇ ਨਾਲੇ ਜੇ ਹੋਵੇ ਗੰਗਾ

ਨਾਲ ਰਲਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੋਗੀ ਗਾਸ ਭਣਾ ਨੂਪਾ ਵਿੜਦੀ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥
 ਤਿਲੋਕੀ ਓਨ ਨੂਪੁ ਜਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਮੁੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇ
 ਰ ਪਾਈ ਖਰਾਹੇ ਜਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਲਾ ਹੀ ਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਨ
 ਹੀ ਹੋ ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀ
 ਚੁਗਦਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾ ਦਾ ਬਚਾ ਬਹੁਲਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਰ
 ਨਾ ਸਾ ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤੇ ਓਥੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਫੇਰ ਮਾਨ ਸ
 ਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਣ ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਇਕੀ ਹਾ ਦੇ ਵਰਤ ਹੈ ਨਾ ਤੁਰੀਆ
 ਗੁਣ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇਕ ਸਿਰੀ ਦੇ ਸਿਗਤ ਕੇ ਸਿਤਦੇ

ਮਿਲਾਪਵਾਲੇਵਿਖਾਵਿਚਜਾਂਦੇਭੀਹੈਨਾ ਤਾਂਓਥੇਸਬਦ
ਦਾਪ੍ਰਚਾਨਹੀਹੁੰਦਾ ਤਾਂਓਥੇਓਦਾਸਹੋਕੇਫੇਰਗੁਰੂਕੀਬਾ
ਣੀਆਣੁਸੁਣਿਦੇਹੈਨਾ ਤੇਕੰਚਨੁਤਾਂਹੋਰਸਨੁਕੰਚਨਨਹੀਕ
ਦਾ ਤੇਜੇਸਾਪਸੀਗਤਿਨੁਮਿਲਦੇਹੈਨਾ ਤੇਓਨਨੁਗਿਆਨੁ
ਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ ਤਾਂਓਨਾਦੇਮਿਲਣੁਸ਼ਹੋਰਨਾਨੁਭੀਗੁਰਮ
ਤਿਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ ਤੇਬਾਦਨਚੰਦਨਹੋਰਸਭਬਿਖਾਂਨੁ
ਚੰਦਨਕੁਦਾਹੈ ਪਰਬਾਂਸਦੇਵਿਚਚਾਗਦਿਕਾਰਹੈਨਾ ਸ
ਚੰਦਨੁਨਹੀਹੁੰਦਾ ਇਕਆਪਨੁਵਡਾਜਾਣਦਾਹੈਦੂਜਾ
ਵਿਚੋਪੋਲਾਹੈਤੀਜਾਵਿਚਗੀਦੁਹੈਨਾ ਚੌਥਾਵਰਨਦੇਖੀ

ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਸ ਨਾਲ ਖਾਹਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇ ਨ ਜਲ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨੰ ੩
 ਦੇ ਨਾਲ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਭੀ ਜਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
 ਖਚੈ ਤਨੁ ਹੈ ਨਾ ਆਪਣੀ ਬਿਤ ਦੇ ਜੋ ਸਾਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ
 ਤੇ ਖੋਟੀ ਬਿਤ ਛੇਤ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨ ਦਾ ਭੀ ਕਹਿਨਾ ਆਇ ਹੈ
 ਜਾਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸਿਗਰ ਦਾ ਪੈ ਫੇਰ ਓਹੁ ਕੁ
 ਸਿਗਰ ਵਿਚ ਖੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਉੜੀ ਪਾਰ ਵੀ ੧੧ ਗੁਰਮੁ
 ਖਾਇ ਕੀਤ ਪਉੜੀ ਆ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਨਿਜ ਪਰ ਹੋਈ
 ਸਾਧ ਸਿਗਰ ਤੇ ਸਹਜ ਪਰ ਸਿਮਰਣ ਵਰ ਸਪਸਗੁ

ਏਗੇਈ ਲੋਹਾ ਸੁਇਨ ਹੋਇ ਕੈ ਸੁਇਨਿ ਅਹੁ ਸੁਇਨ ਜ
ਊਅਵਲੇਈ ਚੰਦਨ ਬੋਹੇ ਨੀਮਵਣੁ ਨੀਮਹੁ ਚੰਦਨ ਬ
ਖਪਲੇਈ ਗੰਗੇ ਦਕ ਚਰੋਣੇ ਦਕ ਹੁਗੰਗੇ ਦਕ ਮਿਲਿ ਗੰਗ
ਹੋਈ ਕਾਗਹੁੰ ਸੁਸੁਵੰਸ ਹੋਇੰ ਸਹੁ ਪ੍ਰਮਹੰ ਸਵਿਰ
ਲੇਈ ਗੁਰਮੁਖਵੰਸੀ ਪ੍ਰਮਹੰ ਸਸ ਚੁਕੁੜਨੀ ਰਖੀ ਰਵਿ
ਰਲੇਈ ਗੁਰਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰਹੋਈ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰ
ਤਿਹੁ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰੋ ਜੋਹੈ ਸੋ ਵੀਹਾ ਵਿਸੁਵੇ ਬਹੁਤ
ਹੈ ਤੋਚੇ ਥੇ ਗੁਣ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਵਿਰਲੇ ਵਰਤਦੇ ਹੈ

ਨਿਰਨਉਤਿਦੈ ਸੋਸਿਖਭੀਗੁਰਾਂਦੇਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤ ਨਵ
 ਹੋਕੋਹਰਨਾਦੇਉਪਾਰਖਨਜੇਗੁਰਿਦੇਹੈਨਾਪਉਤੀਬਾਰਵੀ ੧੨
 ਕਛੂਬਚਨਦੀਵਿਚਗੁਰਮੁਖਲਹਰਨਭਵਜਲੁਵਿਆ
 ਪੈਕੁੰਜਬਚਾਲੈਉਡੈਸੇਨਸਮਾਧਅਗਾਧਨਜਾਪੈਹੀ
 ਸਵੈਸਹੈਮਾਨਸਸਹਜਸੇਵਰਵਰਪ੍ਰਤਾਪੈਬਤਕਬ
 ਚਾਕੋਇਲੈਨੰਦਨੰਦਨਬਸੁਦੇਵਮਿਲਾਪੈਗਵਿਸਸਿਚ
 ਕਵੀਤੇਚਕੋਰਸਿਵਸਕਤੀਲਿਪਵਰੈਸਾਪੈਆਨਿਲਪੀ
 ਖਬਚਾਮਲੈਨਿਧਰਹੋਇਸਮਝੈਆਪੈਗੁਰਮੁਖੀਸਿਧ

ਅਲਾਵਤਾ ਸਬਦ ਸੁਰਤ ਪ੍ਰਚਾਇ ਪਛਾਪੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ
ਥਾਪ ਅਥਾਪੇ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰਾ ਜੈ ਸੇਕ ਛੂਬ ਚੇਨੂ ਰੇਤੀ ਵਿ
ਚ ਪ੍ਰਕਸ਼ਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਜਲ ਦੀ ਲ
ਹਰੀ ਸਨੂ ਨਹੀ ਵਿਆਪਦੀ ਤੇ ਕੁੰਜ ਬਚੇਨੂ ਆਪਣੇ ਸਿਮ
ਣ ਕਰੈ ਪ੍ਰਕਸ਼ਕੈ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਲੈ ਉਡਦੀ ਹੈ ਬਤਕ ਬਚੇ
ਨੂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਝੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੋਇਲ ਬਚੇਨੂ ਕਾਵਣੀ ਦੇ ਅ
ਲੇਣ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ ਕੇ ਅੰਬ ਦੇ ਬਿਖ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੀਕ੍ਰਿ
ਸ਼ਾਮ ਹਾਰਾ ਜ ਜੀ ਨਿੰਦ ਦੇ ਘਰ ਵਸ ਕੈ ਆਪਨੂੰ ਗੋਪ ਕਹਾਵ

112

ਦੀ ਪਰਜਿਤ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰ ਹੋਆ ਹੈ ਓਨਾ ਦੇ ਪਿਛੈ ਸ ੩੨
 ਭਦੇ ਸਦਾ ਓਧਾਰ ਹੋਆ ਹੈ ਓਹੁ ਭੀ ਸਭੇ ਨਹੀ ਗਣੇ ਜਾਏ
 ਪਰ ਜੇ ਹੁਕਮੇ ਸਮਝ ਨਾ ਵਿਚਾ ਆਵੇ ਦੇ ਨਾ ਤਿਨਾ ਦੇ
 ਨਾਵ ਬਾਵੇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੂ ਓਚਾ ਰਕ ਕੇ ਸਣਾਵਦਾ ਹਾਂ ੩੩ ਤਾਰੂ ^{ਪਉੜੀ ਤੋਰਵੀ}
 ਪੇਪਟਤਾਰੀਆ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲ ਸੁਕਾਇ ਓਦਾ ਸੀ ਪੁਬਾਖੇ ਸੇਇ
 ਕੀ ਬਰਾਣੀ ਸੇ ਰਤੁ ਸੁਖ ਸਰਜ ਤੁਰਤੁ ਹਨਿ ਦਾ ਸੀ ਪੁਲਾਕੀ
 ਸਵੇਖਾਇ ਓਚਲੁ ਰਸ ਚਰਮ ਲਭਤੁ ਕੁਰੇ ਸੀ ਭਲਾ
 ਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ ਦਾ ਮਜਲ ਸਮਰਦਾ ਨਾ ਮੀਰਾ ਸੀ ਪਥੀਅ

ਲੁਸਹ ਗਲੁ ਗਾਮਾਡੇ ਡੀਭੁਗਤ ਅਭਿਆਸੀ ਦੋਲਤਖਾਂਲੇ
ਦੀਭਲਾਹੇ ਆਜੇਦ ਪੀਰਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਲੇ ਮਾਂਗਾਂ ਸਿਖਿਦੁਬ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਸਰਸ ਕਿਥਿ ਲਾਸੀ ਸਨ ਮੁਖ ਕਾਲੁ ਆਸਧਰ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੁਗਹ ਸਾਬਾਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਾਸੀ
ੴ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰੁ ਸਾਖੀ ਪਹਲੀ ਚਲੀ ਤੁਰੂਪੇ ਪਦੁਸਿ
ਖਪਹਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੂਮਿਲਿਆ ਬ੍ਰਸਾਂਦ ਸਾਂਦੀ ਆਰਜਾ
ਚਿਸਦੀ ਹੈਸੀ ਸਾਹ ਬਦੇਦੁ ਸਨ ਨੂਆਇਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਅਸਾ ਜੇਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇਸੀਤਾ ਨੂਮਿਲ

ਦਾਹੈਤਿਸਨੁਸਾਂਤਪ੍ਰਪਤਹੁਦੀਹੈਮੇਭੀਤੁਸਾਡੀਸ੍ਰਿਯਾਏਆਹੰ ੩੩
 ਤਾਸਾਹਬਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਤਾਹੂਅਜੇਤੇਗੰਢੇਟੀਅਵਸਥਾ
 ਹੈਤੁਧੁਅਪਣੇਘਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਮਾਣਿਆਤੈਨੇਪ੍ਰਮੇ
 ਸ੍ਰਦੀਗਲਕਿਥੇਜਾਤੀਹੈਤਾਂਅੰਗੇਓਹੁਬੋਲਿਆਜੁਜੀਮੇਹੀਆ
 ਈਅਗਨ੍ਰਬਾਲਨਲਗੀਸੀਜੇਪਹਲੇਨਿਕੀਆਲਕੜੀਅੰਤੁ
 ਅਗਨਿਲਗੀਤਾਪਿਛੇਵਡੀਆਭੀਥਲੀਆਤਾਮੇਹੇਮਾਨਿਵਚ
 ਭੋਆਇਆਜੁਮੇਭੀਸਾਧਾਨੁਮਿਲਾਂਜੇਮੇਰਾਭੀਕਲਿਆਣੁਹੋਵੈ
 ਮ੍ਰਿਤਦਾਵਿਸਾਹੁਕਛੁਨਹੀਕਿਜਾਣੀਏਜੇਛੋਟੇਨੂਹੀਅੰਗੇਦੇ

ਸਿਤੁਆਵੈ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਤੈ ਕਲਤਾਰੂ
ਵੈਗਾ ਧਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਕੇਵੰਡ ਖਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਸ੍ਵਾਸ ਅੰਦਰ ਅਵੈ
ਸੇਵਾ ਹਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਵੈ ਤਾਵਾ ਹਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਤੇ
ਮਨ ਰਾਗ ਦਵੈ ਖਥੀ ਸੁਪਕੁਣਾ ਏਕ ਰਾਜੇ ਫਟ ਕਦਾ ਮੰਦ ਬਣ
ਇਆ ਸੀ ਏਕ ਦਵਾਲ ਵਿਚ ਮੂਰਤਾ ਸੁਵਰਨ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜੜੀ
ਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨੰਨੇ ਦੂਜੀ ਦਿਵਾਰ ਘੋਟ ਕੈ ਸੁਧ ਕੀਤੀ ਸਭੇ ਮੂਰ
ਤਾਂ ਸੇਵਿਚ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਸੁਧ ਵਿਚ ਸਭ
ਠਭਾਸ ਦੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤਾਭਾਈ ਤਾਰੂ ਵਰਤੇ ਧਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ

ਕੋਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਆਇਆ ਸਿਖਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਰਨ ਤਨ ਲੜੇ
ਜਾਇ ਕੈ ਪਹੁਚਾਇ ਆਵੈ ਸਭ ਨਾਨਕ ਉਭਗਤ ਕਰੇ ਤਿਸਦਾ
ਉਪਾਹੁ ਇਸੇ ਤ੍ਰਹੇਇਆ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਗੇ ਮੂਲੇ ਕੀ ਫੁਦੀ
ਸਾਖੀ ਚਲੀ ਮੂਲਾ ਕੀ ਫੁਭੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੂਮਿਲਿਆ ਸੀ ਓਸ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਚੀ
ਚਲ ਚੀਤ ਨ ਜਾਇ ਤਾਸੇ ਜੁਏ ਜਾਇ ਨ ਖੋਲੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਕਾ ਵੀ
ਚਾਰੁ ਹੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਗਲੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੁਆਰਾ
ਜੇ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ਖੋਲ ਦੇਸਿਨ ਤੇ ਮੰਗਲ ਚਰਤੇ ਵੇਸਵਾ ਆਵਕ

ਦਾ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਦੇਸਿਨਾ ਤੇ ਹੁਇ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਸਿਖੀ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਠਹਰਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਜੁਏ ਕੁਵਡੀਆ ਅਪਦਾ ਹੋਈਆ ਹੈ ਨ
ਜੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੁਆ ਤੇ ਦੇਸਵਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ
ਦੇ ਵਰ੍ਹ ਪ੍ਰਕੇਜਾਇ। ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਪੀਤ ਕਰੇ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕੈਸ
ਬਦ ਨੂੰ ਗਵੇ। ਤੇ ਸਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ
ਕੁਰੈ ਗੋਝਾਵੈ। ਕਈ ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਆਵਨਿ ਕਈ ਰਾਤੀ ਆਵਨਿ ਪੁ
ਸਾ ਦਿਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਤਨੁ ਲਖ ਲਾਵੈ। ਬਸਤ੍ਰ
ਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇਵੈ। ਇਕੁ ਠਹੁ ਸੀਓ ਹੁਸਬਦ ਬਾ

ਈ ਬਹੁਤੀ ਕੰਠ ਕ੍ਰਕੈ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਰਗਾਇਆ ਮੁਲੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ੩੫
ਹਲਕੀ ਤੀ। ਗਤ ਨੁ ਮੁਲੇ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਆਪਣੇ ਭੂਖਣ ਲਾਹ
ਕੇ ਆਲੇ ਵਿਚ ਭੂ ਬਾਗ ਕੇ ਸੀਰਹੀ। ਤੇ ਮੁਲਾ ਭੀ ਸੇਇ ਗਹਿਆ
ਤਾਠ ਗਊਠ ਕੈ ਭੂ ਬਾਗ ਦਾ ਲੈ ਕੈ ਊਠ ਚਲਿਆ। ਹਵੇਲੀ
ਦੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਵਾਜੇ ਨੂ ਤਾਲ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਤਾਲੀ
ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਓਥੇ ਫੇਰ ਗਯਾ। ਇਥੇ ਭੂ ਬਾਗ
ਗਿਆ। ਇਥੇ ਮੁਲੇ ਨੂ ਕਹਿਆ। ਮੇ ਬਾਹਰ ਮੈਣੇ ਜਾਵਾਂਗਾ।
ਮੇ ਨੂ ਕੀਜੀ ਦੇ ਤੇ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ। ਬਾਹਰਿ ਨਾ ਜਾਵਹੁ ਏਥੇ ਮੈਣੇ

ਫਿਰ ਲੇਵਹੁ ਮੈਤੁ ਸਾਡਾ ਰਮਣਾ ਸੁਟਾਪਤੰਗਾਂ ਨਾਲੇਤੁ ਸਨੁ
ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਓਸੁਆਖਿਆ ਮੈਨੂ ਜਰੂਰ ਕੀਜੀਦੇ
ਵਹੁ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇਕੈ ਤਾਲਾਖੇਲਿਆ ਤਾਂ ਓਹੁਤੁ ਬਾ
ਲੈਕੈ ਜੇਤੁ ਰਿਆ ਤਾਂ ਓਸਦੇ ਬਗਲ ਥੀਰੁ ਬਾਦਹਿ ਪਇਆ
ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਓਸਨੁ ਫੇਰਤੁ ਬਾਓਠਾਇਦਿਤਾ ਤੇਝਲਾਪੁਹੋਇ
ਆਤਾਂ ਮੂਲੇਦੀ ਸਿਖਣੀ ਓਠੀਵੇਖੇਤਾਂ ਰੂਪਣਾਦਾਰੁ ਬੈਠੇ
ਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੂਲੇਨੁ ਲਗੀਪਛਣਾ ਤਾਂ ਮੂਲੇਆਖਿਆ ਰਾਤੀ
ਚੋਰਾਅਸਾਡੇਪਰਿਪਇਆਸੀ ਓਹੁ ਰੂਪਣੁ ਲੇਗਇਆਹੈ

ਤੇਓਹਸਿਖਸ੍ਰਮਿੰਦਾਹੋਇਕੇਓਠਗਇਆਹੋ। ਜੇਮਤਮੈਨੁਬਾੜੁ
ਦਨਾਵੀਹੁੰਦੀਹੋਵੈ। ਤਾਂਓਸਇਸਤੀਨੁਹੋਰਭੂਖਣਪੜਾ
ਇਦਿਤੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਮੂਲੇਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਤੁਧਮੇਰਾਪ
ੜਦਾਢਕਿਆਹੈ। ਤੇਰਾਪੜਦਾਗੁਰੂਢਕੇਗਾ। ਤੁਸਾਂਸਬਦਨੁਤੇ
ਗੁਰੂਨੁਇਕੇਗੁਪਜਾਨਣਾ। ਸਬਦਸਤਿਗੁਰਾਦਾਰਿਦੇਜਾਣ
ਕੈਸਵਨਮਨਨਕਨਾਤੇਓਧਾਰੁਹੋਵੈਗਾ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।
ਪਿਥਾਤੇਖੇਡਾਸੋਇਗੀਜਤਦੇਖਤੀਹੈਸਨਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਦੇਦ੍ਰਸ
ਨੁਕਤਾਰਪੁਰਆਏ। ਅਗੇਬਾਣੀਦਾਵੀਚਰੁਹੰਦਾਸੀ। ਜਿਸ

ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਨੇ ਦਾ ਮਨੁ ਇਕਾ ਗੁਰੇ
ਗਇਆ ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਾਵਾ ਸਤੇ ਤੁਸੀ
ਆਏ ਹੈ ਸੇ ਮੰਗੇ ਚਿਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
ਅਸਾਨੁ ਆਪਣਿਆ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸੁਨੀ ਰਖੀਏ ਤੇ ਏਹੁ ਦਾਨੁ
ਦਿਚੇ ਜੁ ਜਗਤ ਨੁ ਅਸਾਰ ਜਾਣ ਕੇ ਅਸੀ ਮੰਗੀਏ ਕਛੁ ਨਹੀ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਨ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀ ਜੈ ਮੇਰੇ ਦਾਤੇ ਤੇ
ਗੀ ਭਗਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਤੇ ਗੀ ਭਗਤ ਦੇ ਭੰਡਾਰਾ ਨੁ ਖਟ ਦੇ
ਨਹੀ ਅਗੇ ਕੀ ਸਿਖ ਖਾਇ ਕੇ ਆਪਾਏ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਹੁਣ ਭੀਖੰ

ਦੇਹੈ ਨ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖਾਵਨਗੇ ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੁਹ ਦਿਚੇ ਜੇ ਤੇ ੩੭
ਰਾਹੁ ਕਮਾ ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਠਾਲੇ ਗੇ ਤੇ ਹੋ ਰਸੰਗੋ ਣਈ ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਵਿਰ
ਤ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਰੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸੁਨੀ ਰਹੀ ਏ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਸਾ
ਡੇ ਚਰਨ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਵਿਚ ਸਦਾ ਰਹੇ ॥ ਦੇਹੈ ਨ ਤੁਸਾਂ ਸਾਧ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਤੇ ਧ੍ਰਮ ਸਾਲਾ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਟਰ ਜਾਵਣਾ ॥ ਤੇ ਸਿ
ਤਾ ਵਿਚ ਤੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਨ
ਣਾ ॥ ਤੇ ਧ੍ਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੈ ॥ ਅਥਿਤਾਂ ਸਿਖਾਨਾਲ ਵੀ ਡਿਖਾਵਣਾ ॥
ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸੁਨਹੋ ॥ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ

ਤੇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਨਿਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਿਛੁੜੇਗੇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਮਿਲੇਗੇ ਤਾਂ ਵਿਛੁੜੇਗੇ ਨਹੀਂ
 ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ਤੇ ਇਕ ਸਮੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਇ ਭੋਇਦੀ
 ਤਲਵੰਡੀ ਬੈਠੇ ਸਿਨ ਤੇ ਇਕ ਰੂਮ ਆਇਕੇ ਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ
 ਆ। ਤੇ ਰਾਗ ਅਲਾਪਿਆ। ਤੇ ਸਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮਨੁ ਇਕ
 ਗੁੰਏ ਇਆ। ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਪਾਛਿ ਆਭਾਈ ਤੇ ਰਾਨ ਓਕਿਆ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਦਾਨਾ ਮਿਗਿ ਲੋਕ ਕਹਦੇ ਹੈ ਨ
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੂਰਬਾਬੁ ਭਲਾਵ ਜਾਇਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਰਾ

ਗਦੀਭਲੀਸੋਈਹੈ ਪਰੁਜੇਤੂਅਸਾਡੇਸਿਹਕਰੇਤਾਏਹਰਾਹੁ ੩੮
ਸਬਦੁਪਾਇਕੈਗਾਂਵੈ ਤਾਅਸੀਤੇਰਾਦੀਨਤੇਦੁਨੀਆਵਿਚਭਿ
ਧਾਰੁਕਰੀਏ। ਤਾਂਓਸਆਖਿਆਜੀਅਸੀਧਨੀਲੋਕਾਨੁਰਾਗੁ
ਣਾਇਕੈਚਾਰਪੈਸੇਲੇਆਵਨੇਹਾਂ। ਆਪਣੇਪੁਤ੍ਰਾਪੀਆਵਿਚਬੈ
ਠਕੈਦੁਨੀਆਦੀਗੁਜਰਾਨਕ੍ਰਵੇਹਾਂ। ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਪੜ
ਵੇਹਾਂ। ਤੇਤੀਹਰੇਜੇਰਮਜਾਨਨੂਰਖਦੇਹਾਂ। ਅਸਾਡਾਦੀਨਦ
ਭਲਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਤੂਤਾਓਦਾਸੀਕੀਤੀਚਹਦਾਹੈ। ਅਸੀਜੇਤੋ
ਨਾਲਚਲਾਗੇ। ਤਾਂਦੁਨੀਆਦੇਜੁਕਟਬੀਹੈਨਿਸੇਤੰਭੁਖਨਾਲਿ

ਮਰਜਾਵਨਗੇ ਤੇ ਅੰਗੀਨਿਵਾਜਰੇ ਜਾਨੇ ਵੇਗਾ ਦੀਨ ਭੀ ਤੇ ਦੁਨੀਓ
ਅਸਾਡੇ ਏਵੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਸੀਓ ਧਾਗ ਕਿਸਤ ਰਾਕਰੇਗੇ ਤਾਸਾ ਹਿਥ
ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸਿਸ
ਟਵੀ ਪਾਲਨਾਈ ਸਰੂਖ ਦਾ ਹੈ ਕੇਤੂਨਾ ਹੈ ਏਹਾ ਦਿਵਾਨਿਆਈ
ਬਿਤ ਹੈ ਜੇਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਟੀ ਬੀਆਂ ਦਾ ਗੁਰੁ ਚਕਲੀਤ ਹੈ ਨ
ਹੀ ਤਾਸ ਭਨਾ ਜੀਆ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁ
ਜਾ ਤੁਪਿਕ ਹਿਆ ਜੇਨਿਆ ਜਰੇ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਆਖਵੇਖਾਂ ਨਿਵਾਜਰੇ ਜੇਦਾ ਅਰਥੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤਨੇ ਵੇ

ਲੇਏਹਨਿਮਾਜਤੋਰੇਜਾਜਗਤਵਿਚਆਵਦੀਹੈਤਾਂਅਗੋਓਸਕੂ੩੬
ਮਾਆਖਿਆਜੀਨਿਵਾਜੋਰੇਜੇਦਾਅਰਥਤਾਂਮੈਨਹੀਜਾਣਦਾਪਰ
ਇਤਨਾਜਾਣਦਾਹਾਂਜੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਨਿਤਆਵਦੀਹੈਤੇ
ਇਕੁਮਹੀਨਰਮਜਾਨਦਾਰੇਜੇਨਿਤਵਰਸਦੇਵਰਸਜਗਤਵਿ
ਚਆਵਦੇਹੈਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਹੋਰਸਵੇਲੇਨਿਮਾਜਤੋਰੇਜੇ
ਕਿਥੇਰਹਦੇਹੈਨਾਤਾਂਓਸਆਖਿਆਜੀਓਹੁਖਦਾਇਦੇਘਰਸ
ਦਾਗਹਿਦੇਹੈਨਾਬਚਨੁਹੋਆਖੁਦਾਇਦਾਘਰਕੰਨੁਹੈਤਾਂਓਸ
ਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਡਿਠਾਨਹੀਜੀਤਾਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਤ

ਦਾਇਦਾਘਰਸਿਤੰਦਾਰਿਦੈ'ਤੇਸਿਤਖਦਾਇਦੇਰਿਦੇਵਿਚਵਸਦੇ
ਹੈਨ'ਜੈਨਸ੍ਵਸਸ੍ਵਸਵਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨ'ਸਦਾਨਿਮਾ
ਜਠਨਦੇਰਿਦੇਵਿਚਵਸਦੀਹੈ'ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਜਗਤਵਿਚਆ
ਵਦੀਹੈ'ਤੇਸਿਤੰਜੈਸਿਜਾਨਾਨਾਸਦਾਅਹਾਰੁਕਦੇਹੈਨ'ਸਦੇ
ਰੋਜੇਠਨਾਦੇਘਰਿਗਹਿਦੇਹੈਨ'ਤੇਇਕਮਹੀਨਾਜਗਤਵਿਚ
ਆਵਦੇਹੈਨ'ਜੈਸਿਤਾਦਾਸਿਗੁਰੂਦੇਹੈਨ'ਠਨਾਨੂਜੈਸਿਜਮੁ
ਪੁਪਤਤੁੰਦਾਹੈ'ਠਨਾਨੂਭੀਸਦਾਨਿਮਾ'ਜਰੇਦਾਫਲੁਪ੍ਰਦੰ
ਹੈ'ਤਾਅਗੋਓਸਰੂਮਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਜੈਨਿਮਾ'ਜਰੇਦਾ

ਅਰਥੁ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਸੇਭੀ ਅਸਾਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰੇਸੁਣਾ ਵਹੁ ਤਾਸਾ ੪੦
 ਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣਿਦਾਨਿ ਆਜਿ ਸਸਮੇ ਮਹਾ ਪੁਲੋਹੈ
 ਗੀ ਤਾਸਭ ਜੀ ਅਖੌੜੇ ਕੀ ਚਨਗੇ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਛਨਗੇ ਤੁ
 ਸਾਨੂ ਚਮਨੁ ਖਾਜਨਾ ਮੁਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਦਿਤੇ ਸਿਨਾ
 ਚੋਵੀਹ ਜਾਰੁ ਸ੍ਵਾਸੁ ਤੁਸਾ ਭਾਨਿਤਾ ਅਜਾਈ ਜਾਦਾ ਸੀ ਤੁਸਾ
 ਹਾਰਾਜ ਦਾਰੁ ਜਨੁ ਕਿਉਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਗੋਵਿੰਦ ਦੀਨਿ
 ਮਿਤ ਕਿਉਨ ਦਿਤੇ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਾਮੇ ਏਵੇ ਖਨ ਸਕੇਗੇ ਤੇ ਹਥ
 ਦੰਨ ਕਮਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ਖੜੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾ ਫਰੇਸਤਿ ਆਨੂ ਆਗਿ ਆਇਓਨੇ
 ਮਰੇ

ਤਾਸੀ ਹੋਏ ਗੋਰਿਆ ਪੈਣ ਰਿਗ ਪਵੇਗਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸਤਿਆਨੁਆ
 ਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਫੇਰ ਓਹ ਮਾਰਨ ਲਗਨਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰ ਦੇ ਪਨੇ ਰਿਗ
 ਪਵੇਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠਾਖੜਾਨਗੇ ਫੇਰ ਪਛਨਗੇ ਤੁਸੀਂ
 ਆਰਜਾ ਬਿਥੀ ਕਿ ਉਗਵਾਈ ਜਾਦਿ ਦਇਤਿ ਨਵੇਰੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠ
 ਈ ਓਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ ਓਥੇ ਗੁਰਪੀਰ ਮੁਰਸਦ
 ਪੈ ਕੰਬਰ ਖੜੇ ਤੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾ ਓਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ
 ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਸਿਖ ਮਰੀ ਦੋਏ ਸਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਛੱਡ
 ਵਹੁ ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰਪੀਰ ਆਖਨਗੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅ
 ਰੋਗ ਹੋ ਸਿਨਾ ਤਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਦੇ ਸਾਂ ਜੁ ਤੁਸੀਂ ਮ

ਹਾਰਾ ਜਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰਹੁ ਪਮੇਸਨਿ ਮਿਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵਹੁ ਸਿਤਾਵੀ ੪੯
ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਓਸ ਦੇਲੇ ਸਾਡਾ ਕਹਿ ਆਮੰਨ ਦੇਨ ਹੀ ਸੋ ਤੇ ਆਪਣਿ
ਆਕੁਟੀ ਬੀਆਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣ ਦੇਸੇ ਤੇ ਹੁਣਿ ਭੀ ਓਨ ਨੂ ਹੀ ਆਖੇ
ਤਾ ਤੁਸੀ ਬਾਏ ਪਾਸੇ ਦੇਖੇ ਗੇ ਓਥੇ ਅਗੇ ਕੁਟੀ ਬੀਆਰੀ ਦੇ ਹੋਵਨਿ ਗੇ
ਤਾ ਓਹ ਆਖਣਗੇ ਅਸੀ ਆਪਣਿ ਆਕੁ ਮਾਨੁ ਪਕੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੁੰ
ਤੁਸੀ ਦੁਹੀ ਪਾਸਿ ਓਧਿ ਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਹਾਰਾ ਜਦੇ ਅਗੇ ਹਥ ਅੰਤੁ
ਗੇ ਜੇਹੁਣ ਤੂੰ ਆਸਾਨੁ ਬਖਸਾ ਜਿਵੈ ਚੇਰਨੁ ਪਕੜ ਕੈ ਅਨੇਰੀ ਕੋ
ਠੀ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦੇਈ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਇਕ ਦੇਲੇ ਕਛੁ ਖਾਵਣ ਨੂ ਦੇਈ ਦਾ ਹੋ

ਤਿਵੈਤੁ ਸਾਥੀ ਰੋਜੇ ਬਤ ਕਰਾਈ ਅਨਿਗੇ ਜੇਹੁ ਇਤੁ ਮਰਦਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਿਤਾ ਦਾਸੀ
 ਹੁਕਰੈ ਤੇ ਸਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਰਾਗ ਨੂ ਗਾਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੇ ਰਾਹੁ ਹੋਇ ਕਾਂਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰ
 ਗੇ ਭ੍ਰਿਸਾ ਅਖਿਆ ਜੀ ਜਿਵੈ ਤੁਸਾ ਭੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਸੀ ਤੇ ਰਨਾ ਉਮਰ
 ਦਾਨ ਰਖਿਆ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰੁ ਤੇ ਰਿਆ ਕੁਟੀਬੀਆ ਦੀਰੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਭੀ
 ਅਸੀ ਖਬਰ ਲੇਵਾਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ
 ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਓ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾ ਲੁਦੁ ਇਤੀ ਜੇ
 ਖੇਰ ਖੁਦਾਇ ਚੰਬੇਨੀ ਅਤਰਾਸ ਮਨੁ ਪੰਜਵੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕੁਣੀ ਕਲ
 ਮਾਅਖਿ ਕੈਤਾ ਮੁਸਲਾ ਮਨੁ ਸਦਾਇ ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੁਛਿ ਆਰਕੁੜੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ਤ

ਬਾਬੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਪਹਲੀਨਿਵਾਜਸਚੁਬੇਲਣਾਸਚੁਕਮਾਵਣਾ ੪੨
 ਦੂਜੀਨਿਵਾਜਪਮਦੀਸ਼ਿਤਸ਼ਕੇਖਵਣੀਤੇਮਨਨੁਗੁਰਾਦੇਬਚਨਾਦੀਕੁਦ
 ਸ਼ਕੇਕੁਹਣਹਲਾਲੁਕਨਾਤੀਜਾਸਰੁਸੇਦਭਲਾਚਿਤਵਣਾਤੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਦੇਨ
 ਮਤੇਵਡਖਾਵਣਾਚੇਬੇਸੁਪਮਨਸਾਰਖਣੀਕਿਵੈਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਪ
 ਤੀਤਪਾਪਤਹੋਵੈਤੇਪ੍ਰਜਵੈਜੇਸਵਾਸਹੈਨਸੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਦੀਫਿਸਤਤੇਸਿਤਾਦੀ
 ਸਿਫਤਿਵਿਚਗੁਜਾਰਨੇਭਲਿਆਕਰਮਾਵਿਚਗੁਜਾਰਨੀਤੇਸਿਤਾਦੀਟਹਲ
 ਕਨੀਏਹੋਕਲਮਹੈਜਾਇਉਵਰਤੇਗਾਤਾਦੇਜਕਨਾਜਾਵੈਗਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ੪੩
 ਪ੍ਰਥੀਮਲੁਸਹਿਗਲੁਤੇਰਾਮਾਤਿਡੀਏਹਭੀਬਾਬੇਨਾਨਕਖੀਵਰਸਾਏਹੈਨਾਜਿ
 ਸਾਦਿਨਓਨਾਪਹਿਲੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਦ੍ਰਸਨੁਕੀਤਹੈਤਾਏਨਾਅਰਦਾਸੁਕੀ
 ਤੀਜੇਆਸਾਨੂਅਜੇਹਾਸੁਖਾਲਾਰਾਹੁਦਸੇਜੇਅਸੀਵਿਸਨਨਲਇਕਰੂਪਹੋ
 ਈਐਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਸਦਾਤਪਹੈਇਕਤਾਮਸੀਹੈਜੇਨੰਗ

ਕਹਿਣੁ ਭੁਖਾ ਮਰਨਾ ਜਲ ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਇਸ ਕੁਭੀ ਜੋ ਸਹਿਕਾ ਮਹੈਨਾ ਤਾਥਿ
 ਨਾਨੁ ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਫੁਰਦੀ ਆਪੈਨਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿਹਕਾ ਮੁਹੈਨਾ ਤਿਨ ਦਾਰਿਦਾਸੁ ਪ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਿਥੋ ਮੇ ਇਹੁ ਤ ਪੁਕਰਨਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ਬਹੁਰ ਮਨ ਵਿਚ ਕਾ ਅਕੁ ਪਫ
 ਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤ ਪੁਕਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਤੁ
 ਸਾਡਾ ਤੁਰਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਭਨੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾਂ ਜਾਣੁ ਤੇ ਨ
 ਹੀ ਗਾਜ ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤ ਪੁਕਰੇ ਭਗਤ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ
 ਅਖੀਨੁ ਸੁਦਰਗੁ ਪਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਕੰਨਾਨੁ ਨਿੰਦਿਆ ਉਸਤਤ ਵੇਲੇ
 ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਹਥਾਨੁ ਚੇਰੀ ਖਾਰੀ ਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਪੈਰਾਨੁ ਕਸਿ ਗਤੇ
 ਭਰੇ ਕੀ ਮਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਅਖੀਨੁ ਸਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੈਰੀ ਆਗਿਰ
 ਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਤੇ ਕੰਨਾਨੁ ਗੇਵਿੰਦ ਦੇ ਜਸ ਸੁਣਨ ਵਲ
 ਜੋੜਨਾ ਤੇ ਹਥਾਨੁ ਚੁਠ ਸੀ ਮੇੜ ਕੇ ਮੇਠੇ ਬੈਲਣ ਦੇ ਸਿਫਤ ਵਲ ਜੋ

ਦੁਹੁੰਦਹੈ ਤੈਸੇਮਨਨੁਵਾਸਨਾਵਲੇਹਦਾਵਦਾਰਹੈ ਤੇਸਬਦਦੇਪਿਆਨ
ਵਿਚਜੇਫ਼ਦਾਰਹੈ ਜਿਸਵੇਲੇਸਬਦਇਸਦੇਮਨਵਿਚਸਮਝਦੇਵੈਗਾ
ਇਸਦਾਜਨਮਮਰਨਦਰਗੁਕਟੀਐਗਾ ਤਾਓਨਨੇਏਹੋਵਚਨੁਦਿ
ਕੁਕਰਲੀਤਾ ਜਿਥੇਸਾਧਸਿਗਤਿਤੋਵੈਓਥੇਤੁਰਜਾਵਨ ਨਾਲੇਟਹ
ਲਕਰਨੀਸਾਥਹੀਸਬਦਦਾਅਭਿਮਾਸੁਕਰਨਾ ਓਨਾਦਾਸਤੁਕੁਟੀ
ਬੀਆਸਮੇਤਕਲਿਆਣੁਹੋਇਆ ਆਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥੫॥ ਦੋਲ
ਤਖਾਂਲੇਦੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ ਓਸਜਾਗਾਦਾਸਿਰ
ਦਰੁਸੀ ਤੇਜੈਗਮਬਾਬੇਜੀਦਾਬਹਿਣੁਈਆਸੀ ਓਸਦਾਮੇਦੀ
ਖਨਕੁਦਾਸੀ ਓਥੇਬਾਬਾਜੀਗਏ ਤਾਜੈਗਮਸਾਰਾਮੇਦੀਖਨੇ
ਦਾਕੀਮੁਬਾਬੇਦੇਹਵਾਨਕੀਤਾ ਤਾਬਾਬੇਦੇਆਗੇਸਰੇਵਟੇਆ

ਫਿਰਖੋ! ਜਬਬਾਬੇਪਾਉਦਾਵਟਾਡਿਠਤਾਓਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ ੪੪
ਥੀਨਏਹੁਦਟਹੈਜਿਨਆਪਨੁਪਟਸਦਾਇਆਹੈਪੇਰੁਜੁਸਭਨ
ਅੰਗਾਥੀਨੀਵੇਹੈਨਾਤਾਪੁਜਾਹਰਨਾਅੰਗਾਦੀਨਹੀਹੁੰਦੀਚਰਨਦੀ
ਹੀਪੁਜਾਹੁੰਦੀਹੈਤਾਤੇਸਭਸਾਪਸਿਤਜੇਓਸਸਹਰਿਵਿਚਾਵ
ਨਾਤਾਬਾਬਾਜੀਸਭਏਹੁਨਾਨਾਪਕਾਰਕਾਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਬਸਤ
ਤੀਕਪੁਜਾਕਰੈਦੋਲਤਖਾਂਨਦੇਖਰਚਨਾਏਭੀਪ੍ਰਮੇਸਦੀਨਮਿ
ਤਿਖਰਾਇਤਬਹੁਤਹੋਵੈਇਕਦਿਨਖਾਂਨਦਾਦੀਵਨੁਹੈਸੀ
ਜਾਇਕੇਖਾਂਨਪਾਸਪੁਕਰੈਆਜੀਜੈਰਾਮਦਾਜੇਸਾਲਾਇਕ
ਆਇਆਹੈਅਸਾਰਾਸਾਰਾਪਨੁਜੇਹੈਸੀਸਭਫਕੀਰਨੁਲੁਦਾ

ਇਦਿਤਾਸਾ ਸਿਪਹਦਾਖਰਚੁਸੈਰੁਪਾਇਆਰਜਉਠਦਹੈ ਤੇਖਰਾਇਤਦਰੋ
 ਜਪਜਸੈਰੁਪਾਉਠਿਦਹੈ ਜਾਖਾਨਨੇਜੈਰਾਮਨੂਸਦਿਕੇਪੁਛਿਆ ਤੁਧਸਾਡਾ
 ਸਾਰਾਪਨੁਖਰਚੁਕੁਦਿਤਹੈ ਵਿਵਨਾਨਲਲੇਖਾਕੋਰਾ ਤਾਜੈਰਾਮਨੇਬਾਬੇਨੁਕ
 ਹਿਆਖੰਡੁਲੇਖਾਮੰਗਦਹੈ ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਮੇਲੇਖਾਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਜਬਾਬੇ
 ਪਾਸੇਲੇਖਾਲੀਤਾ ਤਾਦਸੁਣਪਦਾਰਥਸੁਭੇਪਗਵਿਚਭੀਪਏਹੈਨਾਤੇਜਿ
 ਤਨੀਖਾਂਨਥੀਮਾਇਆਲੀਤੀਹੈ ਓਹੁਭੀਖਾਂਨਦੇਖਰਚਲਗੀਹੈ ਤੇਦਸ
 ਹਜਾਰਪਾਵਧੀਕਭੀਖਾਂਨਵਲਲਹਣਾਨਿਕਲਦਹੈ ਤਾਖਾਂਨਆਖ
 ਆਭਾਈਏਹੁਕੇਈਵਡਾਵਲੀਹੈ ਏਸਨੂਮੇਰੀਦਿਵਨਗੀਕੀਦੇਹਾ ਤਾਬਾਬੇ
 ਕਹਿਆਮੇਤੁਸਾਡਾਕੀਮਨਹੀਲੇਦਾ ਕਿਉਜੇਤੁਸਾਨੂਕਿਸੇਤੇਵਿਸਾਹਨਾ

ਹੀ ਤਾਬਾਬੇ ਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਸਕੁਛੇ ਭਿੰਦਿਤਾ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤਾ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ੪੫
ਬੈਠ ਰਹੈ ਜੇ ਪਾਗਿ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਪ ਲਗੀ ਰਹੈ ਇਕ
ਸਾਦਿਨ ਖੰਨ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਕੋ ਜੇ ਆ ਤਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੈਠਿਆ ਕਾਜੀ ਭੀ
ਆਨਿ ਕਲਿਆ ਤੇ ਖੰਨ ਭੀ ਪੇਸੀ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਤਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਖਕੇ
ਹਸਿਆ ਤਾ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਡਿ ਠਾ ਖੰਨ ਜੀ ਏਹ ਕਾਫਰੁ ਆਸਾ ਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ
ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾ ਖੰਨ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਸਾ ਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿਉ
ਹਸੇ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਉਯੁ ਕਰ ਦੇ ਸੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਮਨੁ ਨਿਵਾਜ ਵਲ ਹੈ ਸੀ ਤਾ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਸਿਨ ਸੀ
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਹੋ ਤਾ ਤੁਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ

ਪਈ ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆ ਇਨਾਦਾਇਆ ਮੁਤੂਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਘੋ ਸੁਈ ਸੀ ਤੇਰੇ
ਘਰਿ ਵਿਚਿ ਭੂਹ ਹੈ ਸੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਨੁ ਉਪਰਗਾਇਆ ਸੀ ਮਤੁ ਮੇਰੀ ਵਛੇ
ਰੀ ਭੂਹ ਵਿਚੇ ਪੇਜਾ ਦੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਇਸ ਮਦਮ ਨੁਨ ਠਹਿਰਾ ਤੇਰੇ
ਨਾ ਦੀ ਨਿਆਜ ਕਿਥੋਂ ਕਬੂਲ ਪਵੈ ਤਾਂ ਖਾਨਕਹਿਆ ਕਾਜੀ ਏਹੋ ਕਈ ਵਲੀ
ਪੈਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਪਵਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾ
ਵਲੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਅਸਾਡੀ ਸਰਾ ਦੀ ਅਨਮੰਨੇ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਈ
ਦਿਚਿਨਾ ਵਣਗਾਇਆ ਅਠ ਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਪਲਾਇਕੈ ਜਲ ਰੂਪ
ਹੋਇਕੈ ਬੈਠ ਗਹਿਆ ਖਾਨ ਨੂਖ ਬਰਪੁਰ ਚੀ ਖਾਨ ਓਥੇ ਮਹਾਂ ਜਾਲੁ ਪਾ
ਇਗਹਿਆ ਤਾਭੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਨਾਨਿਕ ਸੇ ਤਾ ਅਠ ਵੇਹੀ ਦਿਹਾਡੇ

ਓਥੇਹੀਨਿਕਲੇ ਤਾਖੰਨਮਿਲਣਗਇਆ ਕਾਜੀਨਾਲਗਇਆ ਤੁੰਕਾ ੪੬
 ਜੀਕਹਿਆਏਹੁਕੋਈਜਾਦੁਵਾਲਾਫਕੀਰੁਹੈ ਜਿਸਤੇਖੰਨਤੂਰੁਲਹੈ ਤਾਂ
 ਕਾਜੀਪੁਛਿਆਨਕਤੂਹਿਦੂਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨੁਹੈ ਤਾਂਬਾਬਾਬੇਲਿਆ
 ਕੋਈਆਖੈਤੂਤਨਕੋਈਕਹੈਬਿਤਾਲਾ ਕੋਈਆਖੈਆਦਮੀਨਨਕਵਿਚਰਾ
 ਭਾਇਆਦਿਵਨੁਸਾਹਿਕਾਨਨਕਬਓਗਨਾਮੇਹਰਿਬਿਨੁਅਵਰਨਜਨਾ
 ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾ ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿਆਏਹੁਪੰਜਤਤਦਾਸਗੀਰੁਹੈ ਕੋਈਇ
 ਸਨੂਰੁਤਨਕਹਿਦਾਹੈ ਕੋਈਇਸਨੂਬੇਤਾਲਕਹਿਦਾਹੈ ਕੋਈਇਸ
 ਨੂਆਦਮੀਕਹਿਦਾਹੈ ਤੇਮੇਨੂਜਦਿਦੀਸਿਤਾਂਸੋਝੀਦਿਤੀਹੈ ਤਾਂਮੇਆ
 ਪਨੂਇਸਦਾਸਾਖੀਜਾਣਦਾਹੈ ਤੇਜੇਹਕਾਮਾਤਾਪਤਾਨੂਮਿਲਕੇਤੋਮੇ

ਨੂਦੇਹਾਭਿਮਨੂਹੇਇਆਸੀ। ਓਸਵਲੈਮੇਬਓਗਇਗਇਆਹੈ। ਤੇਹੁਗਦਾਓ
ਪਦੇਸੁਮੇਦਿਫੁਕੀਤਾਹੈ। ਇਸਸਰੀਰਦੇਪਦਿਫੁਕਨਵਾਲਾਆਤਮਾਹਾ
ਆਗੇਆਤਮਾਤੇਪ੍ਰਮਾਤਮਾਵਿਚਭੇਦਨਹੀ। ਜੈਸੇਤਰੰਗਮੇਜਲਾਇਕੁਹੈ।
ਸੇਪਟਾਮਟਾਮੇਅਕਸੁਇਕੁਹੈ। ਜੈਸੇਭੂਖਨਾਵਿਚਕੰਚਨੁਇਕੁਹੈ। ਤੈਸੇਸ
ਰੀਰਮੇਸਤਿਆਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੀਇਕੁਹੈ। ਜਦਦਾਹੁਰਾਖੀਮੇਇਹੁਗਿਆਨੁ
ਦਿਫੁਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਮੇਵਾਹਿਗੁਰੂਬਿਨਾਦੁਜਾਕਛੁਨਹੀਜਾਣਦਾ। ਦੇਹਹੀਹਿ
ਦੂਹੈ। ਤੇਦੇਹਹੀਪੁਸਲਮਨਹੈ। ਮੇਦੇਹਦਾਸਾਖੀਨਿਆਰਾਹਾਂ। ਤਾਂਖੰਨ
ਸੁਣਿਕੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਜੈਮੇਤੈਨੂਖੁਦਾਇਦਵਲੀਜਾਣਦਾਹਾਂ। ਪਹੁਇ
ਕੁਮੇਗੇਮਨਵਿਚਾਸਾਹੈ। ਜੈਮੇਸੁਣਿਖਾਹੈ। ਖਿਜਗਭਿੰਦਾਪਾਰਹੈ। ਪ੍ਰਥੀਅਕ

ਸਭੀਮਿਟਜਾਦੇਹੈਨਾਤੇਜਲੁਤੇਵਰਨੁਨਹੀਮਿਟਦਾਇਕਵੇਗੀਮੈਖਿਜਰਦ ੪੭
ਦਰਸਨੁਕਰਾਤਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਆਖਹਿਤਾਤੈਨੂਖਿਜਰਦਾਦਰਸਨੁਕਰਾ
ਐਜੇਤੂਕਹੈਤਾਤੈਨੂਹੀਖਿਜਰਬਣਾਈਐਤਾਖਾਂਨਬੋਲਿਆਜੀਤੁਸਾਬੀ
ਸਭੁਕਛੁਹੈਦਾਹੈਪਰਮੇਨੂਦਰਸਨੁਜਰੂਰੀਖਿਜਰਦਾਕਰਾਈਐਤਾਬਾਬੋ
ਲਿਆਜੇਤੂਪਿਆਨੁਕਕੋਬੈਠੈਜਿਤਨੇਪ੍ਰੀਅਕਾਸਾਵਿਚਪਦਰਥਹੈਨਾ
ਸਭਜਲਮਈਹੈਨਾਤੇਜਲਵਿਚਜੇਦਰਵਤਾਸਕਤਹੈਸੋਆਤਮਾਦੀਹੈਸੋ
ਆਤਮਾਮੇਹੀਹਾਂਤਾਖਾਂਨਕਹਿਆਮੇਰਾਪਿਆਨੁਠਹਿਰਦਾਨਹੀਤਾਬਾਬੋਕ
ਹੀਆਜਿਓਜਿਓਤੇਰਾਪਿਆਨੁਨਿਕਲਜਾਵੈਤਿਓਤਿਓਫੇਰਦਿਛੁਕਰੇ
ਤੇਨਾਸਕਾਦੇਅਗੇਪਿਆਨੁਰਖੇਗੇਤਾਤੁਸਾਨੁਦਰਨਦਾਦਰਸਨੁਹੈਵੇਗਾ

ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਰੇ ਉਪਰੋਂ ਮੇਰੀ ਵਿਸਤਰਾਗਾ ਤਾਂ ਅਜੁਹੀ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਤੁਸਾਰੇ ਖਿਜਰ
ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਤਿਨ ਪਹਰ ਖੰਨ ਪਿਆਂ ਨੁ ਕੁ ਕੈ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਪਛਲੀ
ਰਾਤ ਵਰਨਾ ਆਪ ਪਤਰੁ ਇਆ ਹਥ ਵਿਚ ਵਡੇਰ ਤਨ ਲਿਆਇਆ ਜਿਨ
ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੁ ਕੈ ਉਜਿਆ ਲਾਹੇ ਗਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇ
ਰਤਨ ਭੇਟ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਖੰਨ ਜੀ ਖਿਜਰ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰੁ ਆਇਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਖੰਨ ਖਿਜਰ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪੈਇਆ ਖਿਜਰ ਫੇਰ ਖੰਨ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
ਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਖਿਜਰ ਜੀ ਅਸਾ ਖਿਜਰ ਜਲਾਂਦਾਰ ਜਾ ਖੰਨ ਨੂ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਖਿਜਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਵਡੀ ਮਹਰ ਕੀਤੀ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ
ਛੇੜ ਕੈ ਤੁਸਾਰੀ ਟਹਲ ਵਿਚ ਰਹਾ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਖੰਨ ਦੀ ਟਹਲ ਵਿਚ ਰਹਾ

ਤਾਂਖਾਂਨ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੂ ਜਲਾ ਦਾਗ ਜੁਭ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਾਣ ਦਹੈ ਤੂ ਮੇਰੀ ਸੀਤੀ ੪੮
ਹੋ ਕੇ ਰਹੂ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਪੰਜ ਵਰਸ ਖੰਨ ਏ ਥੇ ਹੋ ਰਹੇ ਗਾ ਤੇ ਸਹੀਰ
ਛੁਡ ਕੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਗਾ ਤੂ ਇਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਗਾ ਅਸੀ ਇਸ ਨੂ ਗਿ
ਆਨ ਦੇ ਦੇਹਾਂ ਤੇਰੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕਤਿ ਇਕ ਠੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ਵਾਸਾ ਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ
ਭਾਈ ਆਲੇ ਤੇ ਮਾਂਗਾ ਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕਥਾ ਰਸਨਾ ਲਕ੍ਸ਼ ਦੇ ਸਿਨਾ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਰਸ ਨੂ ਭਾਈ ਆਲੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਲਾਂ ਆਏ ਓਨ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਕ ਕੇ ਅਸਾਨੂ ਸੇਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਸਾਨੂ ਉਪ
ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਕਰੇ ਅਗਨ ਦਾ ਤਾਪ ਨਾ ਤੇ ਜਲ
ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸ ਨਸਹਤ ਨਾ ਤੇ ਤੀਰਥ ਦਾ ਨਿਵਾਸ

ਕਰਨਾ ਤੇ ਚੰਦਾਇਣਾ ਅਵਕ ਬਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦਾ ਭੂਮਣਾ ਤੇ ਕੰਦਮੂਲ ਦਾ
 ਅਹਾਰ ਕਰਨਾ ਏ ਸਭ ਕਠਨ ਕਰਮ ਹੋਣਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਕ
 ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਨੂਰ ਚ ਸਿਰਾ ਵਣਾ ਸੁਨਾਇ ਇਹੁ ਕਰਮ ਸੁਗਮ
 ਹੋਨਾ ਏ ਹੁਰ ਜਸੀ ਤੁਪ ਹੋ ਅਰੁ ਫਲੁ ਇਸ ਦਾ ਵਡਾ ਹੋ ਤੇ ਖੋਚ ਲਥੈ
 ਹੋ ਤਾ ਅਗਮ ਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਾ ਤਾ ਸੁਣਿਆ ਹੋ ਜੇ ਹੀ ਮਿਹਨਤ
 ਤੇ ਹਾਫਲੁ ਜੇ ਮਜ਼ਹੂਰੀ ਵਡੀ ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਵਡਾ ਫਲੁ ਪਏਗਾ ਥੋੜੀ ਮਜ਼ਹੂਰੀ
 ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਥੋੜਾ ਫਲੁ ਪਏਗਾ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ਚੁਕਰਮ ਸੁਗਮ ਹੋ ਕਥਾ
 ਕੀਰਤ ਨੂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲੁ ਵਡਾ ਹੋ ਏਹੁ ਅਸਾ ਭੇਸ ਮਇ ਵਿਚ ਕੈਸੇ ਆਵੈ ਤਾ
 ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਲਕੜੀ ਹਾਰੇ ਲਕੜੀ ਅੰਲਿਆ ਵਢੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਪਾਠੀ

ਪੰਡਾ ਲਿਆਵੇ ਹੋਨ ਤਾ ਮਜੂਰੀ ਵਡੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਨਫਾ ਥੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ੪੬
 ਲੂਣਾ ਮੰਨ ਦੀ ਹਟੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਮਜੂਰੀ ਓਨ ਦੀ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਫਾ ਵਧੀ
 ਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਰਾਫੁ ਬਜਾਓ ਓਨਾ ਥੀਭੀ ਮਜੂਰੀ ਥੋੜੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸੈਕ
 ਤ੍ਰਿਮਾਰੁ ਪਾਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਤਾ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਵਾਹਰੀ
 ਮੇਤੀ ਹੀਰੇ ਦਾ ਸਭਿਦ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸੁਖ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਰਹਿ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਨਫਾ ਉਨ੍ਹ
 ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਸੋਭੀ ਮੇਤੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਪਰਖਾਸਿ
 ਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੋਹਰਤ ਪੁਰੈ ਨਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਕਸਟੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ
 ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਕਰੀ ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਤਾ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿਖੁ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਛੇ ਇਸੇ ਦੇ ਵਿਚੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ

ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਰੈ ਨਫਾ ਬਹੁਤੁ ਪੁਰੈ ਤਾਏ ਹੁਬ ਚਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਤਾਭਾਈ ਅੰ०
 ਲੋਪੀ ਥੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ ਤੇ ਭਾਈ ਅੰਗਾ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਸਭ
 ਇਝੀ ਆਨੂ ਤੇ ਮਨ ਨੁ ਸਕੋ ਚਕੇ ਸੁਣਾ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰ ਕੀਰਤਨੁ ਕ
 ਰਨਾ ਤਾਓ ਨਾ ਦੇਹ ਸਨਾ ਥੀ ਐਸਾ ਸਭ ਸਿਖਾਨੂ ਰਸੁ ਆਵੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁ
 ਏ ਸਭ ਪਾਪਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਧਰਮੁ ਕਿਰਤ ਕੈ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤੇ
 ਆਏ ਗਏ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ
 ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਲੁ ਖੜੀ ਆਸਾ ਪਰਬਾ ਬੇਨੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਓ ਸ
 ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜਾ ਸਨਮੁਖ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵੇਖਾ ਕਿ
 ਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਵ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਾਪਾਨੁ ਪਿਠ ਦੇਦੇ

ਪੈਨਾ ਤੇ ਪੁਨ ਦੇਸਾ ਮਣਿ ਹੁੰਦੇ ਪੈਨਾ ਜੇ ਸਨਮੁਖ ਪੈਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ 40
ਸਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਤੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਨੇ ਤੇ ਮਾਪ
ਣੇ ਮਨੈ ਬਿਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੈ ॥੪॥ ਚਰ ਸਾਖੀ ਮਾਸਨਮੁਖਾਂ ਦੀਆਂ ੬੧
ਪੈਨਾ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੀਓ ਹੁਕੇ ਹੀ ਮਾਸਾਖੀ ਅਪੈਨਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ
ਸਇਕ ਮੈਤੀ ਹੋ ਸਇਕ ਕਰਨੈ ਸਇਕ ਮੁਦਤਾ ਹੋ ਸਇਕ ਉਪੇਖਿਅ ੦
ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਾਸਨੁ ਇਸਦਾ ਅਰਬੁ ਸਮਝ ੦
ਵਹੁ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ ਏਹੁ ਜੀਓ ਕਹੇ ਜੁ ਸਾਰੇ ਜਗਤ

ਦੇ ਸੁਖ ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਏਸਨੂੰ ਓਹੋ ਹੋਵਨਿਗੇ ਜੇ ਹੋਵੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿ
ਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਪਰ ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਸਿਖਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਸੁ
ਖ ਆਪਣਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸਭੇ ਸੁਖ ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਜੋ ਕ
ਛੁਪਨੂੰ ਹੋ ਸੁਖੋ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿ ਕੇ ਵੀ ਡੁਖਾਵੇ
ਜੇ ਕੁਝ ਬੁਧ ਹੋਵੇ ਸੁਖਿ ਸੁਖ ਕੋ ਭੀ ਸਿਖਨੂੰ ਸੁਖੀ ਕਰੇ ਏਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੋ ਕਰਨਾ
ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨ ਯੁਆਪਥੀ ਪਨ੍ਨ ਕੈ ਨੀਵ ਹੋਵੇ। ਬੁਧ ਕੈ ਨੀਵ ਹੋ
ਵੇ। ਵਿਦਿਆ ਕੈ ਨੀਵ ਹੋਵੇ। ਅਥਵਾ ਬਲ ਕੈ ਨੀਵ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਛੇ ਦੇ ਭਾਈ ਕਿ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾ ਆਈ ਜਾਣੇ। ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ।

ਗਰਬਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰਨ ਹੈ। ਤੇ ਮੁਦਤਾ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ। ਜੇ ਆਪ ਥੀ ਗੁਣ ॥ ੫੯ ॥
 ਕੁਕੈ ਕੈ ਬੁਧ ਕੁਕੈ ਕੈ ਵਿਦਿਆ ਕੁਕੈ ਕੈ ਵਡਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਸੁਣਿ ਕੈ ਦੇਖ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਵੈ।
 ਆਖੇ ਧਨਵਾਹ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਅਸੇ ਭੀ ਸਿਖ ਕੀ ਤੇਹੈ ਜੇ ਵੈ ਆਪੇ ਪਤ ਕਾ ਤੇ
 ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜਸੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਇ ਹੈ। ਤੈ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਵੈ। ਨਿੰਦ ॥
 ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਾ ਕਰੈ। ਤੇ ਉਪਾਖਾ ਆਓ ਸਨੁ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ। ਜੁ ਆਪਣੀ ਬੁਧ
 ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰ ਸਭ ਨੁ ਉਪ ਦੇਸੁ ਕਰੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸਤ ਕੁਕੈ
 ਮਾਨੈ ਓਸਨੁ ਫੇਰ ਭੀ ਉਪ ਦੇਸੁ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਨਾ ਮਾਨੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਨ
 ਕਰੈ। ਜੇਣੇ ਜੁ ਇਸ ਦੀ ਪਰਾਭੁ ਧਨ ਹੀ। ਚੁਪ ਕਰਹੈ। ਯਾਦਿ ਏਹੁ ਵ
 ਚਨ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤਣ ਲਗਾ। ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਭੀ

ਉਧਾਰੋਆ ਤਹੋਰਨਾ ਸਿਖਾਂਦਭੀਉ ਸਦੇ ਮਿਲਣ ਕੁ ਉਧਾਰੋਆ ॥੮॥
ਸਾਖੀਆ ਤੇਰਵੀ ਪਉੜੀ ਦੀਆ ਪੂਰੀਆ ਹੋਈਆ ਆਗੇਚੇ ਪਵੀ ਪਉੜੀ ਚ
ਲੀ ਭੁਗਤੁ ਜੋ ਭੁਗਤਾ ਓਹਰੀ ਜਾ ਪੁਵ ਸੀ ਸੇਵਕ ਮਾਵੈ ਸੀਹਾਉ ਪਲੁਜੰ
ਣੀਐ ਗਜਣੁ ਉਪਲੁਸਤ ਗੁਰਭਾਵੈ ਮੇਲ ਸੀਹਾਂ ਵਿਚ ਆਖੀਐ ਭਾ
ਗੀਰ ਖੁਕਾਲੀ ਗੁਣਗਾਵੈ ਜਿਤ ਰੰਧਾ ਵਭਲਾ ਬੁਝਾ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਇਕ ਮਨ
ਪਿਆਵੈ ਫਿਰਣਾ ਖਹਰਾ ਜੇ ਪਸਿਖੁ ਜੀਵਾਈ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਮਾਵੈ ਗੁਜ
ਰਜਾ ਤਲੁ ਹਰੈ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਣਾਵੈ ਨਾਈ ਪਿਛੁ ਦਖਾਣੀਐ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਕੁ ਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਵੈ
ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰੁ ॥੯॥ ਭੁਗਤੁ ਓਹਰੀ ਤੇਜਾ ਪੁਖ ਸੀਖ ਝੀਸਿਨਾ ਜੰ

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਓਨਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੇਖ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾ ਓਨੇ ੫੨
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੇ ਹਵੇ ਦਾ ਦੇ ਅਪਕਾਰੀ ਹੈ ਨਿਓਨ ਦਾਤਾ
 ਵਿਦਿਆ ਕ੍ਰਕੈ ਗਿਆਨ ਕ੍ਰਕੈ ਓਧਾਰੁ ਹੋਆ ਪਰਾ ਅਸੀਤਾ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕਛੁ
 ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਅਸਾਡਾ ਓਧਾਰੁ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇਤੁ ਸੀਮਨੁ
 ਖਾਦੇ ਕਰਮਾ ਦਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀਟਹ ਲਕਰੇ ਤਾ ਤੇਤੁ ਸਾਡੀ ਭੀ
 ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਤਾ ਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮਨੁ ਖਾਂਦੇ ਕੈ ਨਕਸ਼ਾ ਮਹੈਨਾ ਕਿ
 ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਜਾਣੀਐ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਲਿਆ ਚਰਸਾਖੀ ਆਮਨੁ ਖਾਂ
 ਦੀ ਆਹੈਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਈਰਖਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀ ਕੁਨੀ ਜੁ ਸਭੇ ਪ

ਏਹੋ ਚੋਰੋ ਸਾਖੀ ਮਿਨ ਮੁਖ ਦੀ ਅਹੈ ਨਾ ਏਨਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖੰਨੁ ਗੁਰ ੫੩
 ਦੇਵਰੂਪ ਜਾਣਕੈ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕ੍ਰਕੈ ਸਿਖਾਨ ਲਿਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤਾਭਗਤੇ ਓਹਰੀ
 ਤੇ ਜਾਪੁ ਪਸੀਦਾਇ ਸੇਕ੍ਰ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਇਆ ॥੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸੀਹ ਤੇ ਗਜ ੫੪
 ਦੇ ਨਭਾਈ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਪੁੜ੍ਹ ਸਿਨਾ ਜਬ ਬਾਬੇ ਦਾ ਓਨਾ ਵਰਸ ਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕ੍ਰਕੈ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਕਟੀਐ ਤੇ ਚੋਰੋ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੁ ਪਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵਨਿ ਤਾਬਾਬੋ ਲਿਆਏ ਹੁਜੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨਾ ਮੁਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜਾਪ ਕ੍ਰ
 ਨ ਤੇ ਚੋਰੋ ਪਦਾਰਥ ਪਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਬਾਬੋ ਲਿਆਵਾ ਵਾਵਾ ਵਾਸ ਦੇਵਾ ਹਰਹਰਿ
 ਹਰਿ ਗਗਾ ਗੋਵਿੰਦਾ ਗਗਾ ਮੁਇਕ ਵਾਰੀ ਦੇਨਾ ਮਜਪਣ ਕ੍ਰਚੋਰੋ ਅਵਤਾਰਾ
 ਜਾਪੁ ਹੋਦਾਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਦਾ ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ ਜੁਵਾਹਿਨਾ ਮੁਅਚਰ ਜਦਾਹੈ ਜਿਸ

ਤੇ ਓਨਾ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ
 ਜਿਸ ਕ੍ਰਕੈ
 ਅਸਾਡਾ
 ਜਨਮ ਮਰਨੁ
 ਕਟੀਐ
 ਤੇ ਚੋਰੋ
 ਪਦਾਰਥ
 ਅਸਾਨੁ ਪਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵਨਿ
 ਤਾਬਾਬੋ
 ਲਿਆਏ
 ਹੁਜੁ ਵਾਹਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਨਾ ਮੁਹੈ
 ਇਸ ਕੇ
 ਜਾਪ ਕ੍ਰ
 ਨ ਤੇ ਚੋਰੋ
 ਪਦਾਰਥ
 ਪਾਪਤਿ
 ਹੋਵੈ ਤਾਬਾ
 ਬੋ ਲਿਆ
 ਵਾ ਵਾਵਾ
 ਵਾਸ ਦੇਵਾ
 ਹਰਹਰਿ
 ਹਰਿ ਗਗਾ
 ਗੋਵਿੰਦਾ
 ਗਗਾ ਮੁਇ
 ਕ ਵਾਰੀ
 ਦੇਨਾ ਮਜਪਣ
 ਕ੍ਰਚੋਰੋ ਅਵਤਾਰਾ
 ਜਾਪੁ ਹੋਦਾਹੈ
 ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਦਾ
 ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ
 ਜੁਵਾਹਿਨਾ ਮੁਅਚਰ
 ਜਦਾਹੈ ਜਿਸ

ਦੀਸਤਿਆਕ੍ਰਕੈਸਭਪਦਰਥਜਾਤੇਜਾਨਾਤੇਓਸਨੂਜਾਣਨਸਕੀਐਤੇਗੋਇਨਾ
ਪੁਸ਼ੀਪਕਾਰਦਾਹੈਤੇਗੋਇਨਾਪੁਕਾਸਦਾਹੈਜੇਐਸੇਜਕ੍ਰਮਫੀਤਦੇਹਨੂਜੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਦੇਗਹਿਆਹੈਓਸਦਾਨਾਮੁਵਾਹਿਗੁਰੂਹੈਓਸਦੇਜਪੇਣਅਰੁਜਾਨਦੇ
ਚਾਰੇਪਦਰਥਪਾਪਤਤੁਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਪੁਛਿਆਕਿਸਤਰਾਚਾਰਪਦਰਥ
ਮੁਹਿਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਿਆਮਿਲਦੇਹੈਨਾਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਸਾਪਸਿਗਤ
ਨੂਟਰਜਾਣੀਐਤਾਚਰਨਵਿਚਅਸਮੇਪੁਸ਼ੀਸਿਜਗਦਾਫਲੁਹੋਦਾਹੈਤੇਜਿ
ਸਮਾਇਆਵਾਸਤੇਬਡੇਸਤਨਕਰੀਦੇਹੈਨਿਸਮਾਇਆਭੀਮਹਾਰਾਜਦੇਭਗ
ਤਾਨੂਪੇਗੀਪੈਕੈਲੋਕਾਆਣਿਦੇਦੇਹੈਨਾਤੇਜੇਕਾਮਨਾਪਾਇਆਭਗ
ਤਾਦੇਮਨਵਿਚੋਹੈਸੇਕਾਨਸਭਸਹਰਸਤੁਰੀਕ੍ਰਿਦੇਦਾਹੈਤੇਸੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮਝੀਐ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥
ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਿ
ਪਛਲੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ਸਨਨੁ ਕੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਿਨਿ ਤੇ ਦਿਨੇ ਅਪਣੀ ਕਿ
ਰਤ ਭੀ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਵਾਸ ਤਲੇ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਰਨਾ ਤੇ ਜੋ ਸਵਾਸੁ
ਉਪਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਤਵਨਾ ਤੇ ਆਏ
ਗਏ ਸਾਪਸਿ ਤਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸੰਗਾ ਦੋ ਉਮਾਵ ਸਿਆ
ਵਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਸਭ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਕੜਾ ਹੁਕਮ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਕਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਹੋਈ ਬੇਟੀ ਦਾ
ਵੀ ਵਾਹੁ ਸੀ ॥ ਤੇ ਭੁਲ ਕੇ ਜੀਵ ਆਵਣੀ ਸੀ ॥ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ

ਬਹੁਤੇ ਸਿਖ ਆਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਚਲੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਜੇ ਹਫਾ ਪਕਵਾਨ
ਜੀਵ ਵਾਸਤੇ ਤਈ ਆਰੁ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋ ਸਾਰਿ ਸਿਖ ਨੁ ਪਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਤੰ
ਓਸ ਦੀ ਇਸ ਤੀ ਸੋ ਚ ਚਿਤਾਲ ਗੀ ਕਰਨ ਜੀਵ ਨੁ ਅਸੀ ਕੀ ਖੁਲਵ
ਗੇ ਤਾ ਸੀ ਹੋ ਕਹਿ ਆਸਾ ਭੀ ਪੇਜ ਬਾਬਾ ਰਖੇ ਗਾ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜੀ
ਵਾ ਆਈ ਤਾਂ ਏਸ ਤੀ ਆਖਿ ਆਏ ਨਾਨੁ ਕੀ ਜੀਵਾਈ ਐ ਤਾ ਗੁਣੀ ਸੀ ਹੋ
ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਾ ਪੋਲਿ ਆ ਤਾ ਸਾਰੀ ਜੀਵ ਕੀ ਖਾਇ ਕੈ ਤਿਪਤ ਭਈ
ਤਾਂ ਆਵੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕੈ ਤਿਪਤ ਭਏ ਪੰਜ ਦਿਨ ਜੀਵ ਨੁ ਗੀਖ
ਆਸ ਭਪ੍ਰਸੀਨ ਹੋਏ ਤਾ ਓਨ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਆਪਣਿ ਆਸਿ ਖਾਈ
ਪੇਜ ਰਖ ਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮੇਲ ਸੀ ਹਾਦਾ ਚੋ ਧਰੀ ਭੁਗੀ

ਰਬੁਕਾਲੀਦਾਉਪਾਸਕੁਹੈਸੀ। ਜਬਬਾਬਾਓਸਨਗਰੀਮਹਿਆਇਆ ॥ ੪੫ ॥
 ਤਾਂਭਗੀਰਥਵਰੀਸੇਵਾਟਹਲਕੀਤੀ। ਰਾਤਨੂਬਾਬਾਓਸੇਨਗਰੀ
 ਰਹਿਆ। ਤਾਂਭਗੀਰਥੁਭੀਓਥੇਹੀਂਗਹਿਆ। ਜਬਪਿਛਲੀਰਾਤਬਾਬਾ
 ਉਠਿਆ। ਤਾਂਭਗੀਰਥੁਭੀਉਠਿਕਾਰਿਇਸਨਾਨਹੂਜਲੁਲੈਆਇਆ।
 ਅਗੇਏਖਾਤਮਹਾਸ੍ਰੀਦਗਇਸਤੀਹੈ। ਅਸਟਭੁਜਹੈਸੁ। ਤੇਝਾਡੂਕਰਦੀ
 ਹੈ। ਤਾਂਭਗੀਰਥਪੁਛਿਆਤੂੰਕੇਨਹੈ। ਜੁਅਜੇਹੇਸਮੇਅਪਣੇਪਰਥੀ
 ਬਹਰਆਈਹੈ। ਤਾਓਸਕਹਿਆਭਗੀਰਥਤੂੰਸਾਨੂਨਹੀਜਾਣਦਾ
 ਮੇਦੇਵੀਹਾਂ। ਤਾਂਭਗੀਰਥਚਰਨੀਲਗਾ। ਤੂੰਸਾਰੇਜਗਤਦੀਆਤਹੈ।
 ਸਭਨਾਦੇਵਤਿੰਦੀਸਹਾਇਕਰਨਵਾਲੀਹੈ। ਗਕਸਾਦੇਨਾਸਕਾਨ

ਵਾਲੀਏ ਏਥੇ ਝਾੜੂ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀਏ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀਏ ਹੁਸੀਤੁ ਮਹਾਰਾ
ਜਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪੁ ਹੈ ਜੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਮੇਸੇਵਾ ਕ
ਰਦੀ ਹਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗੀਰਥ ਰੂਪੁ ਕਾ ਸਿਖੁ
ਹੋਇਆ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇਆ
੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਾਇਕੇ ਸਮਾਭਾਈ ਜਿਤਾ ਰਾਵ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਮੇਥੁ ਤੁਸਾ ਪਾਸੀਤਾ ਦਾ ਦਰਸਨੁ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸਿਸਾਨ ਹੀ ਮਿਟਿਆ ਤੁਸਾ ਰਾਹੁ ਦਰਸਨੁ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਿਸਾਨਿ ਵਰਤ ਕਰਾ ਜੁ ਮੇਨੁ ਸਾਂਤ ਪਾਪ ਤੋਹੈ ਤਾ ਬਾ
ਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਦਇਯਾ ਕਰਸਾ ਤਦ ਉਪਾਇ ਬੇਦ ਨ ਭੀ ਤੇ ਸੀਤਾ ਨੇ

ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਪਾਉ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਕਰੋ ਜਿਤਾ ਬੰ ੫੬
 ਲਿਆ ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦੇ ਨੇ ਉਪਾਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਬਤਾਵੇ ਜੇ ਮੈ ਬੰ ਹੋ ਸਕੇ ਗਾਸੇ
 ਮੈ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਇਕ ਕਸਟ ਜੇਗ ਹੈ ਇਕ ਭਗਤ ਜੇਗ ਹੈ
 ਤਾਂ ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਕਸਟ ਜੇਗ ਕੰਨੂ ਹੈ ਭਗਤ ਜੇਗ ਕੰਨੂ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ
 ਬੋਲਿਆ ਅਸਟ ਅੰਗ ਕਸਟ ਜੇਗ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪੀਮਾ ੧ ਦੂਜੇ ਨੇਮ ੨
 ਤੀਜੇ ਏਕਾਂਤ ਦੇ ਸਾਤ ਚੌਥੇ ਆਸਨ ੪ ਪੰਜਵਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ੫ ਛੇਵਾਂ ਪਿ
 ਅਨੁ ੬ ਸਤਵਾਧਾਰਨਾ ੭ ਅਠਵੀਂ ਸਮਾਧਾ ੮ ਤਾਂ ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਅਸੀ
 ਜਟ ਸਿਖ ਹਾ ਜੇ ਲਗ ਪੋਲ ਕੇ ਏਹੁ ਅਠ ਅੰਗ ਤੁਸੀਨਾ ਸੁਣਾਵਹੁ
 ਤੇ ਲਗਾ ਅਸੀ ਸਮਝ ਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਦਸਟੀ ਮੈ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥ

ਮੇਅਹੰਸਾ ਇਕਮਨਦੀਹਿਸਹੈ ਜੇਮਨਕਕੈਕਿਸੇਦਾਬਰਾਚਿਤਵਣਾ
 ਇਕਵਚਨਦੀਹਿਸਹੈ ਕਿਸੇਨੁਫਿਕਬੇਲਕੇਦੁਖਾਵਣਾ ਕੇਮੁਹੋਕ
 ਹਿਕੇਕਿਸੇਦਾਵਿਘਨੁਕਰਾਵਣਾ ਇਹੁਵਚਨਦੀਹਿਸਹੈ ਹੋਰਕਰ
 ਮਦੀਹਿਸਾਏਹੁਹੈ ਜੇਹਥਾਨਲਿਕਿਸੇਨੁਮਾਨਾ ਸੇਏਹੁਏਪਕਾਰ
 ਦੀਹਿਸਾਦਾਤਿਅਗੁਕਰਨਾਅਹਿਸਹੈ ਦੂਜਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾਸਤਿ
 ਜਾਣਨਾ ਤੀਜਾਚੇਰੀਦਾਤਿਅਗੁਕਰਨਾ ਇਕਸਰੀਰਦੀਚੇਰੀਹੈ
 ਜੁਕਿਸੇਦਾਕੁਝਛਪਾਵਣਾ ਦੂਜੀਮਨਦੀਚੇਰੀਹੈ ਜੇਪਾਪਕਰਨੇਤੇ
 ਛਪਾਰਖੇਏਹੁਭੀਤਿਅਗੁਕਰਨਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜੁਚੇਥਹੈ ਬ੍ਰਹ
 ਮਚਰਜਕਿਸਨੁਕਹੀਦਾਹੈ ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜੀਤਣਾ ਤਾਂਜਿਤੇ

ਕਹਿਆ ਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੰਨੁ ਹੈ ਜੋ ਪਿਥਮੋ ਇਸਤੀਆ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ੫੭
 ਕੁਨੀਆਂ ਦੂਜੇ ਗਲਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਤੀਜਾ ਇਕਾਂ ਤਦੇ ਸਇਸਤੀਆਂ ੦
 ਸਬੋਠਣਾ ਚੋਥਾ ਉਸਨਾਲ ਸਪ੍ਰਸਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿਤ ਨਾਲ ਇਸਤੀ
 ਆਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਛਠਵਾਂ ਅਲਿਗਨੁ ਕੁਨਾ ਸਤਵਾਂ ਸੀਗਾਉਣਾ
 ਸਤੀਆ ਦਾ ਬਣਾਵਣਾ ਅਠਵਾਂ ਇਸਤੀਆ ਨਾਲ ਭੋਗੁ ਕਰਨਾ ਇ
 ਹੁ ਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਮੁ ਤਿਆਗਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਚੁ ਏਹੁ ਹੈ ਪਿਆਏਹੁ ਹੈ
 ਰਾਵੈ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹੈ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਓਸ ਦਾ ਸਹਾਰਨਾ ਦੁਖੁ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਸੁਖੁ
 ਤੇਵੈ ਓਸ ਦਾ ਸਹਾਰਨਾ ਖਸਮੇ ਪਿਤ ਕਹੀਐ ਧੀਰਜੁ ਜੇਕੁ ਝੁਕੁ ਧਰਮੁ
 ਤੇਵੈ ਸੀਤਤਪਤਾਪ ਦਾ ਸਿਪਦਾ ਵਿਆਕੁਲ ਨਹੋਵਣਾ ਪੀਰਜ

ਕਰਨਾ ਸਪਤਮ ਦਇਆ ਜੁਆਪਣੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਕਤ ਦਇਆ ਕਰ
ਨੀਆ ਸਟਮ ਰਿਦਕੋ ਮਲੁ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਗਨ ਚਿਤ ਵਣਾ ਨਿਵਾ
ਮਿਜਾਵਾ ਦਾਮ ਹਰ ਕਰਨਾ ਜੇ ਅਹੁੰ ਹੋਵੈ ਓਸ ਥੀ ਚੋਥਾ ਹਿਸਾ ਘਟਖਾ
ਵਣਾ ਸਦਵਾ ਸੋਚ ਸਗੀਰ ਦੀ ਜਲੀਮ ਤਕਰਕੈ ਮੁਖ ਮੰਜਨ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੋਚ ਏਹੁ ਹੈ ਜੇਗਾ ਗਵੈ ਖਨਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ
ਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਦਸਤਾ ਮਹੈ ਨੀ ਔਰ ਦਸਨੇ ਮਕਹਿ
ਤੇਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇਤਪਾ ਤਪਭੀਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪੈਨਾ ਰਾਜ ਸੀਤਾ ਮਸੀ
ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਾਮਸੀਤ ਪਕਿਅਹੈ ਕਿਸ ਗੀਰ ਦਾਤਾ ਵਣਾ ਕਿਜਲਾ
ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਤੇ ਗੁਮਰਦਾ ਏਹੁ ਤਾਮਸੀਤ ਪ੍ਰਭੋ ਇਸਕੁ ਫਲੁ ਹੈ

ਦਹੈ ਪਰਗਿਆਨੁ ਨਹੀਂ ਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਆਪਣੀ ੫੯
ਆਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਵਲੇ ਹਟਾਇ ਕੈ ਸੁਭ ਕਰਮਾਵਲੇ ਲਾਵਣੀ ਆ ਬਹੁੜੇ ਇ
ਕੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਰੈ ਆਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਵਲੇ ਹਟਾਵਣੀ ਆ ਤੇ ਸਬ
ਦਵਿਚ ਜੇਫ਼ਨੀ ਆ ਤੇ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਰਾਜ ਸੀ ਅਰੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਰੇ ਬਹੁੜੇ
ਸੀਤੋ ਖਾ ਸੀਤੋ ਖੁਰੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਇਕ ਚੀਜ ਨਾਪਾਤ ਭਈ ਅਰੁ
ਹੀ ਆਕਿ ਮੇ ਸੀਤੋ ਖੀਹੀ ਤਾਂ ਓਸ ਸੀਤੋ ਖਰ੍ਹਿਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਨਹੀਂ ਦਾ ਅਰੁ
ਦੂਜਾ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੀਤੋ ਖਾ ਜੇਕੁ ਚੀਜ ਨਾਪਾਤ ਹੋਵੈ ਤਾਰੀ ਵਹ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰਾਜੀ ਰਹੈ ਅਰੁ ਜੇਕੁ ਦਾ ਚਿਤ ਚੀਜ ਥੋਫੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੈ ਤਾਰੀ ਸੀਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰਾਜੀ ਰਹੈ ਅਰੁ ਬ

ਹੁਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤਬ ਭੀ ਰਾਜੀ ਹੋਏ। ਤੀਜਾ ਆਸਤਕੁ ਬੁਧਗੁਰਾ ਦੇਵ
ਚਨਾਤੇ ਦਿਤ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਬਿਥਾ ਦਾਨੁ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਵਣਾ। ਤਾਂ ਮਸੀਦਾ ਦਾਨੁ
ਦਿਤਾ ਫਲੁ ਤੁਛ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਜਸੀਜੇ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾਨੁ ਦੇ
ਦਾ ਹੈ। ਸੋਭੀ ਬਿਥਾ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰਖ ਨੂ ਬਿਨ ਉਕ੍ਰ ਕੈ ਦਾਨੁ
ਦੇਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਸੁਆਖੇ ਦਾਨੁ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੈ ਪਨ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ।
ਕੋਈ ਦਾਨੁ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤ ਕੀ ਇਸਥਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਵਾਂ ਪੁਜਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸਮਨੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨੀ

ਨਾਲ ਪੁਜਾ ਕ੍ਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਛਿਵਾਵ ਚਨੁ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾ ੫੯
 ਦੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅਨਸਾਰ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਸੁਣੈ ਸੋਈ ਪੜ੍ਹੈ ਗੁਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ
 ਬਿਨ ਹੋਰ ਬਚਨੁ ਨ ਸੁਣੈ ਸਪਤਮ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਪੁਲਜਾਰ ਖੇ
 ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਵਿਚ ਲਿਆਵੈ ਤੇ ਅਸਟਮ ਅਤਮ ਆਪਣੀ ਸਾਂਤ ਕੀ
 ਰਖੇ ਸਭਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਨਿ ਵਚ ਲਣਾ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾ ਵਾਜਾ ਪਸਬ
 ਦਦਾ ਜੇ ਹੁਣ ਨੇ ਮਨ ਲਕਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦਸਵੰ
 ਹੋ ਮਜੁ ਅਗਨ ਵਿਚ ਕ੍ਰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਵਾਸਤੇ ਕ੍ਰ
 ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਖੁਪਿ ਅਰਥੀ ਸਿਖ ਦੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚ ਪਾਵਣਾ ਏਹੁ ਬਹਾਮ ਹੋਮ ਹੈ
 ਕਿਉਂ ਮੁਖ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਅਗਨ ਹੈ ਓਹੁ ਗੁਰੁ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪ

ਵਦਾਏ ਸਾਥੀ ਬਹਮਪਸਿਨੁੰਦਾਏ ਸਾਥੀ ਸਭੇ ਦੇ ਵਡੇ ਪਸਿਨੁੰਦਾਏ
ਨਾਇਕ ਅੰਗਿਅਨੁੰਦਾਏ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਜਿਤੇ ਹਰ ਸਹੈ ਨ ਸਭ ਗਿਆ
ਨ ਅਗਨੇ ਮੇਹੇ ਮਕਰੈ ਏਹੁ ਨਿਹਚੈ ਜਾਣੈ ਜੈਸਾ ਸਰੀਰ ਅਨਿਤ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਰ
ਅਨਿਤ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹਮਕਾਜਨਣਾ ਸਤ ਹੈ ਏਹੁ ਦਸਨੇ ਮਹਠ ਜੋਗਕਾਦੂ
ਜਾਅੰਗੁ ਹੈ ਅਰੁ ਤੀਜਾ ਅੰਗ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਸਹੈ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਮਨੁ ਖੁਕੇਈ ਨਾ
ਹੈ ਵੈਥੇ ਜਾਇਥੇ ਠਣਾ ਚੈਥਾ ਅੰਗ ਜੋਗਕਾ ਆਸਣੁ ਹੈ ਸੋ ਆਸਣੁ ਭੀ ਜੇ ਤੇ
ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਅ ਜੰਤ ਹੈ ਤੇ ਤੇਹੀ ਉਨ ਕੇ ਬੈਠੇ ਏਕੇ ਆਸਣੁ ਹੈ ਤਿਨ
ਥੀ ਸਿਧਾਨੇ ਚਉਰਾਸੀ ਆਸਣੁ ਚੁਣ ਲੀਏ ਹੈ ਤਿਨ ਥੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੁ
ਇ ਆਸਣੁ ਲੀਏ ਹੈ ਏਕ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਦੂਜਾ ਸਿਧਾ ਆਸਣੁ ਪਦਮ

ਆਸਤੁਏਹੁਏਜੇਬਾਏਉਪਰਸਜਾਪੇਰੁਠਹਰਾਵਣਾਅਰੁਦਾਹਨੇਉਪਰਖਬਾਏ
ਪੇਰੁਠਹਰਾਵਣਾਅਰੁਦੇਨੇਰੁਜਾਮਗਰੁਪਿਛੇਫੇਰੁਕਦੇਨੇਅਗੁਠੇਪੇਰਾਕੇਦਿ
ਕੁਹਾਥੇਮੇਪਕਰੁਨੇਅਗੁਪਿਥੀਖੇਦਕੇਕੋਮਲਕੁਕੇਉਪਰਪਾਸੁਬਿਛਾਇਕੇਆ
ਸਤੁਡਾਲਣਾਉਸਪ੍ਰਬੇਠਕੁਠਉਹਾਕਾਪਿਆਨੁਕਰਨਾਕੈਨਾਸਕਾਕਾਪਿ
ਆਨੁਕਰਨਾਏਹੁਪਦਮਾਸਤੁਏਦੂਜਾਸਿਧਆਸਤੁਏਜੇਵੈਸੇਹੀਕੋਮਲ
ਪਿਥੀਪੁਆਸਤੁਡਾਲਕੁਥੇਠਕੇਅਡੀਬਾਏਪਾਉਕੀਗੁਦਾਕੇਬੀਚਦਬਾਵਣਾ
ਅਰੁਦਾਹਨਾਪਾਉਬਾਏਉਪਰਕੋਇੰਦ੍ਰੀਪਰਠਹਰਾਵਣਾਕੈਨਾਸਕੈਅਗੁਪਿਕਾ
ਆਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਆਸਤੁਏਅੰਗਪੰਜਵਾਅੰਗਜੇਗਕਾਪਾਣਾਤਾਮ
ਪੂਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪਕਾਰਕਾਹਤਾਏਪ੍ਰਥਮੇਤੋਮਨਕੀਸੁਰਤਕੁਪਾਣਾ
ਕੇਦਾਹਨੀਨਾਸਕਾਤੇਕਿਕੁਟੀਨੁਖੇਚਣਾਖੇਚਣਦੇਸਮੇਦੁਆਦਸਾਤਾ

ਓਅੰਕਾਰਜਪਣਾ ਬਹੁਰੇਭਉਹਾਮੇਕੰਭਕਕਕੇਠਹਰਾਵਣਾ ਤੇਚੋਬੀਦ
 ਸਮਾਝਾਓਅੰਕਾਰਕੰਭਕਮੇਜਪਣਾ ਬਹੁਰੇਬਾਂਈਨਾਸਕਾਸੇਰੇਚਕਕਰਨਾ
 ਦੁਆਦਸਮਾਝਾਓਅੰਕਾਰਕੀਆਰੇਚਕਮੇਜਪਣੀਆ ਤੈਸੇਹੀਬਾਂਏਸੇਉਤ
 ਰੇਅਰਦਾਏਸੇਚੜਾਏ ਦਾਏਸੇਉਤਰੇਅਰੁਥਾਏਸੇਚੜਾਏ ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਤਿ
 ਕੁਟੀਕਾਰਾਹੁਖਲਤਾਹੈਅਰੁਪਾਣਦਸਵੇਦੁਆਰੇਠਹਰਤਾਹੈ ਤਬਅਨਾ
 ਹਦਕੀਆਪੁਨਖਲਤੀਆਹੈਅਰੁਜੇਤਕਾਦਰਸਨੁਹੇਤਾਹੈ ਜਿਉਜਿਉ
 ਪੁਨਮੇਧਿਆਨੁਪਰੀਤਾਹੈ ਤਿਉਤਿਉਪੁਨਵਧਤੀਹੈ ਛਿਵਾਅੰਗੁਜੇ
 ਗਕਾਧਿਆਨੁਹੈ ਧਿਆਨੁਤੀਦਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ ਇਕਬਾਹਟਜਕਾਹੈ ਇਕ
 ਅੰਤਰਕਾਹੈ ਬਾਹਟਜਕਾਏਹੁਧਿਆਨੁਹੈਜੇਦਿਸਨਚਤੁਰਭੁਜਕਾਧਿਆ
 ਨੁਕਰਨਾ ਕੈਗੁਰਾਕੇਸਬਦਦਾਧਿਆਨੁਪਰਨਾ ਤੇਅੰਤਰਕਾਧਿਆਨੁ ੬

ਏਹੁ ਹੈ ਜੁਨ ਭਗਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈ ਰਿਦੇ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈ ਨਾਸ ੬੯
ਕਾ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈ ਭਉਹ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈ ਦਸਵੇ ਦੁਆ
ਰ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਬਹੁ ਫਜ ਬਾਨੁ ਹਦ ਦੀ ਪੁਨ ਖਲੇ ਅਰੁ ਜੇਤ ਪੁ
ਕਾ ਸੈ ਤੇ ਪੁਨ ਕਾ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਪਰਨਾ ਏਹੁ ਪਿਆਨੁ ਹੈ ਸਪ
ਤਮ ਅੰਗ ਪਾਰਨਾ ਹੈ ਪਾਰਨਾ ਕਿ ਅੰਜੇ ਪਿਆਨੁ ਠਹਰਤਾ ਨਹੀ ਪਿਤਾ ਬੀ
ਬੁਝੈ ਨਿਸੇ ਸਿਕਲ ਪਵਿਚ ਜਾਇ ਭਾਲ ਤੇ ਹੋਨਾ ਤਾ ਸਿਕਲ ਪਾਥੀ
ਮਨ ਭੁਫੇਰ ਕੈ ਬਹੁ ਫਜ ਪਿਆਨੁ ਮੇਜੇ ਫੁਨਾ ਬਹੁ ਫਜ ਬਹੁ ਫਜ ਠਹਰਾਵਣ
ਏਹੁ ਪਾਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁ ਜਾਇ ਠਹਰਤਾ ਹੋਤਾ ਇਸ ਕਨਾ ਮੁਸਾਧ ਅਠ
ਵਾ ਅੰਗੁ ਹੈ ਅਗੇ ਸਮਾਧ ਭੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਇਕ ਸਾਵਿਕਲ ਪਸਮ
ਧ ਹੈ ਇਕ ਨਿਰਵਿਕਲ ਪਸਮ ਧ ਹੈ ਸਾਵਿਕਲ ਪਸਮ ਧ ਪਿਆਤ

ਪਿਆਨ ਪੋਇਆ ਪਨੁ ਪਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਇ ਤੇ ਪਸੇ ਸੁਨ
 ਪੋਇ ਜਾਣ ਕੋਊ ਸਾਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰੇ ਤੇ ਨਿਗਦਿਕਲ ਪਸਾਪਏਹੁ
 ਹੈ ਜੋਆ ਪਨੁ ਭੀ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਇ ਅਰੁ ਪਿਆਨੁ ਭੀ ਭਿੰਨ ਨ ਕਰੇ ਸਭ
 ਕਿਛੁ ਪੋਇ ਹੀ ਬਹਮਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਜਾਇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਠ ਅੰਗ ਜੇਗ ਕੇ
 ਸਾਧੋ ਜੋ ਲਗ ਬਿਤ ਜੇਗ ਵਿਚ ਅਰੂੜ ਰਹੈ ਤਾ ਜੇਗ ਰਸ ਲੇਵੈ ਜਬ
 ਬਿਤ ਉਤਰੈ ਤਾ ਗੁਰਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰੁ ਕੇ ਏਹੁ ਅਠ ਜੇਗ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕ੍ਰਕੋਭੀ ਬਹੁ ਤਿਆ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਭਗਤ ਜੇਗ ਹੈ ਭਗਤ
 ਜੇਗ ਏਹੁ ਹੈ ਭਗਤ ਜੇਗ ਕੇ ਅਸਟ ਅੰਗ ਏਹੁ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮ ਏਹੁ ਯਾਮ
 ਹੈ ਜੋਆ ਪਣ ਮਨ ਨੂਨੀ ਵਾਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂ
 ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਲਿਆ ਵਣਾ ਦੂਸਰੇ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋਸਾ ਪਸਿਗਤਿ

ਵਿਖੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਦੇਵਿ ਮਨ ਨੁ ਠਹਰਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਪੜਣ ਦੀ ਸਵਰ
ਕਤ ਹੋਵੈ ਤਾਨੇ ਮਨਾਲ ਪੜਣਾ ਤੇ ਜੇ ਸੁਨਣ ਦੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਤਾਨੇ
ਮਨਾਲਿ ਸੁਨਣਾ ਤੀਸਰਾ ਇਕੰਤ ਦੇਸਏ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਸੁਬ ਵਿਖੇ ਇਕ
ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨਣਾ ਅੰਗਦੂਸਰਾ ਕਈ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਚੰਥਾ ਆਸਣ ਏ
ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਖੇ ਬਿਤਨੁ ਇਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾ ਪਾਣਾ ਯਾਮ
ਪੂਰਕ ਕੰਭ ਕਰੇ ਚਕਤਿ ਨ ਪਕਾਰ ਪਾਣਾ ਯਾਮ ਏ ਹੁੰਦੇ ਸੋ ਪੂਰਕ ਗੁਰਾਂ
ਦੇ ਬਚਨ ਨੁ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਇਕੜ ਸਮਝੇਣਾ ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਖੋਖੇ ਚੋਣਾ
ਦੂਸਰਾ ਕੰਭ ਕਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਨੁ ਸੁਣ ਕੇ ਜੇ ਹਫੀ ਵਸਤੁ
ਮਝੇਣੀ ਹੋ ਸੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਤਿਆਗ ਨੁ ਕਦੇ ਨ ਕਰੇ ਠਹਰਾਵਣਾ
ਤਾਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਉਸਦਾ ਅਭਿਮਾਸ ਕਰਨਾ ਤੀਸਰਾ ਰੇ ਚਕਜੇ

ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਕ੍ਰਮੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਗੇ ਏਕਹੋ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰ
 ਨਾ ਛੁਠਵਾਧਿ ਆਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਸੁਣਨ ਪੜਨ ਬੈਠੇ ਧਿ
 ਆਨੁ ਭਿਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਖੇ ਰਖੇ ਕਈ ਸਿਕਲ ਪਾਮਨ ਵਿਚ ਛੁਰਨ ਨਾ ਦੇਵੈ
 ਸਤਵਾ ਪੁਰਨਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮਨਿ ਕਿਸੇ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਪਾਵੇ ਭੀ ਫਿਰ ਮਨ
 ਨੁ ਆਨ ਕੇ ਜੇ ਜੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਅਸਟਮ ਦੁਇ ਚਾਰ ਪਤੀ ਆਮਨ ਸਬ
 ਦ ਵਿਚ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਠਹਰਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿ ਆਉ ਸਨੁ ਵਧਾਏ
 ਜੇਤਾ ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਨੁ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਚੁੜਿਆ ਹੈ ਸੁਖਾ ਵਿਕਲ ਪਸਮਾ
 ਧ ਪੁਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾ ਵਿਕਲ ਪਸਮਾ ਧ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ਮੇ ਸਬਦ ਕੇ
 ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੁ ਭੀ ਸਮਾਝਿ ਆਉ ਨਿਰਵਿਕ
 ਲ ਪਸਮਾ ਧ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਂਤਾ ਪੜਾਇਓ ਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ਤੰ

ਇਹ ਭਗਤ ਜੋ ਗਏ। ਤਾ ਭਾਈ ਅਜਿਤੋ ਇਸੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸਮਝ ਕੇ ਆਰਾ ੬੩
ਸਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇਨੂੰ ਇਹ ਦਾਨੁ ਦਿਤੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮਨੀ
ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਜਿਤਿਆ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਕਿਤਨਿਆ ਦਾਉਧਾ
ਹੋਵੈ ਗਾ ॥੩॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਬਨ ਬਿਖੇ ਭਾਈ ਬੂੜਾ ਗਉ
ਆਚਰਾਵ ਦਾ ਸੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੀਦਾਰੁ ਅਣਿ ਕੀਤੇ ਸੁ। ਤੇ ਦੁਪੁ ਅਗੇ ਆ
ਇਹ ਖਿਓ ਸੁ। ਤੇ ਆਰਾਦਾ ਸਾਥਿ ਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਦਰ
ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਟੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਤੂ ਤਾਂ
ਅਜੇ ਬਾਲ ਕੁ ਹੋ ਤੇਨੂੰ ਏਹੁ ਬੁਧ ਕਿਥੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਆਖਿਅੰ
ਜੀ। ਅਸਾ ਰੋਪਿੰਡ ਵਿਚ ਮੁਗਲ ਆਨ ਉਤਰੇ ਸਨ। ਨਾਲੇ ਕਚੀ ਆਖੇ ਤੀ
ਆਵਦੁ ਲਈ ਆਨਾ ਲੇ ਪਕੀ ਆਨਾ ਲੇ ਰੂਰੀ ਆਨਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
ਹਿ ਆਈ ਜੇ ਏਨਾ ਭਾਇਆ ਦਰਾਸੁ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਫਿਰਿਆ ਤਾਂ ਜਮਦੰ

ਹਭਾ ਕਿਸਫਤ ਨਾਹੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੂਤਾ ਬਾਲਕੁ ਨਹੀਤ
 ਰੀਤੋ ਬੁਢਿਅ ਜੈਸੀ ਮਤਹੈ ਤੂਤਾ ਬੁਢਹੈ ਤੂੰ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇਵਾ
 ਹਿਗੁਰ ਕਾਨ ਮੁਖਿਅ ਦਹਿਗਾ ਤਾ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ
 ਓਸ ਕਹਿਆ ਜੀਬਾਣੀ ਕੇਈ ਭਾਵੀ ਜਪਦੇਹੈ ਨ ਕੇਈ ਹਉਲੀ ਜਪ
 ਦੇਹੈ ਨ ਮੇਕਿਸਤਰਾ ਜਪਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਚਰਪਕਾਰ ਕੀਆ ਬਾਂਝੀ
 ਆਹੈ ਨਾ ਇਕ ਪਗ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੇ ਪਗਦੁਆਰੇ ਨਾ ਭਕੇ ਬਿਖੇਖਿਅ
 ਨੁਪਾਰ ਤੇਹੈ ਇਕ ਮਧਮ ਬਾਣੀ ਕੇਦੁਆਰੇ ਸਵਾਸਾ ਜਪਦੇਹੈ
 ਨਾ ਇਕ ਬੈਖਰੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਪਗਟ ਪੜਤੇਹੈ ਤਾਪ
 ਰੋਜਨੁ ਮਨ ਕੇ ਇਕਾਗਰੀ ਕਹੈ ਜੈਸੇ ਘੀ ਓਸ ਭਬਿਜਨ ਮੇਮਿਲਿ
 ਆਹੁ ਆਸਨ ਗੰਧੁਕਰ ਤਾਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮਾ ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਜਪਿਅ
 ਕਲਿਆਣ ਕਰਤਾਹੈ ਪਰਤੁ ਪਗਦੁਆਰੇ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਜਪਾਅਰੁ

ਸਿਤਾਕੀਸੇਵਾਕਰਾਇਸੇਮੇਤੇਰੀਆਰਜਾਵੇਪੇਗੀਤੇਤੇਰਾਕਲਿਆਣੁ੬੪
ਭੀਹੋਵੇਗਾਮੇਚੋਥਾਜਾਮਾਪਾਰਕੇਤੈਨੁਗਿਆਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰਾਂਗਾ
ਤੇਤੇਰੇਵੰਸਵਿਖੇਭੀਮੇਰੀਭਗਤਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀਤਾਂਭਾਈਬੁਢੇਪੰਜ
ਵੀਪਾਤਸਾਹੀਤੀਕਰੁਆਪਣਾਸਰੀਰੁਭੀਰਖਿਆਤੇਟਹਲਭੀਕਰ
ਦਾਰਹਿਆ੧੦ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਫਿਰਣਖਹਿਰਾਤੇਜੇਪਦੁਇਹੁ
ਰੂਨਾਨੁਕਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏਤੇਵਹਿਹੁਰੁਕੇਸਿਖਆਨਕੇਹੋਏ
ਤਾਂਓਨਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਕੇਈਐਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੋਜਿਸਕੁਕੇਅ
ਸਾਰਾਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਤੇਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਵੇਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਮ
ਨੁਨੀਵਾਕੁਕੇਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੋਜੇਤੁਸਾਰੇਸਰੀਰਪਾਸੇਸੇਵੰ
ਸਿਖਾਦੀਹੋਇਆਵੈਸੋਕਰਨੀਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤਉਠਕੈਇਸਨਾ

ਭੁਕਕੈਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰਨਾ ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਰਖਣਾ ਤੇਵਾ
 ਹਿਗੁਰੁਨੁਸੁਆਮੀਜਾਣਨਾ ਆਪਨੁਸੇਵਕਜਾਣਨਾ ਤੇਸਾਧਸਿਗ
 ਤਵਿਚਜਾਇਕੇਪੀਤਕੁਕੇਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਸੁਨਣਾ ਤੇਓਠਕੇਦੋਨੇ
 ਆਪਵਿਚਬਾਣੀਦਾਮਨੁਨੁਕਰਣਾ ਤਾਂਓਨਾਦਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਓ
 ਪਾਰਹੋਆਪਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਭਾਈਜੀਵਾਦੁਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀ
 ਸੇਵਾਟਹਲਕੁਦਾਸੀ ਨਿਤਖਿਚੜੀਤੇਦਹੀਸਾਹਬਦੇਲਿਗਰ
 ਵਾਸਤੇਕੁਲੇਆਵੈ ਤਾਇਕਦਿਨਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀ ਜੀਗ
 ਰੀਬਨਿਵਾਜਜੇਅੰਧੇਰੀਅਚਬਦਹੋਵੈਤਾਂਮੇਪ੍ਰਸਾਦੁਸਵੇਰੇਸਾ
 ਹਿਬਦੀਰਸਨਵਾਸਤੇਲੇਆਵਾ ਤਾਬਚਨੁਹੋਆਇਸਅੰਧੇਰੀਕੁ
 ਕੈਕਿਤੇਦੇਜਹਾਜਚਲਤੇਹੈਨਾ ਕਿਤਾਨਿਆਸਰਪੰਨੁਤਾਬੇਦੀ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਹਾਰ ਪਹੁਚਦਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਚਰਾਪ ਝੀਆਂ ਪਿਛੇ ਹੋਵੇਗਾ ੬੫
ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ ਇਹੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਜੈ
ਸੇਇ ਸਤੀ ਨੁਭਰ ਤੇ ਦੀਆਗਿਆ ਮਨਣੀ ਪਵਣੁ ਹੈ ਤੈ ਸੇਭ ਗਤ
ਨੁਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀਆਗਿਆ ਪਵਣੁ ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੇਸ ਦੀਆਗਿਆ ਤੇ ਰਾਜ
ਗੁਰੂ ਸਭ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲੁ ਤੈ ਨੁਇ ਸਥੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਸ
ਦਾ ਓਧਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਇਛਿਆ ਮਨਣ ਕੇ ਹੋਇਆ ੯੬ ਸਾਖੀ ਹੋਚਲੀ
ਗੁਜਰ ਜਾਤ ਦਾ ਲੁਹਾਰੁ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੁਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁਮੈ ਸਾਗਾ ਦਿਨੁ ਆਪਣੇ ਕੀ ਮਵਿਚਲ ਗਾਰਹਿਦਾਰਾ।
ਐਰਾਭੀ ਕਿਵੇ ਉਪਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠਕੇ ਜਪ
ਜੀ ਪੜ੍ਹਣਾ ਤੇ ਜੋ ਕਈ ਗਰੀਬ ਦਾ ਕੀਮਤ ਵੇ ਸੇਭ ਰੁਕੇ ਨਿਮਿਤਿ ਜਾ
ਣਕੇ ਕੁਦੇਵਣਾ ਤੇ ਜੋ ਕਮਾਈ ਕਰੈ ਸੇਵਾ ਸਵੰਧੁ ਉਸ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿ

ਦੀ ਮਿਤਦੇਵਣਾ। ਓਸਨੂਇਸਪ੍ਰਕਰਕਈਬਰਸਸਿਖਾਂਸੇਵਾਕਰਦਿ
 ਆਬੀਤਾ। ਇਕਦਿਨਇਕਸਾਧਹੋਸਨਾ। ਕਿਸੇਨੇਤੁਹਮਤਦੇਕੇ
 ਰਾਜਦੁਆਰੇਬੀਧਾਇਦਿਤੇਹੋਸਨਾਤੇਆਪੀਰਾਤਦੇਸਮੇਓਹਬੀ
 ਦੀਖਾਨੇਥੀਨਿਕਸੇ। ਗੁਜਰਲੁਹਾਰਦੇਘਰਆਏ। ਓਨਾਕਹਿਆਪ
 ਰਮੇਸਦੇਨਮਿਤਅਸਾਡੀਆਗਟੀਆਵਢੇ। ਜਾਓਸਗਟੀਆਵ
 ਦੀਆਤਾਂਓਨਾਦੀਖੁਸੀਕੁਕੇਗੁਜਰਨੂਤੀਨਕਾਲਦੀਸੋਝੀਹੋਈ।
 ੧੭। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਨਾਈਪਿੰਡਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੇਦਰਬਾਰ
 ਅਗੇਆਇਗਹਿਆ। ਨਾਲੇਪਾਣੀਗਰਮਕੁਕੈਸਿਖਨੂਇਸਨਾ
 ਨੁਕਰਾਵੈ। ਨਾਲੇਸਿਖਨੂਚਾਪੀਕਰੈਰੁਗਛਕਾਵੈ। ਸਾਥਹੀਗੁਰੂਕੀ
 ਸੇਵਾਪੁਜਾਕਰੈ। ਇਕਦਿਨਸਾਹਬਦੇਪਾਸਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੁ
 ਮੇਨੂਓਪਦੇਸਕਰੈ। ਬਚਨਹੋਆਮਰੀਦੁਮਰਦਾਕਹੀਦਹੈ। ਤੇਹੁ

ਰੂਹੇਰੈ ਜਬ ਮਿਰਤ ਕਦਾ ਅੰਗੁ ਕੇਈ ਨਹੀ ਹਲਦਾ ਤਾਂ ਗੋਰ ਦੀਲਾ ੬੬
 ਏਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਬ ਸਿਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁਅ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸਿਖ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਜਾਇ ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਦੇਖੋ ਸੈਨ ਨਈ ਜਬ
 ਮਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸਾਧ ਦੀ ਵਹਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਭਗਵਨ ਓਸ ਦਾਰੂ ਪਧਾਰ
 ਕੈ ਗਣੇ ਨੂਰੀ ਝਾਇਆਏ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸਾ ਹੋ ਵਿਚਰਾ ਤਾਂ ਓਸ ਐਸੀ
 ਹੀ ਸਿਖਾ ਦੀ ਆਟ ਹਲਾ ਕੀਤੀ ਆਂ ਓਸ ਨੂ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤੇ
 ਓਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਆ ੯੮ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ
 ਪੰਦ੍ਰਵੀ ਚਲੀ ਪਾਰ ਜੁਲਕਾ ਪ੍ਰਮਹੰਸ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀ ਮ
 ਲੁਸਾ ਹੀ ਸੁਰਮਾਵਰਾ ਭਗਤੁ ਭਾਈ ਕੇਦਾਰੀ ਦੀ ਪਦੇ ਉਨਾ ਗਾਇਣ
 ਦਾ ਸੁਬੁਲੇ ਦੇ ਜਾਈ ਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਲਲੁ ਮੁਲੁ ਲੁਬੁ ਪਵਰਦਰ
 ਗਾਜੀ ਵੰਦਾ ਪਉਪਕਾਰੀ ਜਗਾ ਪਰਨਿਜਾਣੀ ਐ ਸਿਸਰੁ ਨਾਲੇ ਨਿ

ਰੰਕਰੀ ਖਾਨੁਮਾਈਆ ਪਉਪਤੁਹੈ ਗੁਣਗਾਹਕਗਇਦੁਭਡਰੀ
ਜੇਧਰਸੇਈਆ ਦੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾਕੁਤਰਤਰੀ ਪੂਰਸਾਤਿ
ਗੁਰਪੇਜਸਵਾਰੀ ੧੯ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਪਾਰੇਜੁਲਕਾਗੁਰੂ
ਅੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆ ਆਇਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨ
ਵਾਜਜੀ ਪ੍ਰਮਹਿਸਕੈਸੇਹੋਤੇਹੈ ਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਪਾਰੇ
ਤੈਨੁਅਸੀਪ੍ਰਮਹਿਸਾਦੀਸਾਖੀਸੁਣਾਉਨੇਹਾਂ ਜੇਤੁਸੁਣਤੇ
ਮੰਨਿਵਿਚਵਸਾਏਗਾਤਾਂਤੂਰੀਪ੍ਰਮਹਿਸਹੋਵੈਗਾ ਜੇਤੋਰੀਸਿਗ
ਤਕਰੇਗਾਤਿਸਨੂਰੀਪ੍ਰਮਹਿਸਦਾਪਾਪਤਹੋਵੈਗੀ ਹੀਸਇਸ
ਕੇਤਾਈਕਹੀਤਹੈ ਜੋਸਮੁੰਦਕੇਬੀਚਜਾਇਕੋਮੋਤੀਚੁਗਦੇਹੈਨ
ਜਲਤੇਦੁਪਇਕਠਾਕੁਕੈਓਨਾਦੇਅਗੇਰਖੀਦਾਹੈ ਤਾਓਨਾ
ਦੀਚੁਜਖਦੀਹੈਤੀਹੋਚੁਜਪਾਉਦੇਹੈਨਾ ਤਾਂਦੁਪਦੀਆਫੁਟੰ

ਆਭਿਨੋਜਾਤੀਹੈਨਾ ਤਾਂ ਓਹ ਦੁਸੁਦੀਆ ਫੁਟੀਆ ਖਾਜਾ ਤੇ ਹੈ ਤੇ ੬੭
 ਜਲ ਭੁਛਰ ਦੇ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਹਿ ਸਓਹ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਗੁਰਾਦੇ
 ਸਬ ਦੁਜੁ ਹੈ ਸੇਈ ਮਾਣ ਕਮੇ ਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁਣਨੇ ਕੁਝ
 ਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀ ਚਵੀ ਚਾਰ ਆਨ ਪਾਪ ਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਸੇਈ ਉਸ ਕੀ ਚੰ
 ਜ ਹੈ ॥ ਦੇਹ ਆਗੁ ਆਤਮਾ ਜੇ ਏਕੇ ਪਏ ਭਾਸ ਤੇ ਹੈ ਨ ਏਕ ਥਾਪੁਤ
 ਲਾਕਾ ਪੁਤਲਾ ਸੇਵਿ ਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦੇਹ ਆਨਿ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤ ਹੈ ਚੇਤਨ ਹੈ ॥ ਅਨੰ
 ਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਭਗਮ ਕੈ ਦੇਹ ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਪਏ ਭਾਸ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰਨਾ ਦੇਹ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਕਹ ਦਾ ਹੈ ਮੇਰ ਨਾ ਹਾਂ ॥ ਜ
 ਕੁ ਧਰਮ ਦੇਹ ਕਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਕਹ ਦਾ ਹੈ ਮੇਰ ਆਪਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣ ਤਾ ॥

ਦੁਖਧਰਮ ਦੇ ਹਕਾਏ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੈ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹਾ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਬੁ
ਪਿਸਿਓ ਦੇਖਤਾ ਹੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇ ਤੇ ਝਟੀ ਕਾਲ ਇਸਥਿਤ ਹਾਂ
ਜਾ ਪਛੇ ਦੇ ਕਰਮ ਹੁਣ ਭੋਗਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਅਗੇ ਭੋਗਾਂਗਾ
ਤਾ ਝਟੀ ਕਾਲ ਸਤਿ ਹੋ ਆਬ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ
ਏਹੁ ਜਨ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਏਹੀ ਚੇਤਨ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਏ
ਹੁਣੇ ਤੇ ਨੂ ਜਾਣਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਛਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਦਿ
ਚਹੁਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਸਨਾ ਨੂ ਤਾ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਜੇ ਏਹੀ ਖਾਵਦਾ
ਹੈ ਤਾ ਇਸ ਨੂ ਅਨੰਦ ਹੋਵਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬਸਤ ਬੁਗ
ਚੇ ਬੀ ਚਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁਗ ਚੇ ਨੂ ਤਾ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਜੇ ਏਹ
ਪਹਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂ ਅਨੰਦ ਹੋਵਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾ

ਤਾ

੬੮

ਏਕਾਗਤਾ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਨ ਕਾਗਤ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਜੇਏ
 ਹੋ ਸੁਖ ਦਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਨੰਦ
 ਰੂਪੀ ਭੂਟੇ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਬੁਧਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਕੋਆਪਨੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜ
 ਏ ਤਾਂ ਏਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਸਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪਨੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਆਰਾ
 ਜਾਏਗਾ ਤਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਨ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਸੇਕ ਮਲ ਜਲ
 ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਓਸ ਕਾ ਸੁਰਜ ਵਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾ ਜਲ ਕ
 ਸਪਰਸ ਓਸ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਸਵਿਚੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਹ
 ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਓਨਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਵਲ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਾ ਦੇ
 ਹਦਾ ਦੁਖਾ ਸੁਖਾ ਦਾ ਹਰ ਖਸੇਗ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਵਰਤਣ ਹੋਰ
 ਅਗਿਆਨੀਆ ਨਿਅਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ

ਰਸਾ

ਵਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੂ ਬਿਧਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਸੇਹੀ
ਭਾਈ ਪਰੇ ਵਰਤਣ ਲਗਾ ਆਪ ਭੀ ਉਧਰੇ ਸਭ ਸਨ ਬੀਧੀ
ਯ ਆਭੀ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ੨੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮਾਲੁ ਸਾਹੀਗੁ
ਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀ ਨ
ਕਰੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਜਿਸ
ਕੁ ਕੈਸਾ ਹੋ ਐਥੇ ਭੀ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੈ
ਤਾਂ ਹਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਮਾਲੂ ਦੇਹਾਂ ਅਨਿਤ ਹੋਨਾ ਏਹੁ ਤਾ ਅਗੇ ਹੀ
ਬਿਨਸੀ ਅਹੋਈ ਅਹੋਈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤਿ ਹੋ ਏਹੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਹਿਅ ਮਰਦ
ਨਹੀ ਆਪਣੇ ਵਰਨ ਅਸੁ ਮਦੀ ਕ੍ਰਿਅ ਭੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਾਨ ਕੈ ਕਰੀ ਐ
ਤੇਗਿਅ ਭੁਭੀ ਦਿਓ ਹੋਵੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਨੂ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ

ਤਾਹੈ ਜੋ ਜੁਧਭੀ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਦੁਨੀ ਕਰੀਐ ਤੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਿਨ ੬੯
 ਸਦਾ ਦਾਸ ਹਿਸਾਨ ਕਰੀਐ ਜੇ ਤੀਨ ਬਾਤਾ ਏਕ ਠੀ ਅਹੁੰਦੀ ਆਹੈ ਨਾ ਤਾਂ
 ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸਦਾਹੈ ਇਕੁ ਸਮਾਜੇ ਸਵਾਸਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਇਹੈ
 ਦੂਜਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਥਮੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਗਿਛਨ ਹੁੰਦਾਹੈ ਜੇ ਓਹ ਜਾਗਾ ਹੁੰਦੀਹੈ ਤਾਂ
 ਸੋਗਾ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਕਰ ਪਾਣ ਜਾਵੇ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਕੈ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਬਿਨ
 ਸਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਜਾਂ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੈ ਦੁਖ ਲਗਦਾਹੈ ਤਾਂ ਪਾਣ ਦਾ ਅੰਤੁ
 ਹੁੰਦਾਹੈ ਜੇ ਏਹੁ ਤੀਨ ਏਕ ਠੀ ਨਹੋ ਵਨ ਤਾ ਆਪਕਾ ਲੁਇਸ ਦੀ ਗਛਿਆ
 ਕਰਦਾਹੈ ਪਰਾ ਆਪੇ ਉਪਾਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਕੀਚੈ ਜੋ ਜੁਧ ਜਗਰਾ ਏ
 ਬਣੈ ਤਾ ਬਹੁਤਿ ਆਥੇ ਛਿਆ ਦੀ ਸਿਕਾਨ ਕੀਜੈ ਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਖਟਿਲਿ
 ਆਵੀਐ ਸੋ ਸਿਖਾਸਾ ਧਾਨ ਲਵੰਡਿ ਕੇ ਖਾਈਐ ਤਾ ਭਾਈ ਮਾਲੁ ਮਲੁ ਏਸੇ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਗਾਵਰ ਤਨਾ ਤਾਂਗਾਈ ਮਾਲੂਦਾ ਵੰਡ ਖਾਵਣ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ
ਹੋਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਿਦਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣ
ਗਈਆ ਕੇਸਾਰਾ ਜਗਤ ਕਾ ਮਕੋਪ ਵਿਚ ਪਇਆ ਜਲਦਾ ਹੋ ਕਿਵੇਂ
ਨੁਤ ਸੀਰਖ ਲਵੇ ਤਾਂਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਵੈ ਬਨ ਨੂ ਅਗਨ ਲਗਦੀ ਹੋਤੇ
ਮਿਗ ਬਨ ਸਿਉ ਕੂਦ ਕੈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਸੁਖੀ ਹੋ
ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾ ਮਕੋਪ ਵਰਤਿ ਅਹੋਇਆ ਹੋ ਜੇ ਸਾਧ
ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਵਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੋਨ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਬਾ
ਣੀ ਦੇ ਸਮਝ ਵਿਚ ਟੁਬਕੀ ਲੇ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਨਾਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ
ਵਦਾ ਹੋ ਤੇ ਤੂਸ ਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਤੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਦੇ ਸੇ
ਥੀ ਤੇ ਨੁਗਿਆਨੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂਗਾਈ ਕਿਦਰੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਵਚ

ਨੂਦਿਤੁ ਕੀਤਾ ਚਿਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੨੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਵੀਪਜ ॥
 ਤਦਾ ਦੇਉ ਤੇ ਨਗਾਇਣ ਦਾ ਸਤੋ ਬੁਲਾਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ
 ਸਰਨ ਪਰੇ ॥ ਜੇ ਅਸਨੂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਥੀ ਰਖੀਐ ॥ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਹੋਆ ਤੁਸੀ ॥
 ਹਗੁਰੂ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਸੁਣਾ
 ਈਐ ॥ ਭਗਤ ਕਿਸਨੂ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸੋ ਮੇਰਾ ਜਮਾ
 ਇਆ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਓਸਨੂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੂ ਸਭਣਾ ਜੀਆਨੁ ਉ
 ਤਪਤਿ ਭੀ ਕਰਾਤੇ ਆਪਣਾ ਆਪੀ ਨ ਕਰ ਕੈ ਏਨ ਨੂ ਭਰਮਾਉ ॥ ਤੇ ਚਰਦੇਵੇ
 ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਵਣ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੇ ॥ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਤੇ ਇਕੁ ਇਸਤੀ
 ਜੇ ਇਨਾ ਚਹੁ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੀ ਭੀ ਸਰਨ ਜੇ ਆਵੈ ॥ ਸੋ ਮੇਨੂ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ॥
 ਏਕੁ ਬੈਰਾਗਾ ॥ ਦੂਜਾ ਜੇਗਾ ॥ ਤੀਜਾ ਗਿਆਨੁ ॥ ਤੇ ਚਉਥੀ ਭਗਤ ॥

ਪਰਵੈਰਗੁਤੇਜੋਗੁਗਿਆਨੁਏਹੁਤੀਨੋਪੁਰਖਹੈਨ। ਓਨਾਨੁਕੁਸਿਗਦੇਬਲ
 ਤੇਮਾਇਆਕੁਮਾਇਲੇਦੀਹੈ। ਪਰਗਤਮਹਾਰਾਜਦੀਪਤਬਿਤਾਇਸ
 ਤੀਹੈ। ਤੇਮਾਇਆਨਟਨੀਹੈ। ਤਾਭਗਤਾਨੁਮਾਇਆਨਹੀਜੇਹਸਕਤੀ
 ਹੋਰਨਕਰਮਨੁਮੋਹਲੇਦੀਹੈ। ਤਾਂਓਨਾਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜਿਸ
 ਹਰਾਜਓਨਾਚਉਹਦਾਸਰੂਪੁਪ੍ਰਿਪਾਕਕੈਕਹੀਐਜੇਅਸੀਸਮਝਕੈ
 ਓਨਦੀਸਰਨਨੁਪਾਪਤਹੋਈਐ। ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਬੋਲੇ। ਜੇਬੋਰਾ
 ਗਭੀਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦਾਹੈ। ਇਕੁਏਹੁਪੈਸੇਘਰਬਾਰਬਸਤ੍ਰਭੋਜਨਸ
 ਭੁਤਿਆਗੁਕਰਨਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰੀਤਵਾਸਤੇਤੇਦੁਜਾਬੋਰਾਗੁਏਹੁ
 ਹੈ। ਜਿਸਤਿਗੁਰੰਥੀਜਿਸੁਇਆਹੈਜਗਤਾਮਾਨਿਤਹੈ। ਤਾਂਰਿਦੇਕੁ
 ਕੈਪਦਰਥਾਵਿਚਲੀਨਨਹੀਹੋਵਣਾ। ਤੇਵਰਤੁਮਾਝਵਰਤ

ਏਕੁ ਲੇਵਣੀ ਤੇਜੇ ਗਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਇਕੁ ਤਾਂ ਕਸਟੁ ਜੇਹੈ ਜੈਅ ੭੯
ਸਟਾਹੁ ਜੇਹੈ ਪ੍ਰਾਣੁ ਦੁਜਾ ਥੀਅ ਦਕਰਣਾ ਦੂਜਾ ਇਹੁ ਜੇਹੈ ਮ
ਨੁ ਵਾਸਣਾ ਥੀਰ ਕੈ ਵਾਹੁ ਰੂਕੈ ਭਜਨ ਸਬਦ ਨਾਲ ਜੇ ਕਨਾ ਤੇਰੀ
ਆਨਗੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਹੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੀ ਜੇ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਜਗਤ
ਝੂਠਾ ਹੈ ਤੇ ਅਤਮਾ ਹੀ ਸਬਦਿ ਖੇਸਤਿ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬਦਿ ਖੇਵਹੁ ਰੂਪ
ਜਾਣ ਕੈ ਰਗਦੁ ਵੈਖਰੂਪੀ ਮਲੁ ਰਿਦੇ ਥੀ ਧੋਵਣੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਰਵਨਗੀ
ਆਨੁ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣਨਾ ਅਰਕਮਾ ਵਣਾ ਏਕੁ ਭਗਤ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਿਪਾਭ
ਗਤ ਹੈ ਤੇ ਭਗਤ ਏਹ ਹੈ ਜੇ ਵਹੁ ਰੂਪੁ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣਨਾ ਆਪ
ਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜਾਣਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਵਹੁ ਰੂਪੁ ਸਿਪਛਰਨਾ
ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਤਿਸ ਅਧੋਰ ਖੋਪ੍ਰਾ ਕੀ ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਥੇ ਤਿਸ ਤੇ

ਪਾਸ

ਚੋਗੁਣਕਰੇਨਿਹਾਲੁ ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਸਦਾਦਇਆਲੁ ਤਾਤੇਏਹੁਵ
ਚਨੁਸੁਣਕੈਸਭੇਸਿਖਨਗਇਣਦੁਸਖੀਆਹਿਕਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟ
ਹਲਲਗੇਕਰਨ ਤੇਗੁਰੂਕੀਬਣੀਨਾਲਿਹਿਤਕੀਤੇਨੇਸਭਣਦ
ਉਪਾਰੁਏਆਰੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਲਾਲੁਬਧਵਾਰਤੇਦੁਗਾਤੇ
ਜੀਵੰਦਾਹਜਰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਵੈਆਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸਾਨੁ
ਉਪਾਰੁਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਪਉਪਕਾਰਦੇਸਮਾਂਨਹੋਰੁਕੁ
ਝਨਹੀਪਉਪਕਾਰਭੀਤਿਨਪਕਾਰਦਹੈਇਕਜੇਆਪਣਪਾਸਪ
ਦਾਰਥਹੋਵਨਸੇਆਪਭੀਜਗਤਨਾਲਵਰਤਨਾਤੇਨਾਏਗਰੀਬ
ਨੂਅਨਾਥਾਨੁਭਜਨਵਾਲਿਆਨੂਵੰਡਿਖਾਵੀਐਬਹੁਵੇਜੇਆਪਣ
ਸਰੀਰਥੀਕਿਸੇਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰੀਐਤੇਗਸਨਾਸੁਕੈਹੀਜੇਬਚਨਅੰ

ਨੀਦਹੋਵੈ ਤਾਭੀ ਕਿਸੇ ਦਭਲਾ ਕਰੀਐ ਬਹੁੜੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਦੰ ੨
 ਭੀਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਜੈ ਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਭ ਸਦਾ ਭਲਾ ਸੀ
 ਗੀਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਐਸੇ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਏ ਸੇਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਕੇ ਉਪਾਰੁ ਹੋਆ ਰਹੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਜਗਾ ਜਾਤ ਦਾ ਪਰਈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਗਈਆ ਜੈ ਮੇਨੂ
 ਤੁਸੀ ਬਚਨੁ ਕਹੇ ਤਾ ਮੇਘਰ ਬਾਰ ਛਰ ਕੇ ਛਕੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾਂ ਮੇਏਕ
 ਜੈ ਗੀਨੂ ਮਿਲਿਆ ਸਾ ਤਾਂ ਓਸ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੈ ਘਰ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ
 ਤੂੰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਘਰ ਬਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਆ ਵੈ ਤਾ ਬਹੁੜੇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੂੰ ਉਪਦੇ
 ਸ ਕਰਨਹਾਂ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇ ਗੁਰੀ ਤਿਆਤੇ ਘਰ ਛੋਡਿਆ ਉਪ
 ਰੁੰਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਛਕੀਰ ਹਟੀਆ ਤੇ ਕਿਉਂ ਝਗੜਦੇ ਫਿਰਨਾ ਜਿਵੈ
 ਕਵਲਾ ਵਿਚੀ ਜਲ ਦੇ ਗਹਿਰਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਜ ਵਲਾ ਪਿਆਨੁ ਰਖਦਾ ਹੈ

ਤੈ ਸੇਗੁਗੁਮਾਖਿਵਿਚੇਗਿਸਤਦੇਗਹਿਦੇਹੈਨਾ ਤੇਗੁਕੋਨਿਮਿਤਸੇ
 ਵਾਟਹਲਕਰਦੇਹੈਨਾ ਜੇਫ ਕੀਰਹੋਕੇਕਿਸੇਥੀਲੇਖਾਵੇਗਾ ਤਾਅ
 ਪਣਤਪਦਾਬਲੁਓਨਨੂਵੀਡਿਦੇਵੇਗਾ ਤੇਜੇਗਿਸਤੀਹੋਕੇਭਗ
 ਤਿਕਰੇਗਾ ਓਹਭੀਉਸਤੇਹੋਗੀਤੇਜਿਸਸਾਪਸਿਤਈਸੇਵਾ
 ਟਹਲਕਰੇਗਾ ਓਹਭੀਉਸਨੂਫਲੁਪਵੇਗਾ ਜੈਸੇਕੋਈਗਉਆ
 ਨੁਪਾਸੁਅਰੁਖਾਇਦਖਵਾਵਦਾਹੈ ਤਾਂਓਸਦਾਦੁਪਦੁਹਲੇਦਾਹੈ
 ਤਾਂਭਾਈਜਗਾਵਿਚੇਗਿਸਤਦੇਸਿਖਾਈਸੇਵਾਟਹਲਕਰੇ ਓਸ
 ਦਾਉਪਾਰੁਏਸੇਕਰਿਹੋਆ ॥੨੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਭਾਈਖਾਨੁਤੇਭੁ
 ਈਮਾਹੀਆਦੇਵੈਪਉਪੁਤਹੈਸਨਤੇਗੋਵਿਦਭਡਾਗੀਖੜੀਹੈਸੇ
 ਏਹਭੀਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਦੀਸਨਗਏ ਗਰੀਬਨਵਾਜਕੋਈਐਸਾ
 ਗੁਣਕਹੀਐ ਜਿਸਾਵਿਚਸਭੇਗੁਣਪਾਪਤਿਹੋਵਨਾ ਤਾਬਚਨੁ

ਹੋਆਮਹਾਗਜਦੀਭਗਤਸਰੁਣਾਗੁਣਾਦਾਗੁਣਹੋਤਾਓਨਾਕਹਿ ੧੩
 ਆਭਗਤਕਿਤਨਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੋਤਾਹੁਕਮੁਹੋਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਦੀ
 ਭਗਤਿਹੋਪ੍ਰਥਮੇਨੋਧਾਭਗਤਿਹੋਦੂਜੇਪ੍ਰਥਮਭਗਤਿਹੋਤੀਜੇਪ੍ਰ
 ਭਗਤਿਹੋਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਜੀਖੋਲਕੋਤਿਨਾਹੀਭਗਤ
 ਦਾਸਹੁਪ੍ਰਕਾਰੀਐਤਾਬਚਨੁਹੋਆਨੋਧੋਨੋਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੋਪਰਜੇਭਗਤ
 ਨਵਾਵਿਚੋਇਕਰੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੋਭੀਕਲਿਆਣੁਕਰਦੀਹੋਜੇਨ
 ਵਾਹੀਪ੍ਰਕਾਰਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਾਵਾਹੁਗੁਰੁਵਿਚਮਿਲਾਇਦੇਦੀਹੋ
 ਪ੍ਰਥਮੇਏਹੁਭਗਤਹੋਜੇਸਤਹੁਗਾਦੇਵਚਨਸੁਧਾਸਿਜੁਗਤਸੁਵਨ
 ਕਰਨੇਦੂਜੀਏਹੁਭਗਤਿਹੋਜੇਆਪਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕਰਨਾਤੀਜੀ
 ਏਹੁਭਗਤਹੋਜੇਰਾਮਨਾਮਥਿਨਾਆਪਣਾਸਮਾਨਗੁਜਾਰਨਾਸਾਸਿ
 ਸਾਸਿਸਿਮਰਨੁਕਰਨਾਚੋਖੀਏਹੁਹੋਜੇਸੋਸਦੇਚਰਨਾਦਾਪਿਆਨੁਕ

ਰਨਾ। ਤੇ ਸਿਤ, ਦੇ ਚਰਨ ਪੈਵੇਣਾ ਸਿਤਾ ਦੀ ਪਾਣੀ ਪਖੇ ਦੀ ਚਾਪੀ ਦੀ ਟਹਲ
 ਕਰਨੀ। ਪੰਜਵੀ ਸਿਤਾ ਸਾਪਨੁ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਸਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ।
 ਛੇਵੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਵਚਨਾ ਦੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦ ਨਾਨਾ ਸਕਰਕ
 ਰਨੀ। ਪਦਮਣਾ ਕਰਣੀ। ਸਤਵੀ ਭਗਤ ਆਪਨੁ ਦਾਸ ਜਾਨਣਾ। ਤੇ ਮਹ
 ਰਾਜਨੁ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਣਾ। ਸਭਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਪ੍ਰਸੇਸਦਾ ਜਾਨਣਾ। ਅ
 ਠਵੀ ਏਹੁ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜਨੁ ਆਪਣਾ ਸਖਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨਣਾ। ਜੋ ਮੀ
 ਤ ਦਾ ਭਲਾ ਹੀ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮੀਤ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਕਰਨਗੇ
 ਸੋ ਮੇਰੇ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੇ ਨਵੀ ਏਹੁ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਸਭੁ ਵ
 ਹਗੁਰੂਨੁ ਸੋ ਪਛਤਣਾ। ਆਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਣਾ। ਏਹੁ ਨਿਧਾ ਭਗਤਿ ਹੈ
 ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸੋ ਬਿਛਕਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਵਹੋਤਾ
 ਹੈ ਤੋ ਕੋਢ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਖਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਬਿਛਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਰਸ

ਲੇਤਾਹਿਤਾਹੈਤੋਲਾਉਹੋਤਾਹੈਸਵਾਰਥੁਸਕਾਸਿਠਾਹੋਤਾਹੈਤੈਸੇ ੭੪
 ਜੇਅਹਾਰਜਕੇਖੇਮੀਹੈਨਸੇਏਹਓਨਕੇਚਛਨਹੈਨਿਪ੍ਰਥਮੇਰੁਦਨੁਕ
 ਰਤੇਹੈਨਾਉਭੇਸਾਸਲੇਤੇਹੈਤਾਤੇਉਨਕਾਮੁਖਪ੍ਰਥਮੇਸਾਵਾਹੋਤਾਹੈਅਰੁ
 ਜਿਉਪ੍ਰਮੁਦਪਤਾਹੈਤੈਅਹਾਰਵਿਚਅਹਾਰੁਪਟਤਾਜਾਤਾਹੈਤਾਤੇਉਨ
 ਕਾਮੁਖਪੀਲਾਹੋਤਾਹੈਅਹੁਜਿਉਜਿਉਸਿਤਾਕਸਿਗ੍ਰਹੋਤਾਹੈਤਿਉਤਿਉਉ
 ਨਕਵਚਨਦੇਸਮਝਣਕਰਮੁਖਲਾਉਹੋਤਾਹੈਤਾਂਅਹਾਰਜਦੀਪ੍ਰੀਤਰੁ
 ਪੀਮਸਟਾਨਉਨਕੇਬੀਚਅਨਪ੍ਰਪਤਹੋਤਾਹੈਤਾਂਗਿਆਨਕੀਸਮਝ
 ਉਨਕੇਹੋਇਆਵਤੀਹੈਜਿਉਜਿਉਗਿਆਨਕਾਅਭਿਆਸਕਰਤੇਹੈਤਿ
 ਉਤਿਉਪਰਾਭਗਤਿਅਨਪ੍ਰਪਤਿਹੋਤੀਹੈਤੋਜੀਉਅਰੁਈਸਰਮੇਅਭੇ
 ਦਤਾਦ੍ਰਿਸਟਾਯਾਉਤੀਹੈਸੇਈਸਤਿਚਿਤਅਨੰਦਰੂਪਈਸਰਹੈਸੇਈ

ਸਤਾਚਿਤਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਏਤ ਕੁਭੇ ਦੁਹੈ ਸਾਹਿਕਾਮ
 ਤਾ ਅਰਨਿ ਹਕਾਮਤ ਕਾ ॥ ਜੀਉ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਸਾਹਿਕਾਮੀ ਹੈ
 ਈਸਰਗਿਆਨ ਕਰਨਿ ਹਕਾਮੀ ਹੈ ॥ ਸੋਕਾਮਨਾ ਅਰਨਿ ਹਕਾਮ
 ਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪਤੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈਸਰਨਿ ਹਕਾਮਤਾ ਕੇ ਕੁਭੇ ਦੁਕਾਤਿ ਆਗ
 ਦੇਵੈ ਅਰੁ ਜੀਉ ਸਾਹਿਕਾਮਤਾ ਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ ਤਾ ਦੇ ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਹੈ
 ਨਾ ਤਾਂ ਖਾਨੂ ਤੇ ਮਾਈ ਏ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣੁ ਹੈ
 ਆ ॥ ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਜੇ ਧਰਮੇ ਈ ਆਗੂ ਅੰਗ ਦੁਜੀ ਦੇਹ
 ਜੁਰਗ ਹਿਦਾਸੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾਸ ਗੀਰੁ ਉਸ ਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
 ਹੁ ਜੁਰਮਾਇਆ ॥ ਭੁਛੁ ਹਿਦਾਨ ਹੀ ਸੀ ॥ ਤਾ ਜੇ ਧਰਮੇ ਈ ਆ ਜੇ ਕੁਝ
 ਲੋਗ ਰਨੁ ਲਗੇ ॥ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਥੀ ਲੋਕੇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ

ਸਾਹਾਇ ਨੁਛਕਾਉ ਦਰਹੈ ਤੇ ਆਪ ਪਲਤਾ ਜੁ ਠੀ ਆਪੇ ਕੇ ਪੀਲਏ ੧੫
ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨ ਜਿਤ ਨੀਟ ਹਲੇ ਮੇਇ ਨਾ ਦੀ ਕਰਾਗਾਉ
ਤਨਾ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋ ਜਿਸ ਸਮੇ ਕੇ ਈਸਾ ਆਵੈ ਓਸ ਨੂ ਓਸੇ ਸਮੇ ਈ
ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵੈ ਆਲਸੁ ਨ ਕਰੈ ਤਾ ਜੇ ਪਰਸੇ ਦੇਵਾਇ ਸਪ੍ਰਕਰ
ਕੁਕਲਿਆ ਏਹੋ ਆਖੈ ੨੭ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ ਸੋਲਵੀ ਚਲੀ
ਪ੍ਰਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿਗਲੁ ਭਲਾ ਮਲੁ ਏਹੁ ਰਸੇ ਵਾਹਿਤ ਕਾਰੀ ਰਾਮੁ
ਦੀ ਪਉਗੁ ਸੇਣ ਨਾਗਉਗੀ ਗੁਰਸਬਦ ਵੀ ਚਾਰੀ ਅਹੁਣ ਰਾਮੁ ਮਹਤਿ
ਆਮਰੁ ਗੋਪੀ ਹਉ ਮੇਰੀ ਸਾਹਗੀ ਗੁਰਲੇ ਕਾ ਗੁਰਗਤੁ ਭਗਤਿ
ਹੈ ਪਿਆਰੀ ਖਾਂ ਨੁਛਕਾਤਾ ਰੂਤਰੇ ਬੇਗਾ ਪਾਸੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ
ਉਗਰੁ ਨੰਦੁ ਸੁਦਨਾ ਪੁਰਾਣੁ ਟਾਪਰ ਉਤਾਰੀ ਮਲੀ ਆਸਹਾਰੁ

ਭਲੇਛੀਬੇਗੁਰਦਰਗਹਦਰਬਾਰੀ॥ ਪਾਧਾਬੂਲਾਜਾਣੀਐਗੁਰਬਾ
ਣੀਗਾਇਣੁਲੇਖਾਰੀ॥ ਭਲੇਵਾਲੀਸਿਗਤਿਭਾਰੀ॥ ੨੮॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਚਲੀ॥ ਭਲੇਜਬਸਾਹਿਬਤੀਸਰੀ॥ ਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰੂਆਮਰਦਾਸਜੀ
ਆਇਉਤਰੇ॥ ਪ੍ਰਥੀਮਲੁਤੇਤੁਲਸਾਭਲੇਜਾਤਦੇਹੈਸਨਿਸੇਭ
ਦਰਸਨਨੂਆਇਪਾਪਤਹੋਏਓਹੁਕਹਿਣੁਲਗੇਅਸੀਤੁਸਾ
ਡੀਜਾਤਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਆਮਰਦਾਸਜੀਬੇਲੇਗੁਰੂਕੀਜਾਤਕੋਈ
ਨਹੀ॥ ਜਾਤਸਰੀਰਦੀਹੈਸੇਸਰੀਰਬਿਨਸਜਾਵਣੁਹੈਨਾਆ
ਗੇਜਾਤਨਜੇਰਹੈਅਗੇਜੀਉਨੁਵੇ॥ ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਪਵੇਚ
ਗੇਕੋਈਕੇਇ॥ ਬਾਬੇਕਹਿਆਜੇਸਰੀਰਏਥੇਹੀਉਪਜੇਹੈਨਾਏਥੇ
ਹੀਏਨਾਹੀਣੁਹੈ॥ ਤੇਅਗੇਤਾਤਕਿਸੇਤਾਤਨਹੀਜਾਦੀ॥ ਜਿ

ਨਨਮੁਜਪਿਆਹੈ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਤਿ ਓਨਾ ਹੀ ਲੇ ੭੬
ਖੇਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਲਣੁ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂ ਭੀ ਉਪਦੇਸ਼
ਕੀਜੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹਿਤ ਲਾਇ ਕੇ ਸਾਧਾਰੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨੀ ਬਹੁੜ ਗਮੁ ਤੇ ਦੀਪ ਤੇ ਉਗ੍ਰ ਸੇ ਨੁ ਤੇ ਨਗ ਓਹੀ ਆਇ
ਰ ਨੀਲ ਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਆਇਆ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਕਰਨੀ ਤੇ ਚਰਘੜੀ ਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ
ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਉ ਕਰਿ ਬੇੜੀ ਬੈਝਨਾ ਲਭਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਚਰ
ਉਗਲੀ ਆਬਾਹਿਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੁ ਪਰਉਤਰਾਈ ਹੈ ਤਿ
ਉ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਆਪਣੇ ਘਰਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਚਰਘੜੀ
ਆਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ ਹੈ

ਬਹੁੜੇ ਮੋਹਣੁ ਤੇਰਾ ਮੁਆਹਿ ਤੇ ਅਸਰੁ ਗੋਪੀਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਆਗ
ਰੀ ਬਨਿਵਾਜਾ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੀਐ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਭਾਈ ਏਹੁ
ਹਉ ਮੈ ਬਰੀ ਬਲਾਈ ਹੈ ਤੇ ਅਇਹੁੰਦੀ ਹੀ ਬਣਿ ਖਲੋਤੀ ਹੈ ਤੇ
ਏਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋ ਭੁਲਾਇ ਛੋਡਤੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸਨੁ ਵਿਚੋ ਦੂਰਿ ਕ
ਰੇਗੇ ਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਗੰਦੁ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾ ਓਨਾ ਪਾਛਿਅ
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਹਉ ਮੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਰਦੀ ਹੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਰ
ਰਨੁ ਤੂ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭੁਲਾ ਬਰਾਕ ਹੈ ਤਾ ਸਹਾ
ਰਨਾ ਬਹੁੜੇ ਸਹਾਰੁ ਤੇ ਗੰਗੁ ਤੇ ਭਾਗੁ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾ ਓ
ਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿਖਾਨਾ ਲਗਾ ਉਭਗਾ ਤਿਕਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਰਤਾਇ ਛਕਣਾ ਜਿਸ ਦੇਹੇ ਸਿਖ ਤੇ ਕੋਈ ਆਵੈ ਓਸੇ ਦੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ

ਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਨਾਲਪਿਆਰਕਰਨਾਤੇਗ ੧੧
ਰੂਕੇਸਬਦਨੂਮੰਨਣਾਮਟਮਫੀਕਬਰਟੇਬਰੀਨੂਨਹੀਸੇਵਣਾ
ਬਹੁਰੇਖਾਂਨਛੁਰਾਤੇਤਰੂਤੇਵੇਗਾਪਾਸੀਤੇਓਗਰੂਤੇਨੰਦੂਸੁਦਨ
ਤੇਪੂਰੇਤੇਝੰਡਾਏਹੁਆਇਚਰਨੀਲਗੇਤਾਂਓਨਨੂਬਚਨੁਹੋਆ
ਭਾਈਸਿਖੇਇਸਕਲਜੁਗਵਿਚਜੇਗੁਰੂਕਿਆਸਿਖਾਂਨੂਰੀਝਨਲ
ਪ੍ਰਸਾਦਖਵਾਵਦਾਹੈਓਸਦਾਜਗਦੇਸਮਾਨਹੁੰਦਾਹੈਕਲਜੁ
ਗਦਾਜਗੁਇਹੋਹੈਜੇਵਡਖਾਵਣਵਾਲੇਹੈਨਓਨਦਾਏਥੇਭੀ
ਪਨੁਵਧਦਾਹੈਤੇਅਗੇਭੀਓਨਨੂਅਨੇਕਫਲਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ
ਬਹੁਰੇਖਮਲੀਆਤੇਸਹਰੂਛੀਬੇਆਇਚਰਨੀਲਗੇਤਾਬਚਨੁ
ਹੋਆਸਿਖਦੇਮੇਲੇਬਸਤਪਦੇਤਾਪਟੇਸੀਵਦੇਵਣਾਤੁਸੀ

ਭੀਉ ਜਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਨਾ ਲਗੀ ਦੁਹੋਵੇਗਾ ਸਿਖ ਤੁਸਾ
 ਭੇਰਿ ਦੇਈ ਮੈਲੁ ਧੋਵਣਗੇ ਬੁਲਾਪਾਪਾ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਓਸ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਮੈਥੀ ਤਾਸੇ ਵਾਟ ਹਲਕੁ ਝੁਨਹੀ ਹੋਸਕਦੀ ਤੰ
 ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸੁਣਾਵਣੀ ਨਾ
 ਲੇਖੇ ਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਤਲਿਖ ਦੇਵਣੀ ਮੰਗਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਲ
 ਬਪਾਪ ਕੋਈ ਦੇਜਾਵੈ ਤਾ ਵਰਤ ਲੇਵਣੀ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਿ
 ਤੇਣ ਤੁਸੀਰ ਲੇਵਾਲੀ ਏਸਿਖ ਹੋਸਭਣਾ ਨੂ ਏਹੁ ਸਾਝਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ
 ਜੇਗੁਰਾ ਦੇ ਪਰਬ ਦੇ ਦਿਨ ਸੀਗਾ ਦਊਆ ਵਸਵੈ ਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲ
 ਦਸਹਰਾ ਸਭਣਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਸਭਣਾ ਸਿਖਾ ਆਪ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕ
 ਰਕੈ ਆਪਣੀ ਸਰਪਾਨਾ ਲਾਮਾਇਆ ਰੁਜੁ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਰਨਾ ਕੜੁ

ਹੁਕਮਨਾਗੁਰੂਕੋਨਿਮਤਵਰਤਾਵਣਾਗੁਰੀਬਾਸਿਖਨੁਬਸਤਈਲੇ ੧੮
 ਕਵਾਲੇਨੁਬਸਤਦੇਵਣਾਪ੍ਰਸਾਦਈਲੇਜੋਹੈਦੈਤਿਸਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁ
 ਕਾਵਣਾਅਰਦਾਸਕਰਕੈਪੈਸਾਰੁਪਯਾਜੇਹਾਕਿਸੇਈਸਰਧਾਹੈਦੈ
 ਸਿਖਨੁਇਕਠਾਕਰਕੈਉਸਦਾਕਾਰਜੁਕਰਦੇਵਣਾਤੁਸਾਡਿਆਪੁ
 ਤਾਪੋਡਿਆਤੀਕੁਏਹੁਰਹੁਰਾਸਚਲੇਗੀਸਦਾਸਿਖੀਤੁਸਾਡੇਪਰਹੈ
 ਦੈਗੀਤੁਸਾਸਿਸਾਕੇਈਨਹੀਕਰਨਾ॥੨੪॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਪੈਰੀ
 ਸਤਾਰਵੀਚਲੀਸਨਮੁਖਭਾਈਤੀਰਥਾਸਭਰਵਾਲਸਭੇਸਰਦਾ
 ਰਾਪੂਰੇਮਾਛੁਕਚੰਦਹੈਬਿਸਨਦਾਸਪਰਵਾਸਧਾਰਾਪੁਰਖਪਦਰ
 ਥਜਾਣੀਐਤਾਰੂਭਾਰੁਦਾਸਦੁਆਰਾਅਹਾਂਪੁਰਖਮਹਾਂਨੀਦੁਬਿਧੀਚੰ
 ਦੁਬੁਧਿਬਿਮਲਵੀਚਾਰਾਧਰਮਦਾਸੁਹੈਖੇਟਕਾਭੂਗਰਦਾਸਭਏ
 ਤਕਿਆਰਾਦੀਪਾਏਠਾਤੀਰਥਾਸੈਸਾਰੁਭਲਾਸਚਿਆਰਾਮਾਈਆ

ਜਾਪਾਜਾਇਆਨਿਨਈਆਖਲਰੁਗੁਰੂਪਿਆਰਾ। ਤੁਲਸਾਵਹੁਰਾਮੰ
 ਈਅਨਗੁਰਉਪਦੇਸੁਅਵੇਸਅਚਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਸਾਚਿਸਵਾਰਣ
 ਹਰਾ੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਤੀਰਥ ਸਭਰਵਾਲਾ। ਏਕੇਗੁ
 ਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦੀਸਗਨਿਪਇਆ। ਕੇਅਸਾਡਾਕਿਵੈਉਪਰੁਹੋਵੈ। ਤਾ
 ਬਚਨੁਹੋਆਸਚੁਜੇਹਹੋਰੁਕੇਈਧਰਮਨਹੀ। ਮੁਖੇਭੀਸਚੁਬੇਲਣ
 ਤੇਗਿਰਿਓਭੀਸਾਚਿਆਰਹਿਣਾ। ਤੇਝੁਠਜੈਸਾਪਾਪੁਕੇਈਨਹੀ। ਝੁਝ
 ਨਹੀਕਮਾਵਣਾ। ਇਸੇਕਰਕੇਭਾਈਤੀਰਥੇਦਾਕਲਿਆ। ਏਹੋਆ੩
 ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਪੁਰੂਤੇਭਾਈਸਾਣਕਚੰਦੁਤੇਵਿਸਨਦਾਸ
 ਤਿਨੇਸਿਖਸਾਹਿਬਚੋਥੀਪਤਸਾਹੀਦੇਹਜੁਰਆਏ। ਅਸਾਨੂੰਐਸ
 ਉਪਦੇਸੁਕਰੇ। ਜਿਸਕਰਿਆਸਾਡਾਜਨਮਮਰਨੁਕੁਟੀਐ। ਤੇਸੇਣ
 ਕੁਟੀਬਤੇਪਰਵਰਾਸਾਡਾਉਪਰੁਹੋਵੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਆਪਭੀ

ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਈਸੇਵਾਟਹਲਕਰਨੀ॥ ਪੁਤ੍ਰਾਪੀਆਪਾਸੇਕੀਸੇਵਾਟ ੧੫
 ਹਲਕਰਾਉਣੀ॥ ਇਸਤਰਾਜਾਣਨਕੇਜਿਵੇਅਸੀਵਾਹੁਗੁਰੂਦੇਵ
 ਲੀਏਹਾਂ॥ ਤਿਵੈਅਸਾਡੇਪੁਤ੍ਰਸਭਵਾਹੁਗੁਰੂਕੇਟਹਲੀਏਹੈਨਾਤੇ
 ਜਿਸਤਰਾਪੇਤ੍ਰਾਖਸਮਦਾਖਸਮਦੇਬੁਹੇਬਿਨਛਡੀਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਭ
 ਚਿੰਤਾਖਸਮਨੂੰਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਤਿਵੈਸਭਕਿਛੁਵਾਹੁਗੁਰੂਕਾਕਰਜਾਇਤ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂਨੁਸਭਇਸਦੀਸਰਮਪੈਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਇਸਦਾਕਲਿਆ
 ਟੁਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਇਸੇਕਰਕੇਭਾਈਪੂਰੇਤੇਮਾਣਕਚੰਦਤੇਬਿਸਨਦ
 ਸੁਇਸੇਕਰਕੇਓਨਾਦਾਕਲਿਆਛੁਹਿਆ॥ ਤਾਂਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਭਾਈਪਦਾਰਥਤੇਭਾਈਤਾਰੂਤੇਭਾਈਭਾਰੂਤਿਨੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸ
 ਜੀਦੇਪਾਸਆਏ॥ ਅਗੇਦੀਵਾਨੁਲਗਾਹੋਇਆਹੈਸੀ॥ ਕਥਾਕੀ

ਹਤਨੁ ਹੰਦਾਸੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਨੂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਓਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੁਓ ਆ
ਇਆ ਤਾ ਓਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸੀ ਘਰਾ ਕਟ ਬਾਵਿ
ਚ ਪਲੇਟੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਕਿਤੇ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਬਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਨ ਹੀ ਸਕਦੇ ਆ
ਸਾਡਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰੇ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਜਿ ਕੁ
ਸੀਭਾ ਹੋਠਾ ਕਰਕਾ ਹੋਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ਜੇ ਤੇਜੀ ਅਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਪਤ
ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਾ ਸਭਣਾ ਦਾਰਿਜਕ ਪਹਿਲੇ ਉਤਪਤ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸੀ ਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਿਦਕ ਕਰਕੇ ਬੈਠਹਾ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਡੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਆਦਾਰਿਸ
ਕੁਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਉਥੇ ਹੀ ਪਹੁਚਾਏਗਾ ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਰਿਜ ਕੁਏ ਥੇ ਹੀ ਪਹੁਚਾਏ
ਗਾ ਤਾ ਓਨ ਆਪਣਿ ਆਬੋਟਿ ਆਨੂ ਸਦਕੇ ਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ
ਤੁਸੀ ਕੀ ਮਦੇ ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਏ ਹੈ ਹੁਣਿ ਤੁਸੀ ਪਾਰਿਦਾਸੀ ਮੁਸਮਾ ਲੇ ਜੋ ਕਿ

ਛਕਿਰਤਾਵਿਚੇਲਾਭੁਹੈਵੈਸੋਭਿਦਮਕਰਕੈਗੁਰੂਕੇਨਿਮਤਦਸਵੰਧਦੇਵਣਾ ੯੦
 ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਆਇਆਦੀਸੇਵਾਕਰਣਿ। ਤੇਅਸੀਏਥੇਹੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇ
 ਰਹਾਗੇ। ਤੇਏਥੇਪਣੀਪਖੇਦੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਾਧਸਿਗਤਿਵਿਚਸੇਵਾਕ
 ਰਾਗੇ। ਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਾਗੇ। ਤੁਸਾਡਾਭੀਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ
 ਅਸਾਡਾਭੀਓਪਾਰੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਓਪਾਰੁਹੋਇਆ੩੩ਸਾਖੀ
 ਹੋਰਚਲੀ। ਮਹਾਨਦੁਤੇਬਿਧੀਚੰਦੁਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏ
 ਜੁਅਸਾਡਾਜਨਮਮਰਨੁਤੁਸੀਕਟੇਬਹੁਤਅਸੀਜਨਮਾਵਿਚਦੁਖ
 ਪਾਵਦੇਆਏਹਾਂ। ਤੇਹੁਣਤੁਸਾਡੀਸਰਨਆਏਹਾਂ। ਅਸੀਜਾਣਦੇਹਾ
 ਜੁਅਸਾਡਾਓਪਾਰੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਤੁਸੀਜੇਆਪਣੇਸਰੂਪਨੁ
 ਪਛੋਣਗੇ। ਤਾਤੁਸਾਡਾਜਨਮਮਰਨੁਮਿਟੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਆਅਸੀ

ਤੇਓਨਾਮੇਸੇਹੀਕਮਾ

ਤਾਅਪਣਾਸਰੂਪਏਹੁਜਾਣਦੇਹਾਂਜੋਅਸੀਖੜੀਹਾਂਖੜੀਆਦੇਪੜ
 ਹਾਂਜਾਇਤਨਾਓਨਾਕਹਿਆਤਾਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਜੋਖੜੀਤਾਤੁ
 ਸਾਨੁਮਤਾਪਤਾਨੇਕਹਿਆਹੈਜੋਸਰੀਰਦਾਨਾਮੁਪਰਿਆਹੈਤੁਸੀਸ
 ਰੀਰਤਾਨਹੀਏਹੁਸਰੀਰਤਾਏਥੇਹੀਰਹੇਗਾਤੁਸੀਤਾਪਛਲੇਸਰੀਰਦੇ
 ਕਰਮਕੀਤੇਹੋਏਹੁਣਕੋਗਦੇਹੋਤੇਹੁਣਦੇਕਰਮਅਗੇਭੋਗੇਗਾਤਾਂਤੁਸਾ
 ਏਹੁਸਰੀਰਨੁਆਪਣਾਬਸਤ੍ਰਜਾਣਨਾਤੇਆਪਨੁਬਸਤ੍ਰਪਹਰਨਵ
 ਲਾਸਾਖੀਜਾਨਣਾਤਾਂਤੁਸਾਰਾਉਪਾਰੁਹੋਵੇਗਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਅਸੀਕਿਉਕਰਿਆਪਣਾਸਰੂਪਪਛਾਣੀਐਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ
 ਤੁਸਾਸਦਾਕਥਾਨੇਮਨਾਲਸੁਣਨੀਤੁਸਾਨੁਸਰੂਪਦੀਲਾਭਤਾਹੋਵੇਗੀ
 ਤਾਂਓਨਾਐਸੇਹੀਨੇਮਨਾਲਸਦੀਵਕਥਾਸੁਣਨੀਤਾਂਓਨਾਦਾਉਪਾਰੁਦਿਖੇ

ਪ੍ਰ ਹੋਇਆ ੩੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਪਰਮ ਦਾਸੁ ਖੇਟ ਵਾਤੇ ਰੂਗਰ ਦਾਸਤ ਕਿਆ ੬੭
 ਰੁਤੇ ਦੀਪਾ ਤੇ ਜੇਠਾ ਤੇ ਤੀਰਥਾ ਤੇ ਸੈਸਾਰੂ ਤੇ ਬੂਲਾ॥ ਸ ਕੇਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸੁਖੀ ਦੇਖਾ
 ਸਾਥੇ ਆਇਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ॥ ਓਨਾ ਆਖਿਆ ਤੁਸਾਰੀ ਸਰਨੀ ਅਸੀਸੀ॥
 ਏਹਾਂ ਕਿਵੇ ਅਸਾਰੂ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪੇ ਮਨ ਕਾ
 ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਆਗਣਾ॥ ਜੋ ਸਿਖ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਆਪੇ ਆਪਣਿਆ ਪਰ
 ਥੀ ਓਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਤ ਨਾਮੁ
 ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ॥ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰ ਦੇਣਾ॥ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਪਸਿ ਗਤ ਕਥਾ ਕੀ
 ਰਤਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਿਥੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਚਲ ਕੇ ਜਾਵਣਾ॥ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਆਪਣੇ
 ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ॥ ਪਛਲੀ ਗਤਿ ਉਠ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰ ਕੇ ਵਹਿ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਇ ਕੈ ਗੰਥ ਜੀ ਦਾ ਦੂਸਰੁ ਕਰਨਾ॥

ਅਤੇ ਦੁਇਪਹਰਸਮੇਚਰਨਕਵਲਪੜਨੀਸੁਣਨੀ ਦੁਇਘੜੀਆਦਿ
ਹਰਹਿਦੇਤੇਦੁਇਘੜੀਆਰਾਤਜਾਦੀਤੀਕੁਰਹਿਰਾਸਪੜਨੀਉਸ
ਦੇਉਪਰੰਦਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਕੈਉਪਰੰਦਕੀਰਤਸੇਹਲਾਪੜਕੇਸੇਵਣਾ
ਹੋਗਕੀਰਤਕਾਂਰਜਿਕਰਨੀਸਚੁਬੇਲਣਾਸਚੁਕਮਾਵਣਾ।ਮੈਤੁਸਾਰਾਸਦਾ
ਸਿਰੀਹੋਵਾਗਾ।ਏਸੇਕਰਕੇਕਲਿਆਏਓਨਦਾਹੋਇਆ।੩੫।ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਆਈਆਤੇਜਾਪਨਈਆ।ਭਲਰੁਜਾਤਸੁਤੁਲਸਾਵਹੁਗਚਾਰੇਗੁਰੂ
ਮਦਾਸਜੀਦੀਸਗਨਿਆਏ।ਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀ।ਐਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੇਜੇਵੇ
ਚੋਗ੍ਰਿਸਤਦੇਅਸਾਨੁਓਦਾਸੀਹੋਵੇ।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ।ਜੈਸੇਆਪਣਿਆ
ਘਰਾਦੇਕੀਮਾਨਾਲਪੀਤਿਕਰਦੇਹੈ।ਤੇਸਾਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਨਾਲਪਿਆਰਕ
ਰੈ।ਜਿਸਵੇਲੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਬਦਪੜਨਸੁਣਨਨੁਬੈਠੇਤਾਸਬਦਦੇਅਰ

ਥਤੇ ਪੋਰ ਜਨਵਲਾਧਿਆਨੁ ਰਖਣਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਿਆਨੁ ਪਧਣਾ ॥ ੨੨ ॥
 ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ਜੈਸੇ ਘੋੜੇ ਨੁ ਮਸਾਲਾ ਭੀ ਦੇਣੀ ਦਾ ਹੈ
 ਤੇ ਕਾਜਾ ਭੀ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਆ
 ਨ ਅਰੁ ਨਾ ਮਕਰ ਕੇ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਟੀ ਦਾ ਹੈ ਹਰ ਸਮਾਜੇ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਸੇਹ
 ਥਾ ਪੈਰਾਨਾ ਲਕੀ ਮੁਕਰਨਾ ਤੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ਰਹਿਣਾ ॥
 ਮਕੈ ਸਾਹੈ ਕਲਜੁ ਗਵਿਖੈ ਜਹਾ ਜੁਹੈ ਏਹੈ ਤੁਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ
 ਓਨ ਦਾ ਕਹਿਲਿਆ ਟੂਇ ਸੇਕਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ॥ ੩੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ
 ਅਠਾਰਵੀ ਪੁਰੀਆ ਚੂਹੜੁ ਚੋਪਰੀ ਪੈੜਾ ਦਰਗਹ ਦਾ ਤਾਭਗਾ ਬਾਲ
 ਕਿਸਨਾ ਝਿਘਰਣ ਪੰਡਤਗਾ ਇਸਭਾ ਸੀਗਾਰਾ ਮੁਹੜੁ ਤਿਲੋਕਾ ਮੁ
 ਰਮਾ ਸਿਖੁ ਸਮੁੰਦਾ ਸਨਮਖ ਸਾਰਾ ਕਲਾ ਕੁਲਾ ਝਿਝੀਆ ਭਾਗੀਰਥੁ

ਇਨੀਸਾਚਿਆਗਾ ਲਾਲੂ ਬਾਲੂ ਵਿਜੈ ਹੋ ਨਰ ਖਵੰਤੁ ਹਰਿਦਾਸੁ ਪਿਆ
ਰਾ ਪੀਰ ਨਿਹਾਲੂ ਤੁਲਸੀਆ ਬੂਲਾ ਚੰਡੀਆ ਬਹੁ ਗੁਣਿਆਰਾ ਗੋਬਿੰਦ
ਟੋਡਾ ਮਹਿਤਿਆ ਤੇਤਾ ਮਦੂ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ਝੰਡੂ ਅਤੈ ਮੁਕੰਦਾ ਪੈ ਕੀਰ
ਤ ਨੁਕਰੈ ਹਜ਼ੂਰ ਕਿਦਾਰਾ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ ਪਰਗਟੁ ਪਹਾਰਾ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰ
ਚਲੀ ਪੁਰੀਆ ਤੇ ਚੂਹੜੁ ਦੇਵੇ ਚੰਧਰੀ ਜਾਤ ਦੇਹੈ ਸਨਾ ਤੇ ਚਉਪਰ
ਭੀ ਕਰਦੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇਹ ਜੂਰਾ ਆਏ ਤਾਂ ਆ
ਣੁ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਅਸੀ ਲੋਕ ਝੂਠ ਬਹੁਤ ਬੇਲ ਦੇਹਾ ਅਸਾਗੁਰੀ
ਉਪਾਰੁ ਕਿਵੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਝੂਠ ਛੋਰੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ
ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਅਸਾ ਡੋਪਸੇ ਝੂਠ ਨਹੀ
ਛਡਿਓ ਅਜਾਦਾ ਅਸੀ ਚੰਧਰੀ ਹਾਂ ਝੂਠ ਬੇਬਿਨਾ ਹੁਜਰਾਨ ਨਹੀ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਸਹਿਗਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਗਿੰਥ ਜੀ ਰਖੋ ਤੇ ਪਰਮ ੨੩
 ਸਾਲ ਬਣਾਓ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਸ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਗਿੰਥ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁ
 ਣਿਆ ਕਰੋ। ਤੇ ਜੇ ਸਾਹੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਤੂ ਠੁਕ ਮਾਏ ਤਾਂ ਰਾਤੀ ਕਾਗ ਵਿਉਪ
 ਗਿਲਿਖਿ ਛਡਿ ਆਕਰੋ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ
 ਆਵਣਾ। ਤਾਂ ਕਾਗ ਦਸ ਰਾਅ ਪਣਿਆ ਪਾਪ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਸੁਣਾਇ ਜਾਇਆ
 ਕਰੋ। ਤਾਂ ਓਇ ਜਿਦੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਕਰਨ ਤੇ ਸਬਦੁ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤਿਦੇ
 ਪਾਪ ਤੇ ਓਨ ਨੂਭੇ ਆਵੈ। ਤੇ ਜਿਉ ਕਾਗ ਦਲਿਖ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂ
 ਰ ਆਨ ਕੇ ਸੁਣਾਵਨ ਤਿਦੇ ਓਨ ਨੂ ਸਰਮ ਆਵੈ। ਇਕ ਛਿ ਆਮ ਹੀ
 ਨਿਆਵਿਚ ਪਾਪ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨ ਦੀ ਘਟ ਗਈ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨ
 ਦੀ ਦੁਪਗਈ। ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇਕਰ ਕੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ੩੫ ਸਾਖੀ ਹਿਰੁਚਲੀ॥

ਭਾਈ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦਰਕ ਹਸਾਹਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ॥ ਆ
ਸਾਨੁ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਿਛੇ
ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਉ ਆਇ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤੇ ਹੁਣ ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ
ਅਗੇ ਪਾਵਨਗੇ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਵਰਤਣ ਹੋਵੇ ॥ ਤੇ ਆਪਣੇ ਖਾਵਣ
ਪੀਵਣ ਥੋੜੇ ਸੇਸ ਭਾਨੁ ਪੰਨੁ ਕਰ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਓਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਵੇ
ਸੇਸ ਭਾਸਿ ਖਨਾ ਲਵਰਤਾ ॥ ਇਛੁ ਕਨਾ ਸੀਤ ਕਾਲ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਭੂਰੇ ਸਿਖ ਨੂ
ਲੇਈ ॥ ਅਹਿਰੁ ਭੀ ਬਸ ॥ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾਇ ਕਹੇ ॥ ਨ ਸੇਲੇ ॥ ਆਇ ਦੇਵਣੇ
ਇਕ ਸਮੇਂ ਜੇ ਸਿਖ ਬਹੁਤੇ ਆਏ ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਓਨ ਦੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਸੀ ॥ ਤਾਂ
ਓਨ ਆਪਣੇ ਪਰਭੀ ਗਹਿਓ ॥ ਰਖ ਕੇ ਸਿਖ ਨੂ ਖਵਾਇ ॥ ਦਿਤੇ ॥ ਬਹੁਰੇ
ਫੇਰ ਸਿਖ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾਸੀ ॥ ਵੀਚਰ ਕੀਤਾ ॥ ਹੁਣ ਤਾਂ

ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀਏ ਸੋ ਚਿਤਾ ਵਿਚ ਬਹਾਰਿ ਰਮਣੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ੨੪
 ਤਾਲ ਕੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜਿਮੀ ਲਗੇ ਖੋਦਣਾ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੁਹਰਾ ਦਾ ਦੇ
 ਗਚਾਂ ਹਥ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਘਰ ਭੀ ਛੁਡਾਇ ਲਏ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਭੀ ਪਸਿਨਾ ਲਈ ਤੇ ਪਸਾਦੁ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇਵਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਉਸ ਨੂ ਵਾਹਗੁਰੂ
 ਕੁਨ ਨਹੀ ਦੇਵਾਂ ਤੁਸਾਏ ਸੇਕਾਰ ਜਤੇ ਦਿਤਰਹਣਾ ੩੬ ਸਾਖੀ ਹਿਰ
 ਚਲੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਕਿਸਨਾ ਦੇਵੇ ਝਿਘਰਿਣ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਬ
 ਰੇ ਪੰਡਤ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਸਭਾ ਦੇ ਗੀਤਾ ਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨਾ ਸਾਹਿਬ
 ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਜੇ ਜੀਅ ਸੀਖ ਟਸਾਸ ਤਾਅ
 ਰਾਅ ਨਾਗ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਵਕਤ ਹਾਂ ਤੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂ ਗੀਤਾ ਵੇਭੀ ਹਾਂ

ਅਰਾਸਾਡੇਸਨਨੂਸਾਂਤਨਹੀਆਂਵਦੀ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਹੋਰਨ
ਦੇਸੁਛਾਵਣਦੀਸਿਆਪੁਕਰਦੇਹੋਤੈਸੇਆਪਣੇਸਨਨੂਸਮਝਾਵਹੁ
ਤਾਂਤੁਸਾਂਤਾਤੁਰਤਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗਾ ਤੇਸਾਂਤਨੂਪਾਪਤਹੋਵੇਗਾਤਾਂ
ਓਨਜਥਾਆਪਣੇਸਨਨੂਸਮਝਾਇਆਤਾਂਸਾਂਤਓਨਨੂਆਈਇਸਦੁ
ਸਤੇਓਨਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਆਯੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਤੇਲੋਕਾਜਾਤ
ਦਾਸੁਹਤੁਸੁਗਮਾਹੈਸੀ ਤੇਮੁਗਲਾਦੀਚਾਕਰੀਕਰਦਾਸੀ ਇਕਦਿ
ਨਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆਜੋਅਸਾਡਾਕਰਮਜੁਪੁਕਰ
ਨਾਹਿਸਾਧਗਮੁਹੈਅਸਾਡਾਕਿਉਕਰਿਉਪਰੁਹੋਵੇਗਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ
ਜੋਰਿਦੇਕਰਿਕੋਹਿਸਾਨੁਹੀਕਰਨੀ ਹੋਰੁਆਪਣੇਛਡੀਧਰਮਤੋਇ
ਸਥਰਗਹਿਣਾਇਕਦਿਨਜੋਸਿਕਾਰਚੜੇਸਿਨਾ ਤੇਤਲੋਕੇਨੇਪਾ
ਸ

ਕਾਵੇਰਾਇਕਰਕੇਇਕਮਿਰਗੀਨੂਤਲਵਰਚਲਾਈਤੇਉਸਦੇ ੫੫
 ਉਦਰਥੀਬਚਾਨਿਕਲਿਆਤਾਂਓਸਦੇਮਨਵਿਚਭੈਆਇਆ
 ਤਾਂਓਸਨੇਕਾਠਦੀਤਲਵਰਪੜਾਇਕੇਫਲੁਮਿਆਨਵਿਚਗਥਿ
 ਤੇਮੁਠਤਲਵਰਦੀਰਖੀਤਾਂਵੈਰੀਆਨੇਸਿਰਦਰਨੂਕਹਿਆਜੇ
 ਪੰਜਰਪਥੇਜੇਭਾਈਤਲੇਕਾਪਾਵਦਾਤੇਤਲਵਰਕਾਠਦੀਰ
 ਥੀਹੋਈਹੋਤਾਮੁਗਲਨੇਕਹਿਆਭਾਈਤਲੇਕਾਆਪਣੀਸ
 ਮਸੇਗਵਿਖਾਵਾਤਾਂਭੈਮਾਨਹੋਕਰਿਓਸਿਵਾਹਿਗੁਰੂਨੁਅਗਾਪਿ
 ਆਤਾਂਓਸਦੀਤਲਵਰਮਹਾਂਉਤਮਪਲਾਦਦੀਵਲਾਇਤੀ
 ਹੋਇਨਿਕਲੀਤਾਂਸਕੁਨਾਵੈਰੀਆਦੇਮੁਹਕਾਏਹੋਏਤੇਸਿਰ
 ਦਰਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹਹੋਇਆਪੰਜਰਪਥੇਜੇਰਜੁਲਿਆਵੈਤਾਂਸਵਰ

ਪਟਾਗੁਰੂਕਾਰੇਚੁਰਖੈ ਤੇਸਦਰੁਪਟਾਰੇਚੁਗਰੀਬਾਨੁਖਰਾਇ
 ਤਕਰੈ ਤੇਅਦਾਈਰੁਪਟੇਆਪੋਣਨਾਲਦੇਨਕਰਾਈਗੁਜਰੰ
 ਨੁਕਰੈ ਤੇਸਿਖਾਨੁਭੀਪ੍ਰਸਾਦੁਛਕਾਏ। ਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਓਸਦਾਉਪ
 ਰੁਹੇਇਆਯੋ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਸੁਮੰਦਾਸਿਖਗੁਰੂਅਰਜਨ
 ਜੀਦੇਪਸਆਇਆ। ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨਵਾਜਸਨ
 ਮੁਖਕੋਨਹੈਨਾ। ਤੇਵੇਮੁਖਕੋਨਹੈਨਾ। ਬਚਨੁਹੋਆਜੇਕਿਸੇਕੀ
 ਮਨੁਭੇਜੀਦਾਹੈ ਤੇਕੀਮੁਕਰਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਸਨਮੁਖਚਲਿ
 ਆਆਵਦਾਹੈ। ਤੇਜੇਕੀਮੁਵਿਗਾਝਿਆਵਦਾਹੈ ਤਾਸਨਮੁਖਨ
 ਹੀਹੋਸਕਦਾ। ਤੇਸੇਵਾਹਿਗੁਰੂਜੇਸਿਖਾਨੁਭੇਜਿਆਹੈਨਾਮਤੇ
 ਦਾਨਤੇਇਸਨਨਵਾਸਤੇਭੇਜਿਆਹੈ। ਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਇ

ਸਨਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਜਪਤੇ ਹੈ॥ ਦਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸੇਵਾ ਨਿਗੁਰੁ ਕੇ ੨੬
 ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਤੇਜ ਕਾ ਅਕ੍ਰੋਸੁ ਦਿਖਾਓ॥ ਬੀਤਤੀ ਹੈ॥ ਤਾ
 ਵੇਸੁਖੁ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਭਾਈ ਸਾਮ੍ਹੰਦੇ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ॥ ਤੀਜੇ॥ ਤੋਰੀ॥ ਦਇ
 ਆਹੈ॥ ਵੈਤਾਸਨੁ ਮੁਖੁ ਹੋਵੀ॥ ਆ॥ ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਆ॥ ਜੇ॥ ਸਿਖੁ ਸ
 ਨਮੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ॥ ਦਇਆ॥ ਆਪੋ॥ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ॥ ਓ॥ ਸਿਖ
 ਸਾਮ੍ਹੰਦੇ॥ ਦਾਏ॥ ਸੇਕਰਿ॥ ਕਾਲਿ॥ ਆ॥ ਛੁੜੇ॥ ਆ॥ ਓ॥ ੨॥ ਸਾਖੀ॥ ਹੋਰੁ॥ ਚਲੀ॥
 ਕੁਲਾ॥ ਤੇ॥ ਕੁਲਾ॥ ਦੁਇ॥ ਝੰਡੀ॥ ਹੈ॥ ਸਨ॥ ਤੇ॥ ਭਗੀ॥ ਰਬੁ॥ ਸੁਇ॥ ਨੀ॥ ਹੈ॥ ਸੀ॥
 ਤੇ॥ ਨੇ॥ ਗੁਰੂ॥ ਅਰਜਨ॥ ਜੀ॥ ਦੀ॥ ਸਰਨ॥ ਆਇ॥ ਤਾ॥ ਅਰਦਾਸ॥ ਕੀ॥ ਤੀ॥ ਜੀ॥
 ਗਰੀ॥ ਬਨ॥ ਵਾਜਾ॥ ਸੀ॥ ਜਨਮਾ॥ ਤੇ॥ ਜੂਨੀ॥ ਵਿਚ॥ ਬਹੁ॥ ਤੁਖ॥ ਪਾਵ॥ ਦੇ॥ ਆ॥
 ਏਹਾਂ॥ ਹੁ॥ ਛੁ॥ ਤੁਸੀ॥ ਕਿਰਪਾ॥ ਕਰੇ॥ ਜੁ॥ ਅਸਾ॥ ਡਾ॥ ਜਨਮੁ॥ ਮਰਨੁ॥ ਕਟੀ॥ ਆ॥

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖ ਦੇ ਤਿ
ਆਗੇ। ਤਾਂ ਓਨ੍ਹਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਤ
ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਨ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ
ਮਨੁ ਮੁਖ ਹੋ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਕ ਗੁਰ
ਮੁਖ ਤਮ ਹੋ। ਗੁਰਮੁਖ ਕੈ ਨ ਹੋਨ। ਜਿਨਾ ਬੋਲਿਆ ਕਰਮਾਵਲੇ ਪੁ
ਠਾਵੇ ਤੀ ਹੋ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਵਲ ਮੁਖ ਕੀਤ ਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਭੀ ਕ
ਈ ਓਨ ਨਾਲ ਚੰਗਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਸਦੀ ਵ ਉ
ਸ ਨਾਲ ਚੰਗਿਆਈ ਕਰ ਦੇਗ ਹਿੰਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਭੁਲਿਆ
ਈ ਵਿਸਰ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਆਪਣੀ ਭੁਲਿਆਈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕ

ਰਦੇ। ਤੇ ਹੁਗੁਮੁਖਤਰਓਹੈ ਨਜੁਬਰੇਕੀ ਮਓਨਾ ਤਿਆਗਦਿ ਤੈਹੈ ੨੭
 ਤੇ ਭਲਿਆ ਕੀਮਾਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਕੀਮਓਨ ਦੇਤਾ
 ਕੁਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਸੇਨਾ ਲਭ ਲਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਭਲਾ
 ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰੈ। ਓਹ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਹੁ
 ਗੁਮੁਖਤਰਓਹੈ ਨ। ਜੇ ਗਿਆਨ ਸਿਪਨ ਹੈ ਨ। ਭਲਾ ਸਭ ਨਾ ਲਭ
 ਰਦੇ ਹੈ ਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਓਨ ਨੁਬਰਾ ਭੀ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਭਲਾ ਹੀ
 ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖਓਹੈ ਨ। ਜੇ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ। ਜੇ
 ਕੋਈ ਓਨ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ। ਸੇਵਿਸਾਰ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੇ ਬੁਰੀ
 ਆਈ ਕੋਈ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖਤਰਓਹੈ ਨ। ਜੇ
 ਕੋਈ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਸੇਨਾ ਲਭੁਰੀ ਆਈ ਹੀ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਮ

ਨਮੁਖਤਮਓਹੈਨਾ ਜੋਭਲੇਨਾਲਭੀਬੁਰਿਆਈਕਰਦੇਹੈਨਾਅ
ਗਲਾਭੁਲਿਆਈਕਰੇਤੇਓਹਫੇਰਬੁਰਿਆਈਕਰਨਤੇਸਬਦਬਾਣੀ
ਦੀਸਮਝਕਛੁਨਕਰਨੀਸਗੋਕਹਿਦੇਹੈਨਿਜੇਸਬਦਦਾਸੁਣਨਤੇ
ਭੁਲਿਆਈਕਰਨੀਅਸਭੁਨਹੀਫਲਦੀਤੇਬੁਰਿਆਈਅਸਭੁਨ
ਲਾਵੇਦੀਹੈਸੋਘੋਰਨਰਕਾਵਿਚਅਹਾਦੁਖਾਨੁਪਪਤਹੋਵਨਗੇਤਾਂ
ਓਹਗੁਰਮੁਖਾਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲਾਗੇਤਾਂਓਨਾਦਓਸੇਕਰਿਕਲਿਆ
ਏਹੋਆਖੋੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੈਸਨ
ਤੇਹਰਦਾਸੁਤੇਪਿਆਰਾਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦੀਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀ
ਦੀਸਰਨਆਏਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸਾਭਾਓਧਾਰਕਿਉਕਰਿਹੋ
ਵੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਹਰਿਕਿਸੇਨਲਹਸਕੇਮਿਲਣਾਤੇਮਿਠਾ

ਬੇਲਣਾ ਤੇਵੰਡੁਖਾਵਣਾ ਤੇਨਿਵਚਲਣਾ ਮਿਠਾ ਬੇਲਣ ਨਿਵਚ ੨੨
 ਲਣਹ ਬੇਰੀਕੁਛੁ ਦੇਨਿ ਰਬੁਤਿਨਾਈ ਬੁਕਲੀ ਜੰਗਲਕਿਆ ਦੂਰੇਨ
 ਤਾਂਓਨਾਐਸੇਹੀਵਰਤਣਕੀਤੀ ਓਨਾਦਾਉਪਾਰੁਏਸੇਕਰਕੇਹੋਇਆ ੪੪
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਧੀਰਨਿਹਾਲੁ ਤੁਲਸੀਆ ਬੂਲਾਚੰਡੀਆ ਗੁਰੂਅਰਜ
 ਨਜੀਦੀਸਗਣਿਆਏ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਕੇਈਕਹਦੇਹੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਰਾਜੇਜਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰੇਹੈਨਾਕੇਈਕਹਦੇਹੈਨਜੇਰਾਜੇਦੇਸਿ
 ਖਦਾਅਉਤਾਰੇਹੈਨਾ ਤਾਂਤੋਤੁਸੀਦਇਆਕਰੋਜੇਅਸਾਡੇਮਨਦਿਖੇ
 ਗੁਰਾਂਤੇਸਿਦਕੁਆਵੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੂਰਨੁਬਹੁ
 ਮਰੂਪਹੈਨਾ ਜਿਨਾਦੀਬਹਮਾਦਕਸਿਵਾਦਕਜਨਕਾਦਕਉਸਤਤ
 ਕਰਦੇਹੈਨਾਅਗੁਮੀਤੁਨਹੀਪਵਤਾ ਤਾਂਸਿਖਾਨੇਪੂਰਬਲਿਆਜ

ਸਨਕਦਸ

ਨਮਾਵੇਖੇਅਰਾਪਨਾਕੀਤੀਸੀਜੇਵੇਦਾਦਾਤਾਤਪਰਮਾਅਤਗੁਰਜਹੈ
ਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਦੇਜੇਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਗੁਰਾਤਰੁਪਾਰਕੇਭ
ਖਾਰੂਪੀਬਾਣੀਵੇਖੇਸਾਰਤਾਤੁਨਿਰਣਕਰਕੇਕਹੇਤਾਅਸਾਡਾਕਲਿਆ
ਤੁਹੋਵੈਤਾਂਓਨਾਭਗਤਾਸਿਖਾਦੀਕਾਮਨਾਕਰਕੇਭਾਖਾਬਾਣੀਗਿਰੀਥ
ਜੀਵੇਖੇਸਭਵੇਦਾਦਾਤਤੁਸੁਗਮਕਰਕੇਕਹਿਆਹੈਜੇਸਮਝਕੇਆਪੁ
ਨੁਕਿਰਤਾਬੁਕਰਨਾਤਾਤੇਤੁਸਾਭੀਸਬਦੁਬਾਣੀਦੀਪੀਤਰਖਣੀਐ
ਸਾਗੁਣਹੋਰੁਕੇਈਨਹੀਜੇਸੇਸਮਝਵੀਚਾਰਦਾਹੈਤਾਂਓਨਾਦਾਸ
ਬਦਦੀਪੀਤਕਰਕੇਕਲਿਆਤੁਹੋਆਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਸੇਰੂਪਹੈ
ਨਾਵੇਦਵਿਰੰਚਵਿਚਾਰਨਪਾਵਤਚਕਰਤਸੇਖਸਿਵਾਦਭਏਹੈਸਿ
ਧਸਮਾਧਅਰਾਪਤਨਾਰਦਸਕੁਸਨਏਹੈਆਦਮਨਾਦਅਗਦ

ਅੰਗੇ ਚਰਨਾਮਾਨਿ ਰੰਜਨ ਜਾਪ ਜਏ ਹੈ। ਸੀਗਰ ਦੇਵ ਸਮੇਵ ਸ ਸੀਗਤ ੨੬
 ਪੈਗੀ ਪਏ ਭਾਈ ਪੈਗੀ ਪਏ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਰਾ। ਜਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਵੀ
 ਚਰਾ ਦੇਵ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਹੀ ਪਾਇ ਸਕ ਤੇ ਸੇਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਨਾ। ੪੫॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਈ ਟੋਡਾ। ਮਹਿਤ ਭਾਈ ਤੇ ਮਾਤਾ ਮਦੂ
 ਚਾਰੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ। ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀ
 ਬਨਵਾਜਾ ਸਾਡਾ। ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਜੇਗਤੁ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕੁ
 ਈ ਤੁਸੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪਰਸ ਪਰਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਚਰਕ ਗਿਆ ਕਰੋ। ਤੇ
 ਜੇਕਛੁ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਮਾਵਣੁ ਦਿਓ ਲਿਆਵੇ। ਤੇ ਜੇਕੁ ਝਕਾਸ ਨਹ
 ਵੈ ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਪਾਠ ਕੀਤਿਆ ਕੇਤ
 ਕੁ ਗੁਣ ਹੈ। ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਿਆ ਕੇਤ ਕੁ ਗੁਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ

ਆਜੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪਾਠ ਕਰੀਏ ਤੇ ਵੀ ਚਰ ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਦਾ ਹੈ ਜੈ ਸੇਕਾਸਟ ਮੇ ਅਗਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਸਿਜਮਨ ਹੀ ਨਿਕਲ ਦੀ ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਥਨ ਦਾ ਸਿਜਮੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੇ ਮਥ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾ ਸਰਕਾਸਟ ਅਗਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਰਨ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟ ਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਸਬਦ ਦੇ ਵੀ ਚਰਨ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆਣੁ ਹੋ ਆਰਥਾ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ਝਾਝੂ ਤੇ ਮੁਕੀ ਦਾ ਤੇ ਕਿ ਦਾਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹ ਜੂਗ ਆਏ ਗਰੀਬ ਨ ਦਾ ਜਾਮ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕੀਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸ

ਨੂਰਗਾਦੀਸਮਝਹੈ ਤੇਕਲਜੁਗਦੇਵਿਚਕੀਰਤਨਦੇਸਮਨਹੋਰਕੇਈ ੬੦
 ਤਪੁਨਹੀਇਹਤਾਸਾਂਤਕੀਤਪੁਰੈ ਤੁਸੀਕਥਾਕੀਰਤਨਕੀਤਕਰੈ
 ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਤੇਕੀਰਤਨਦਾਭਿੰਨ
 ਭਿੰਨਫਲੁਕਹੀਐ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਬਾਣੀਦਾਪਾਠਏਹੁਹੈਜੇਆਪ
 ਏਥੁਹਦੀਪੇਲੀਪਾਣੀਦੇਕੇਝਬਦੇਪਕਾਈਦੀਹੈ ਤੇਬਹਲੁਘਾਰਿ
 ਲੇਆਵੀਦਾਹੈ ਤੇਸੇਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਫਲੁਹਤਾਹੈ ਪਰਜੇਥੁਹਦਾਪੰ
 ਈਦੂਜੇਥੁਹਦੀਪੇਲੀਨਜੀਕਹਦੈ ਓਸਨੂਭੀਪਾਣੀਪਹੁਚਦਾਹੈ
 ਪਰਦੂਰਦੀਆਪੇਲੀਆਨੂਨਹੀਪਹੁਚਦਾਤੇਕੀਰਤਨੁਐਸਾਹੈ
 ਜੇਸੇਐਪੁਗਰਜਕੇਬਰਖਾਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂਸਭੇਪੇਲੀਆਹੁਰੀਆਹੁਦੀਆਹੈ
 ਨਿਤੋਕਥਾਦਾਏਹੁਫਲੁਹੈ ਜੇਸੇਐਪੁਠਹਿਰਿਆਹੋਆਨਿਰਵਤ

ਤਿਸਾਤਿਸਵਰਖਕਰਦਹੈ ਅਗੇਪੇਲੀਆਰਹੀਆਹੋਈਆਸੁਧਾਰੀ
 ਆਹੋਈਆਹੋਵਨਾਜਿਜੇਬੂਦਪਵੈਦਿਚਧਰਤੀਦੇਸਮਾਵਦੀਜਦੈ
 ਤੇਸੇਜੇਸਮਝਵਾਨਸਿਖਹੁੰਦੇਹੈਨਾਜਿਜੇਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕਰਿਦੇਹੈ
 ਨਤੇਵੀਚਰਦੇਹੈਨਾਤੇਵਾਰਤਾਸੁਣਦੇਹੈਨਾਸੇਸੇਕਥਾਸੁਣਿਕੈ
 ਰਿਦੇਵਿਚਿਧਾਰਦੇਹੈਨਾਓਨਨੁਸਮਝਪਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈਬਹੁਲਕ
 ਥਾਤੇਕੀਰਤਨੁਦੇਨਾਮਿਲੇਹੋਏਸਭਾਪਵਦੇਹੈਨਾਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਮ
 ਹਾਤਮਨੁਲਖਾਵਦੀਹੈਤੇਕੀਰਤਨੁਮਨਵਿਖੇਗਾਗੁਹਰਭਉਤਪ
 ਤਕਰਦਾਹੈਜੇਸੇਸਮਾਤਾਪਤਾਕਰਕੇਸਭਤੀਹੈਤੇਪਤਾਦੀਪਾਲ
 ਨਾਮਾਤਾਕਰਿਹੋਈਹੈਤੇਕਥਾਮਾਤਾਹੈਤੇਕੀਰਤਨੁਪਤਾਹੈਤਾ
 ਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਇਸਦਾਪਿਤਾਕੰਨੁਹੈਤਾਬਚਨੁ

੬

ਤੇ ਆਪੇ ਮੁਜੇ ਹੈ ਸੇ ਕਥਾ ਦਾ ਭਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ੯੭
 ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਨੇ ਸੇਭਾ ਪਾਵੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਹ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਤੇ
 ਨਿਹਕਾ ਮਹਿ ਕੇ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਸਗੋਂ ਦਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਪਰ
 ਲਬਧ ਦੇਇਨ ਸਾਹੇ ਰੁਕੇ ਈ ਸਿਖੁ ਸੁਧਾ ਸੀ ਜਗਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓ
 ਸਥੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਰਏ ਸੇਕਰੇ ਆਪੇ ਪਾਪ ਉਤੀ
 ਉਨੀ ਸਵੀਚਲੀ। ਗੰਗੂ ਨਾ ਉਸਹਿ ਗਲਾ ਰਾਮਾ ਪਰਮਾ ਉਦਾਭਾਈ ਜ
 ਟੂਭ ਟੂਢੇ ਤਿਆ ਫਿਰਣਾ ਸੁਦ ਵਡਾ ਸਤਭਾਈ। ਕੇਲੁ ਭਟੂ ਜਾਣੀ ਅਨ
 ਸਨ ਮੁਖਤਿ ਵਾਢੀ ਸੁਖ ਦਾਈ। ਰੁਲਾ ਰਾਗੀ ਰਗਤੁ ਹੈ ਜਾਪੁ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰ
 ਸਰਣਾਈ। ਮੁਲਾ ਮੁਜਾ ਪਾਵੇ ਏਚੰਦੂ ਚੰਦੂ ਸੇਵਕਾਈ। ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਭੇਰਾ ਗੀ। ਆਬਾਲਾ ਸਾਈ ਦਾਸ ਪਿਆਈ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਿਸਤੁ ਬੀਬਣਾ

ਮਾਛੀ ਸਿੰਦਰ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ ਸਾਪਸਿ ਗਤਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਿਰੂਨ ਉਸਹ ਗਲਾ ਤੇਰਾ ਮਾਤੇ ਪਰਮਾਉ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਜੀ ਦੀ ਸਹਨਿਆਏ ਤੇ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭ ਵੇਦ ਤੇ ਕਤੇਬੇ ਤੇ
 ਅੰਤਰਾਸਭਣ ਬਹਮਨੁ ਬਿਅੰਤ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ
 ਸਾਖਿਆ ਤਕਾਰ ਬਹਮਕਾਰੁ ਪੁਰੋਈ ਨਾ ਤਾਏ ਨਾ ਨੇਤਾਂ ਕਛੁ ਬਹਮਕਾਅੰ
 ਤੁਕਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੁ ਆਪਣਾ ਅੰਤੁ ਤਾ ਸਭੁ ਕਈ ਜਾਣੁ ਦਾਹੈ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇ ਤਾ ਕਛੁ ਬਹਮਕਾਅੰ ਤੁਹੋਵੈ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਬਿਅੰਤ ਨੂ
 ਬਿਅੰਤ ਕਹਣਾ ਏਉ ਸਕਾਅੰ ਤੁਪਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਹੋਰ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਕਹਿ
 ਦੇਤਾਂ ਸਭ ਸਾਸਤਾ ਨਾ ਲਵਿਹੈ ਪੁਰੋ ਦਾਹੈ ਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕ
 ਹਿਆ ਹੈ ਬਹਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਭੀ ਬਹਮਾ ਬਿਅੰਤ ਜਾਣੁ ਕੇ ਸਭ

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਾਉ ਕਰਨਾ ਅੰਗ ਸਦਾ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾ ਪਕਰਨਾ ਤੁਸਾ ੬੨
 ਰਾਏ ਸੇਕਰ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋ
 ਆਵੇ ੬੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੇ ਭਟੂ ਵੇ ਤੇ ਤੇ ਫਿਰਣਾ ਸੁਦ
 ਤੇ ਭੇਲੂ ਤੇ ਭਟੂ ਤਿਵਾੜੀ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਏ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸੀਰੀ ਗਾਜੀ ਗਏ ਸਾਂ ਤੇ ਪੰਡਤ
 ਅਸਾਥੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਰੀ ਪਾਰਿਆ ਹੈ ਕੋ ਅੰਤਰ ਕੇ ਸਿਧ
 ਸਾਧ ਸਭ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਪਾਰਿਆ ਹੈ
 ਏਨਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਕੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੂੰ ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਅਸੀ ਪੁਛ
 ਕੋ ਆਣ ਕਹਾਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਅੰਤਰਿ ਗਾਤਿ ਹੈ ਕੇ ਸਮਝਿ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰ

ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੇਹ ਪਾਰ ਨ ਦੇ ਪਰਮ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਕਰਿਗੇ
 ਜੇ ਅੰਧ ਕਾਰ ਹੈ। ਤੇ ਰੋਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ। ਮਲਣ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ
 ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਹੁ ਸਾਥਿਸਨੁ ਮਹੈ ਸੁਤੀਨੇ ਓ
 ਅੰਕਾਰ ਥੀ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨ ਕੈ ਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ ਜੇ ਬਹੁ ਸੇ
 ਬਿਸਨਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਸਿਵ ਭੀ ਬਿਸਨਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਵਿਸਨਨ ਸਿਵਨੁ
 ਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉ ਜੇ ਵਿਸਨਨ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸੀ। ਤੇ ਸਿਵ ਤਾਂ ਮਸੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਾਂਤ
 ਕੀ ਦਾਸ ਵੈਤਰੂਪ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤੇ ਤਾਂ ਮਸੀ ਦਾਸਿਆ ਮਰੂਪ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਿਸਨਨ ਸਿ
 ਵ ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਕੀਤਾ। ਓਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਿਆਮ ਹੋ ਗਇਆ। ਤੇ ਸਿਵ ਵਿਸਨਨ
 ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਕੀਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਵੈਤ ਹੋ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ

ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸਨ ਅਗੇ ਹੀ ਗਿਆ ਨਰੂਪ ਸੀ ਕੇ ਸਿਵ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਓਸ ਨੂੰ ੬੩
ਗਿਆ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਆ ਵਿਸਨ ਗਿਆ ਨਰੂਪ ਸੀ ਜਗਤ
ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਗਿਆਨ ਪਨ ਪੈਸਨ ਪਰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀਤ ਕਰਨੀ ਤੁਸਾ ਡਾਕ
ਲਿਆ ਤੂੰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਓਧਾਰ ਹੋਇਆ ੬੪
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਤੇ ਭਗੀਰਥ ਤੇ ਜਾਪੁ ਤੇ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਗਿਆ ਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ
ਜੋ ਹੋਏ ਹੋਨਾ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੀ ਹੋਏ ਹੋਨਾ ਕਿ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਉ
ਪਾਸ ਕੀ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤਾ ਕਹੀ

ਅਨਿਜੇਦਾਇਹੇਵਨਾਸਲੋਕਾਸਰਗੁਣਨਿਰਗੁਣਨਿਰੰਕਾਰਸਿਨ
 ਸਮਾਧੀਆਪਾਆਪਨਕੀਆਨਾਨਕਾਆਪੇਹੀਫਿਰਜਾਪਾਓਹੀਮ
 ਹਰਾਜਾਇਛਿਆਕਰਕੇਸਰਗੁਣਰੂਪਪਾਰਦਾਹੈਦੁਸਟਾਦਾਨਾਸਕ
 ਰਕੇਨਿਗਇਛਤਹੋਇਕੇਆਪਣੇਨਿਰਗੁਣਸਰੂਪਾਵਿਚਸਮਾਇਜਾਦ
 ਹੈਜੈਸੇਰਾਜਾਏਕੁਹੇਤਹੈਤੇਜਿਸਸਮੇਇਛਾਕਰਦਾਹੈਸਸਤਬ
 ਸਤਪਹਿਰਕਰਿਦੀਬਾਨਵਿਖੇਆਇਬੈਠਤਾਹੈਤੇਇਛਾਤਿਆਗਦ
 ਹੈਤਾਂਏਕਲਾਸਸਤਬਸਤਕੇਭੀਤਿਆਗਕਰਿਸਿਹਜਾਵਿਖੇਸੈਨ
 ਕਰਤਾਹੈਤਾਂਜੇਊਸਕਾਨਾਮੁਲੋਕਰਿਕੇਪੁਕਾਰਤਾਹੈਤਾਂਦੀਦਾਨਸਮੇ
 ਭੀਊਸਕੀਸਹਾਇਤਕਰਦਾਹੈਅਰੁਸੈਨਸਮੇਭੀਉਠਕੇਊਸਕੀਸਹ
 ਇਤਾਕਰਤਾਹੈਜੇਊਸਕੇਸੇਵਕਹੈਸੋਸਦਾਊਸਕੀਦਹਲਕਰਦੇਹੈ

ਤੈਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਨਾਮਕੇਉਪਾਸਕਰੇਏਹੈਨਾਜਿਸਨਾਮਕਰਕੇ ੬੪
ਸਰਗੁਣੁਭੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈਅਗੁਨਿਰਗੁਣਕਾਭੀਗਿਆਨੁ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈਅਰਸਰਗੁਣੁਨਿਰਗੁਣੁਉਪਾਸਨਾਨਾਨਾਮ
ਕੀਉਪਾਸਨਾਵਿਸੇਖਹੈਜੈਸੇਸੀਰਾਮਜੀਸਮੁੰਦੁਥੀਪਾਰਉਤ
ਰਨਲਗੇਹੈਨਾਤਾਂਓਹਕਰਨਕਾਰਨਹੈਸਨਾਜੇਦਾਹਨਤਾ
ਸਮੁੰਦੁਭੀਸੁਕਾਇਲੈਦੋਪਰਉਨਾਨੇਵਿਚਾਰਿਆਜੇਅਸਾਨੁ
ਕਿਨਾਵਿਗਲਿਆਮਿਲਣਾਹੈਅਰਨਾਮਕਰਕੈਅਨੇਕਦਾਕ
ਲਿਆਣੁਹੋਵਾਹੈਤਾਤੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮਾਪਥੇਵਸੇਖਕੀਤਾ
ਜੇਪ੍ਰਬਤਾਤੇਨਾਮਲਿਖਿਕੇਆਪਪਾਰਉਤਰੇਸਰਗੁਣਥੇਤਾ
ਨਾਮਾਇਸਾਪ੍ਰਕਾਸਵਿਸੇਖਹੈਬਹੁਰੇਨਾਮਨਿਰਗੁਣਥੀਭੀਵਿ

ਰਤਨ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਤੋਂ ਹੋ ਨੁਤਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਰਜ ਨੂ
 ਕਰਨਾ ਏਸੇ ਕਰਓ ਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ੬੬ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਰਚ ਲੀਆ ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਜਾ ਪਾਵਣ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਦੂ
 ਉਤ੍ਤਰ ਭਾਈ ਗਾਮਦਾ ਸੁਭੰਗੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ
 ਸੁਗਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣਿਆਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੀ ਏਹੋ ਜੇ ਜੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਧਰਮ
 ਗਾਇਏ ਪਾਸ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇਓ ਤਾਂ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰ
 ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਆਗਾਨਿਆਗਾ ਫਲ ਹੋਇਓ ਕੇਲੇ ਖਾਪਾ ਪਾਪੁੰਨ ਦਾ
 ਕਰਕੈ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨ ਵਿਸੇਖ ਹੋਵਨ ਤੇ ਪਾਪ ਪਾਵਣ ਹੋਵਨ ਤਾ

ਪਾਪਵਿਚੋਕਟਿਕੈਤੇਸੇਖਪੁੰਨਾਵਾਲੇਖਾਓਨਨੂਸੁਖਮਿਲਦੇ
ਦਾਹੈ। ਏਹੁਅਸਾਨੂਨਿਰਨੇਕਰਕੇਦਸੋ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ
ਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਦੇਸਿਖਹੈਨ। ਇਕਸਹਕਾਮਕਰਮਹੈਨ। ਇਕ
ਨਿਹਕਾਮਕਰਮਹੈਨ। ਇਕਉਪਾਸਨਾਵਾਲੇਹੈਨ। ਇਕਗਿ
ਅਨੀਹੈਨ। ਤੁਸੀਕਿਸਦੀਵਰਤਾਪਛਿਦੇਹੈ। ਤਾਂਓਨਾਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਨੂਚੇਹਾਦੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਦਸੀਐ। ਤਾਂਬ
ਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੈਸੇਰਾਜੇਕੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰਜਾਹੋਤੀਹੈ।
ਏਕਭਾਵਲੀਕੇਵੀਰਿਦੇਵਣੇਵਾਲੇਹੋਤੇਹੈ। ਸੋਸਦੀਵਹੀ
ਉਸਕੇਬੀਚਮੁਹਾਸਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂਦਾਣਸੇਦਾਣਾਬਾਟਿਏ

ਤੈ ਜੋ ਕਛਾ ਖਿਆਨ ਤ ਕਰੈ ਤਾ ਭੰਨੁ ਉਸ ਕਉ ਦੇ ਤੈ ਆਰਏ ਕ
 ਪਟੀ ਹੋ ਤੈ ਓਨ ਕੋ ਪਿਛੇ ਛੇ ਮਾਹੀ ਆਦਮੀ ਆਵ ਤੈ ਓਹੁ
 ਪਟਾ ਭਰ ਦੇ ਤੈ ਆਰਏ ਕ ਸਿਗਾ ਤੀ ਹੋ ਤੈ ਸਿਰ ਹ ਦਾ ਕਉ ਪ
 ਰਹਿ ਏਵਾ ਲੇ ਹੋ ਤੈ ਓਹੁ ਬਾਜ ਘੋੜਾ ਸਭਿ ਗਤ ਦੇ ਦੇ ਤੈ
 ਅਹੁ ਮੁਲਖ ਪਏ ਖਾਤੇ ਹੈ ਚਉਥੇ ਮਾਫੀ ਹੋ ਤੈ ਸਾਥ ਹੀ ਮੁ
 ਲਖ ਖਾਤੇ ਹੈ ਅਹੁ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚੜ੍ਹ ਤੈ ਤਾਂ ਖਾਵੇ
 ਕੰਭੀ ਲੇ ਤੈ ਸਾਥ ਹੀ ਹੁਕਮ ਕਰ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਚਰ ਪਕਾਰ ਕੀ ਸੁਸਾਟੀ ਹੈ ਏਕ ਸਹਕਾਮੀ ਹੈ ਜੇ ਸਦਾ ਭੂਭੂਕ
 ਸਤੁ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਲਗੇ ਰਹ ਤੈ ਆਰਏ ਕ ਛੁਤੀ

ਰਬ ਬਤ ਪੁੰਨ ਦਾ ਨਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤਿਕਾਮ ਛਾਲੀ ਏਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ॥ ੬ ॥
 ਕੋ ਅਮਕੇ ਬਤ ਕਾ ਅਮਕਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਉਨ ਕੇ ਉਪਰ ਪਰਮਾ
 ਰਾਇਕਾ ਸਦਾ ਭੰਡੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪੇ ਕਾ ਫਲੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
 ਨ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭੋਗ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ
 ਜੇਨਿ ਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨ ਸੋ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਪਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤੇ
 ਪਾਪ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਉਨ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਉਨ ਕਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾਲੇਖੰ
 ਏਕ ਠਾਕਰ ਕੇ ਜੇ ਪੁੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁ ਤੇ ਤੇ ਪਾਪ ਵਿਆੜ ਕਰਿ ਪੁੰਨ
 ਭੁਗਾਈ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਪੁੰਨ ਵਿਆੜ ਕੇ ਪੁੰਨ
 ਪਭੁਗਾਈ ਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਓਨ ਦੇ ਬਲੀ ਹੈਂ ਤੇ ਪਾਪ ਨਿਬਲ ਹੈਂ

ਤਿਥੇ ਉਪਾਸਕਾ ਹਰਾਜ ਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੀ
ਨਹੀਂ ਅਵਸਾ ਮੇਵ ਕੇ ਈ ਪਾਪ ਉਨ ਸੇ ਹੋ ਤੇ ਹੀ ਅਰੁ ਧਰਮਾ ਸਦ
ਰੁਚ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਪ ਕੇ ਈ ਤੁਛ ਹੋ ਤੇ ਹੀ ਸੋ ਵਿਆਫ਼ ਕੇ ਸ
ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਰਹਿ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਫੇਰ ਕੀ ਅਉ
ਤਰੁ ਧਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੋ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਹਕਾਮੀ ਹੋ ਤੇ
ਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਵਰਗਾਨੁ ਭਗ ਕੇ ਬਹੁ ਫੇਰ ਪਨ ਵਾਨ ਕੇ ਪਰਿਉ
ਤਪ ਤਿਹ ਤੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ ਨੁ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਤੇ
ਹੈਂ ਜੇ ਨਿਹਕਾਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਧਾਂ ਸੀਤਾ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ੀਤਾਰੁ

ਲੇਕੇਫੇਰਭਗਤਨੂਲਗਦੇਹੈਨਾ ਓਨਾਦਾਉਪਾਰੁਹੁੰਦਾਹੈ ੨੬
 ਹੋਉਪਸਨਾਦਾਫਲੁਹੁੰਦਾਹੈ ਜੈਸੇਸੈਗਾਤਵਾਲਾਪੜਕੈਬੰ
 ਜੁਦੇਕੈਮੁਲਖੁਆਪਖਾਦਾਹੈ ਤੈਸੇਭਜਨਕਰਕੈਸੁਖੀਰਹੁ
 ਦਾਹੈ ਜੇਗਿਆਨੀਹੈਨਿ ਓਨਾਸਰੀਰਨੂਭੀਮਿਥਿਆਜਾਤਾਹੈ
 ਤੇਕਰਮਾਨੂਭੀਝੂਠਾਜਾਤਾਹੈ ਜੈਸੇਸੁਰਜਕੇਨਿਕਟਅੰਧਕੰ
 ਰਨਹੀਜਾਤਾਤੈ ਸੇਓਨਕੇਨਿਕਟਕਰਮਨਹੀਜਾਤੇਓਹੁ
 ਸਦਾਜੀਵਨਮੁਕਤਹੈ ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁ ਓਨਾਦੇਪਾਪਪੁਨਭਗਦਿਤੇਬਿਨਾਕਹਾਜਾਤੇ
 ਹੈਨਾ ਕੈਸੇਗਿਆਨੀਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਵਿਚਰਤੇਹੈਨਿਤੰ

ਜੈਨ ਸੇਊ ਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਨਿ। ਓਨਾ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੂਲੇ
ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਨ। ਜੇ ਓਨ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੁਖਾ ਉਕਰਦੇ ਹੈਨਿ।
ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਪਾ ਨੂਲੇ ਕੇ ਨਰਕਤੇ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਨ। ਜੈ ਸੇਮੁ
ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਮੁਲਖ ਇਨਾ ਮੀਖਾਂ ਦੇ ਹੈਨ॥੧॥ ਸ॥
ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਬਿਸਨੁ ਬੀਬੜਾ ਤੇ ਸਿੰਦਰਮਾ ਛੀ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜ ਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ। ਅਸਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕੀ ਜੈ। ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਸਿੰਦਰ ਤੂੰ ਹਜੂਰ ਲਕੜੀਆਂ ਲਿਆਇਆ ਕਰਾਨੁ॥
ਲੇਪਾਈ ਦੀਆਂ ਸਕਾਲਿਆਂ ਇਆ ਕਰਾਤੇ ਬਿਸਨੁ ਨੂ
ਆਗਿਆ ਹੋਈ। ਪਛਲੀ ਰਾਤੀ ਸਿਖਾਨੁ ਪਾਈ ਗਰਮੁਕ

ਰਕੈ ਇਸਨਾ ਨਕਰਾਇਆ ਕਰਾ ਤੋ ਪੈਰਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਦੀ ਮੇਲੁ ਧੈਤਾ ੬੬
 ਕਰੁ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਉ ਪਾਰੁ ਏ ਸੇ ਕਰਹੇ ਆਯਾ ੧੧ ਪਉੜੀ ਬੀਸਵੀ
 ਜਟੁ ਭਾਨੁ ਤੀਰਥਾ ਚਾਇ ਚਈ ਲੇ ਚ ਦੇ ਸਾਹੇ ਸੇਣ ਨਿਹਾਲੇ ਜ
 ਣੀ ਆਨਿ ਸਨਮੁਖ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ਸੇਖੜ ਸਾਪਦ ਖਾਣੀਐ
 ਨਾਉ ਭੁਲੁ ਸਿਖ ਸੁਚਾਰੇ ਜਟੁ ਭੀਵਾਂ ਜਾਣੀ ਅਨਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਮੂਲਾ ਪਰਵਾਰੇ ਚਤੁਰਦਾਸੁ ਮੂਲਾ ਕਪੂਰਹਾ ਭੂਗਾ ਭੂਵਿਜਦਿ
 ਚਾਰੇ ਆਫਿਰਣਾ ਬਹਲਵ ਖਾਣੀਐ ਜੇਠਾ ਚੰਗਾ ਕਲਨਿਸਤਾ
 ਰੇਵੇ ਸਾਗੇ ਪੀਤੁ ਲੁਸੀਆ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਸਨਮੁਖ ਸਾਹੇ ਵਰ
 ਭਗਤੁ ਪੈਰੀ ਅਭਾਗੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪੈਰੀ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰਪੂਰੇ

ਪਾਰਉਤਰੇ ॥ ੨॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ਭਾਈ ਜਟੂ ਭਾਈ ਭਟੂ ਭਾਈ ਭਾਂ
ਤੇ ਨੁਰਾਈ ਤੀਰਥਾ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਚਰੇ ਜਾਤ ਦੇ ਚ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜ ਨਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਇਕ ਥੇ
ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਾਮਨੁ ਖਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ
ਹਾਥਾ ਤੇ ਇਕ ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੁਲੈਣ ਕਰਮਾਦਾ
ਖੇਤੁ ਆਕ੍ਰਿਤ ਪਛਾਹਿ ਵਿਸਰਿਆ ਜੂਨੀ ਭਰਮੇਤਾ ਜੇਤਾ
ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਕਰਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਸੀ ਭਾਵੈ ਕੁਣੁ ਕਰੀ ਆਮ
ਸਾਨੁ ਕੀ ਦੇਸੁ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਕਰਮਾਦਾ ਫਲੁ ਅਸਾਰੇ ਗਣੁ ਹੈ ਤਾ ਕ
ਗਮਵੀ ਚਾਰ ਕੈ ਕੀਚੈ ਅਸੀ ਕੋ ਨੁਵਦਾਨੁ ਮੀਨੀ ਆਮਰ ਕੋ ਨੁ

ਨਾਮੰਨੀਏ। ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋਗਰਾਂਦੇਗਿਰੀਬਜੀਵਿਚਸ ੧੦੦
 ਭੁਣਾਅਪਕਾਰਾਦੇਬਚਨੁ ਹੈਨ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਗ੍ਰੀਸਭਣਾਅਪ
 ਕਾਰਾਂਦੇਹੈਨ। ਇਕਕਰਮਾਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨ। ਇਕਉਪਾਸਨਾਦੇ
 ਅਪਕਾਰੀਹੈਨ। ਇਕਗਿਆਨਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈ। ਤੇਜੋਹਫੁੱਤਾ
 ਕਰਮਾਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨ। ਓਨਾਪ੍ਰਤਤਾਏਹਵਚਨੁ ਹੈਨ। ਜੋਹ
 ਬੀਜੇਸੇਲੁਏਕਰਮਾਦਾਖੇਤੁ। ਜੋਹਫੁੱਉਪਾਸਨਾਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈ
 ਨ। ਓਨਾਪ੍ਰਤਿਏਹੁਬਚਨੁ ਹੈਕਰੇਕਰਾਵੈਆਪੇਆਪਿ। ਜੋਗਿਆਨ
 ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨਿ। ਤਿਨਾਪ੍ਰਤਏਹੁਬਚਨੁ ਹੈਨਿ। ਪਟਿਪਟਿਅੰ
 ਤਰਿਸਰਬੁਨਿਰੰਤਰਗੁਰਿਏਕੋਪੁਰਖੁਸਮਾਣਾ। ਜੋਸੇਵਈਦੇਘ
 ਰਿਸਰਬਅੰਖਧੋਹਤੋਹੈਨ। ਗਰਮੀਦੇਤਾਪਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪਦੇ

ਠੰਢ ਦੇ ਤਾਪ ਦਾ ਅੰਖ ਧਰਿੰ ਨ ਭਿੰਨ ਹੋ ਤੈ ਹੈ। ਸਤੁ ਵੈ ਦਰ ਗੀ ਕਾ ਨਾਟ
 ਕਾਲ ਪੀ ਦੇ ਖ ਕਰਿ ਜੈ ਸਾ ਤਾ ਪੁਰ ਤਹੈ ਤੈ ਸਾ ਅੰਖ ਪੁ ਦੇ ਤੈ ਹੈ। ਤਾ
 ਰ ਗੀ ਕਾਰ ਗੁ ਕਟਿ ਆ ਜਾ ਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੋ ਅਜਾਣੁ ਵੈ ਦਹੇ ਤਹੈ ਤਰ ਗੁ
 ਕਟਿ ਆ ਨਹੀ ਜਾ ਤਾ। ਰ ਗੁ ਅਭਿਰੁ ਤਹੈ ਅਰੁ ਅੰਖ ਪੁ ਅੰਰ ਕਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਨ ਪਰਖ ਦੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰੇ। ਅਰੁ ਕਰਮ
 ਦੁਆਰੇ ਪਛਾਨ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਿਰ ਦੇ ਕਾਮ ਤੁਮ ਲੁਮਹਿ
 ਦਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਨਾਟ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਰ ਗੀ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ
 ਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਮਨੁਖ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਲਪੀ ਦੁਆਰੇ
 ਰ ਗੁ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਜਗਿਆਸੀ ਦਾ
 ਆਗਿਆ ਨ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਜੈ ਸੇ ਜਗਿਆਸੀ ਦਾ ਮਾਪ ਕਰ ਦੇਖ ੧੦

ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੈਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੁਝੇ ਤੁਸੀਰਗਤਿ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ
 ਹੋ ਸਦਾ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਟਹਲਕਰਿਆ ਕਰ
 ਤਾਓ ਨਾ ਦਾਉ ਪਾਰੁਏ ਸੇਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ
 ਨਾਉ ਅਰੁ ਭਾਈ ਭੁਲੁ ਜਾਤ ਦੇ ਸੇਖਰੁ ਸਾਧਹੈ ਸਨਾ ਭਾਈ ਜਟੂਜਾ
 ਤਦਾ ਭੀ ਵਹੈ ਸੀ ਮੂਲਾ ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਹੋਸੀ ਸੇਚਾਰੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਣਿ ਆਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀਬ ਨਵ ਜਤੁ ਸਾਡੀ
 ਬਾਣੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋ ਤੇ ਤੁਸਾ ਰਾਬ ਚਨੁ ਹੋ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਅਧ
 ਕਾਰ ਦੇ ਮੁਜਬਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਰਣੀ ਸੇ ਅਸੀ ਆਪਣੇ
 ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਤੇ ਅਸੀ ਕਿਸ ਅਧਕਾਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕ

ਰਮਕਾਂਡ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਕੇ ਉਪਾਸ ਨਕਾਂਡ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਕੇ ਰਿ
 ਆਨਕਾਂਡ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਜਾਣ ਬਚਨ ਸੁ
 ਏਕੇ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਖੋਟੇ ਅਰੁ ਖਰੇ ਕਰਮ ਮਲੂਮ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸੀ ਚਾਹੁਨੇ
 ਹਾਂ ਕਿ ਵੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੀਏ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਤਿਆਗੀਏ ਪਰੁ ਵਿਆ
 ਸਨ ਜੇ ਖੋਟੇ ਅਕਰਮਾਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਟਵਾਨ ਹੀ
 ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਅਸੀ ਕਰਮਾਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਟਹਲਕੀ ਜੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨੂ ਪੀਤ ਕਰ ਕੈ ਸੁਣੀਐ ਤੇ ਮਨਾ ਵਿਚੋ ਖੋ
 ਟਵਰ ਕੀਚੈ ਅਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਣ ਕੈ ਖੋਟੇ ਕਰਮ
 ਮਿਟ ਜਾਵਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ਜੇ

ਅਸੀਉਪਾਸਨਾਦੇਅਪਕਾਰੀਹਾਂ। ਤਾਂਅਠੇਪਹਰਬਾਣੀਦਾਅਭਿ ੧੦੨
ਆਸੁਕਰਕੈਜੇਕੋਈਖੋਟਾਕਰਮਸੇਖਗਹਿਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਸਨੂਭੀਮ
ਟਾਈਐ। ਤੇਜੇਜਾਣੀਐਸਬਦਦੇਸਮਝਨਕਰਿਸੁਭਅਸੁਭ
ਕਰਮਮਿਟਗਏਹੈਨਿ। ਤੇਜਗਤਦੇਰਸਾਵਲੇਤੇਅਸੁਭਕਰਮਦ
ਲੇਰਿਦਾਫਿਰਖਲੇਤਾਹੈ। ਤਾਂਜਾਣੀਐਹੁਣਮੇਗਿਆਨਦਾਅ
ਪਕਾਰੀਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਆਪਣੇਅਪਕਾਰਮੁਜਬਜੇਕਰਮ
ਅੰਗੀਕਾਰਕਰੇ। ਤਾਂਤੁਸਾਰੂਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਜੇਹੁ
ਰੂਕੀਬਾਣੀਦੇਵਿਚਸਕੇਅਪਕਾਰਹੈਨਾ। ਤੇਸਿਖਭੀਸਭਨ
ਅਪਕਾਰਹੈਨਾ। ਤਾਂਤੇਜੇਸਿਤਮਿਲਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਅਪਕਾਰ
ਮੁਜਬਉਪਦੇਸੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਨਹੀਤਾਏਸੇਪਕਾਰਆਪਣਾਅਪ

ਕਰੁ ਸਮਝੈਗਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਉਨਦਾ ਉਧਾਰੁ ਅਪ
 ਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝੈ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥ ੧੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰਚਲੀ ਚਤੁਰਦਾਸੁ ਤੇ
 ਮੂਲਕ ਪੁਰਜਾ ਤਦੇ ਤੇ ਹਾਡੁ ਗਾਡੁ ਵਿਜਾ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ
 ਆਏ ਜੇ ਜਿਤਨੇ ਸਿਤਾ ਸਾਧਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਜੇ ਜਾਗਤ ਕਰਨੀ ਕੁਜ
 ਨ ਕਰਨਾ ਸੁਭ ਕਰਮਾ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗਿਰੀਬ ਜੀ ਵਿਚ ਸਲੋਕੁ ਹੈ
 ਦਾ ਤੀਸਾ ਹਿਬ ਸਿਦੀ ਆਂਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਾ ਇਕ ਜਗੀ ਦੇ ਨਾਲ
 ਹਨਿ ਇਕ ਨਾਸੁ ਤਿਆਮ ਲੇਉ ਠਾਲਾ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਇਸ ਵਚਨ ਦਾ
 ਤਾਤ ਪ੍ਰਜਾਇ ਉਜਾਇ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੁਤਿਆ ਹੀ ਦਾਤੁ ਹੀ ਹੈ ਤਾਉਦਮ
 ਕਿਉ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਇਸਦਾ ਗੀਦੁ ਇਪ੍ਰਕਰ ਤਾਤ ਪ੍ਰ
 ਜਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾ ਜਾਗਦੇ ਗੀਦਾ ਤਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾ ਦੇ ਸੁਤਿਆ ਠੂਕੀ ਉਠਾਲ

ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸਾਪਸੀਗਤਿ ਵਿਚ ਆਵ ਨਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਵਰਤੇ ਗਾਤ ੧੦੩
 ਜਾਗਦੇ ਕੀ ਲੋ ਨਗੇ ਤੇ ਦੂਜਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀ ਲਹਿਦੇ
 ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਨੂਓ ਠਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਏਸ ਦੇ ਕੀ ਦੁਇ ਅਰਥ ਹੋ ਨਾਇਕ
 ਤਾਂ ਦੁਇ ਸੇ ਦਾਗਰ ਸੇ ਚਨਾ ਸੁਣਿਆ ਭੁਲਕੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਨੇ ਵਰੀ ਮਜਲ ਕਰਕੇ ਸਾਮ੍ਹੰਦ ਕੇ ਕੰਦੇ ਜਾਇ ਪਤਭਏ ਇਕ ਤਾ ਵਿਚ ਜਹਾ
 ਦੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ ਤੇ ਇਕ ਕੰਦੇ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਪਏ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰੇ ਗਾ
 ਤੇ ਦੋ ਲੁਵ ਜੇ ਗਾ ਅਸੀ ਚੜ੍ਹ ਗੇ ਤੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰ ਪਇਆ ਚਨਾ ਦੇ ਲੁ
 ਨ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨ ਸੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰ ਸੇ ਥਕੇ ਹੋਏ ਚਨ ਸੇ ਗਏ ਪਰੁਦ
 ਪਾਗੀਆ ਚਨਾ ਨੂਓ ਠਾਲ ਕੇ ਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਜੇ ਨਹੀ ਸੇ ਚੜ੍ਹ ਕੰਦੇ
 ਤੇ ਜਾਗਦੇ ਹੋ ਓਹ ਸਖਣ ਹੀ ਉਠਤੁਰੇ ਗਾਤ ਵਿਚ ਚੋਰਾਂ ਬੀ

ਮੁਹਾਇਗਏ ਤੈਸੇ ਸਾਧਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਬੈਠੇ ਗਾ ਤਾਪੁਸਦੁ
 ਭੀ ਸੁਤਿ ਆਨੁ ਜਗਾਇਕੇ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਗਾਇਕੇ ਸੁਣਾਈ
 ਐਗਾ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਜਗਦੇ ਬੈਠੇ ਤੈਨਾ ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਨਿਗਾ
 ਨਾਪੁਸਦੁ ਲਇਨਗੇ ਦੂਜਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾਤ ਨੀ ਦੇ ਮਨ ਵਾਲੇ
 ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਬੜਾ ਜੇਹਾ ਸੁਵਣਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤੇ
 ਅਭਿਆਸ ਸਮੇਤ ਆਪਿ ਨੁਜਾਗਦਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੁਕੁ ਕਾਰਜ
 ਨਿਪਰਕਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤ ਨੁਪਾਪਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦ
 ਤੇ ਜੇ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਜਗਿਆਸਾ ਓਸ ਨੂੰ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ
 ਸਾਧਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਨੀ ਦ
 ਗਰਤੇ ਸੀਤ ਉਸ ਦੀ ਦੁਰਕਰਦੇ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਸਾਦੂਪਦੇ ਲਾਭ ਨੁਪਾ

ਪਤਹੁੰਦਹੈ ਜੈਸੇ ਵਪਾਰੀ ਨਿਤ ਲਾਹਾ ਖਟਦਾ ਹੈ ਤਾਪ ਨੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ੧੦੪
ਤੈਸੇ ਮਨੁ ਨੀ ਵਕਰ ਕੈ ਨਿਤ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂ ਗਿਆ
ਨ ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਨੀ ਵਾਤੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਕਰਨ ਤੇ
ਉਪਰੁ ਹੋਇਆ ੭ ਪਾਸਾ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਫਿਰਣਾ ਬਹੁਲਾ ਤੇ ਭਾਈ
ਜੇਠਾ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਗਾ ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਾ ਆਏ ਤੇ ਅਰ
ਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਕੇਈ ਗਾਮਨਾ ਮਦਾਜਾ ਪੁਜ ਪਦੇ ਹੈ ਨਿ
ਕੇਈ ਕਿਸਨ ਨੂ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਤੁ
ਸਾਵਾ ਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪੁ ਜਪਣਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਬਚਨੁ ਹੋਵੇ ਜੇਕੋਨ
ਸਾਜਾ ਪੁਜ ਪੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਨਦੀ ਤੇ ਨਵਾਜਿਤ
ਨੀਆਂ ਹੈ ਨਿਸਰੇ ਪਾਰ ਉਤਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈ ਨਿ ਪਰ ਜੇਕੋ ਕਿਸੇ

1
 ਬੇੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਨੂੰ ਏਸੇ ਨਾਲ ਪਰੋਜਨੁ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇ ਨਾਮ ਸਭੇ ਉਪਾਧਕਰ ਨਜੇਗੈ। ਪਰੋਜੇ ਆਪਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਨੁ
 ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਓਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਹੈ। ਤੁਸਾਰੇ ਵਾਸਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਨੌਜੁਗ ਵਾਸਤੇ ਦਵਾਜਾ ਪੁਕਰ ਕੈ ਓਸ ਥੀ ਵਾ
 ਵਾਲੀ ਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾ ਪੁਕਰ ਕੈ ਓਸ ਥੀ ਹਾਲੀ ਤ
 ਹੈ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਜਾ ਪੁਕਰ ਕੈ ਓਸ ਥੀ ਗਗਾਲੀ ਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਰਾਮ ਦਾ ਜਾ ਪੁਕਰ ਕੈ ਓਸ ਥੀ ਗਗਾਲੀ ਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਚਰ
 ਅਖਗ ਇਕ ਠੇਕਰ ਕੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾ ਪੁਕੀ ਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਛੁਤੀ ਹਜ਼
 ਗਾਦਾ ਤਪਦਾ ਫਲੁ ਏਨਾ ਚਹੁ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਗਖਿਆ ਹੈ। ਇਕ
 ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂਕ ਸਤੁ ਜਪਨਾ ਸੋ ਓਨਾ ਦਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ

ਕਈਏਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ
 ਕੁਲਾ ਦਾ ਓਧਾਰੋ ਹੋਇਆ। ੭੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਕੁਈ ਵਿਸਾ
 ਕੁਈ ਗੋਪੀ ਕੁਈ ਤੁਲਸੀਆ ਕੁਈ ਦੁਆਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਕੁਈ
 ਅਨਾ ਤੇ ਕੁਈ ਗੋਇੰਦ੍ਰ ਪੇਈ। ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਅਧੇ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ। ਇਕ ਥੇ ਨਾਮ ਦੇ ਉਦਾਬ ਚਨੁ ਹੈ। ਪਾਂਡੇ
 ਤੁਮਰਾ ਮਾਮ ਚੰਦ ਓਭੀਆ ਵਤ ਦੇ ਪਿਆਥਾ ਗਵਨ ਸੇ ਤੀ ਸਰਬਰ
 ਹੋਈ ਪਰ ਕੀ ਜੋਇ ਗਵਾਈ ਸੀ। ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਓਸੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦਦਾਬ
 ਚਨੁ ਹੈ। ਦਸਰਥ ਗਇਨ ਦੁਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਮਾਮ ਚੰਦ ਪਣ ਵੇਨੂੰ
 ਮਾਤ ਤੁਰਸੁ ਮੀਮ੍ਰਤੁ ਪੀਜੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਵਚਨੁ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੀਤਾ
 ਰਾਦੀ ਲਿੰਦੁ ਹੀਐ। ਤੇ ਦੂਜੇ ਵਚਨ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਉਪਾਹੁੰਦੇ ਹੈ

ਕਿਉਕਰਿਸਮਝੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਇਕਸਰਗੁਣਦ
 ਓਪਾਸਨਹੈ। ਇਕਨਿਰਗੁਣਦੀਓਪਾਸਨਹੈ। ਜੇਸੇਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇਓ
 ਪਰਕੋਈਜਾਵੈ। ਤਾਕਈਲਹਰਾਓਸਦੇਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਆਹੈ
 ਨਿ। ਤੇਜੇਨਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੈ। ਤਾਏਹਨਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇ। ਏਹਾਜ
 ਲਰੂਪਹੈ। ਤੇਸੇਸੇਈਮਹਾਰਾਜਾ। ਤਾਰਹਦਰਤੇਹੈਨ। ਸੇਈਸ
 ਤਓਤਅਨੰਦਰੂਪਹੈਕੇਸਭਸਨੂਸਤਾਦੇਰਹੈਹੈਨ। ਬਹੁਕੁਪੀ
 ਰੁਤਲੋਕਜੇਗਿਆਨਥੀਗਹਿਤੈਹੈਨ। ਤੇਸਰਗੁਣਦੀਪੂਜਾਕਰ
 ਦੈਹੈਨ। ਤੇਸਾਧਸਿਤਾਦੇਨਾਲਦੈਖਕਰਦੈਹੈਨ। ਤਾਓਨਾਦੇ
 ਪਰਥਾਇਕਰਕੈਕਹਿਆਹੈ। ਜੇਦੇਹਪਾਰੇਦਾਧਰਮਹੈ। ਜੇਦੁਖਸੁ
 ਖੁਹੰਦਾਹੈ। ਪਗਗਿਆਨਿਜੇਹਾਸਹੀਰਨੂਤੁਰਾਜਾਦੇਹੈਨ।

ਤੇ ਹਾਰੁ ਖੁਸੁ ਖੁਸੁ ਠਾ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਏਕ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਹੈ ੧੦੬
 ਨਾ ਏਕ ਵਾਚ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਹੈ ਨਾ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਸਭ ਸਾਵਿਚ
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਤਿ ਆ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦੇ ਗੁਣਿ
 ਰੋ ਪੁਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਵਾਚ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਰਿ ਸਨ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਰਿ ਨਾਲ
 ਦੁਵੈ ਖਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਰਾਮ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਰਿ ਸਨ ਨਾਲ ਦੁਵੈ ਖਕ
 ਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸਾ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਹੈ ਵਣਾ ਤੇ ਨਿਰ ਦੇ ਰੋ ਵਣਾ
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਸ ਕਹੈ ਸੇ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ੧੧੫ ਪਉੜੀ ੨੧ ਕਾਲੂ
 ਚਾਉ ਬੀਜੀਆ ਮੁਲੈ ਨੂ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਆਗਾ ਹੋ ਮਾਵਿਚ ਕਪਾਹੀਆ ੧੧੫
 ਗੋਇੰਦੁ ਪੇਈ ਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ਭਿੰਖਾ ਦੇ ਭਾਭ ਟਟ ਦੁਇ ਪਾਸੁ ਦ
 ਮਹਲਾ ਤਿਸੁ ਰਾਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕੇ ਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕ

ਸਾਰਾ ਛਜੁ ਭਲਾ ਜਈਐ ਸਾਂਈ ਵਿਤਾ ਸਾਧੁ ਵਿਚਾਰਾ ਤੁਲ
ਸਾਵਹੁਰਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਅਕਲ ਦੇ ਬਲਹਾਰਾ ਭਾਨਾ ਆ
ਵਲ ਵਿਗਹ ਮਲੁ ਬੁਧੇ ਛੀ ਬਾਗੁਰਦਰ ਬਾਰਾ ਸੁਲ ਤਨ ਪੁਰ
ਭਗਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥੧੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸੁਲ ਤਨ ਪੁਰ ਦੀਵਾ ਸੀ
ਦੇ ਸਿਖ ਕਾਲੂ ਤੇ ਚਾਊ ਬੀਸੀ ਆ ਤੇ ਮੂਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਹੋ ਮਾਕ ਪਾਈ ਤੇ
ਭਾਈ ਗੋਇੰਦਾ ਘੋਈ ਤੇ ਰਿਖਾ ਤੇ ਟੇਰਾ ਭਟੁ ਤੇ ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਸੁਰਮਾ
ਭਾਈ ਗਾਮੁ ਕੋਹਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਭਾਈ ਛਜੁ ਭਲਾ ਤੇ ਸੰ
ਈ ਵਿਤਾ ਭਾਈ ਤੁਲ ਸਾਵਹੁਰਾ ਭਾਈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਭਾਈ ਅਕਲ
ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਤੇ ਆਵਲੁ ਵਿਗਹ ਮਲੁ ਭਾਈ ਬੁਧੇ ਛੀ ਬਾਹ
ਰ ਸਭ ਵਾਸੀ ਸੁਲ ਤਨ ਪੁਰ ਦੀਵਾ ਭਾਈ ਰਮਨ ਜੀ ਦੇਹ ਚੁਰ

ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਿਖ ਹੋਏ ਹਾਂ ੧੭
 ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਪਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੈ ਸਿਖ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿ
 ਛਲੀਰਾਤੀ ਇਸਨੁ ਕਰ ਕੈ ਸਬਦੁ ਪੜਨਾ ਤੇ ਝਲਾ ਪੋਗਿਰਿ
 ਜੀ ਦੀ ਬਣਿ ਸੁਣ ਕੈ ਕਿਰਤ ਨੁ ਲਗਣਾ ਸੇ ਅਸੀਏ ਸੇ ਪਕਾਰ ਵਰਤ ਦੇਹਾਂ
 ਪਰ ਅਸਾਨੂੰ ਮਨੁ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਆਵਈ ਤੁਸੀ ਫਿ ਪਾ ਕਰ ਕੈ ਅਸਾਉ
 ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਭਾਅ ਸਾਨੂੰ ਸਾਂਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾ
 ਈ ਜੇ ਲਗਤੁ ਸੀਰਾ ਜਸੀ ਤੁਮ ਸੀ ਗੁਣ ਨੁ ਤਿਆਗੁ ਨ ਕਰੇਗਾ ਤੇ
 ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣਾ ਨੁ ਵਰਤਾਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਲਗਤੁ ਸਾਂਤੁ ਸਾਂਤ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਆਵੈ ਤਾਂ ਭਾਅ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਸੀ ਗੁਣ

ਦੀਪਰੀਖਿਆਕਿਉਕਰਿਸਮਤੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹਿ
ਸਾਅੰਕੋਪੁਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਸੇਤਾਂਮਸੀਹੈਨਿ। ਅਰੁਜੇਲੇਭੁਅਰੁਅ
ਰਮਾਨੁਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਸੇਰਾਜਸੀਹੈਨਿ। ਅਰੁਜੇਨਿਮਰਤਾਅਰੁਮਿ
ਠਾਬੇਲਣਾਕਰਦੇਹੈਨ। ਸੇਸਾਂਤਕੀਹੈਨ। ਤਾਂਓਨਪੁਛਿਆਏਹੁ
ਏਗੁਣਕੋਟਸੇਅਹਾਰਥੀਉਤਪਤਹੋਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਤਾਂਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀਅਹਾਰੁਖਾਵਣਕਰਿਬਹੁਤੇਸਵੇਣਕ
ਰਿ। ਅਰੁਮੇਲੇਭੇਸਅਗੁਨਿਦਾਕਰਹੁਦਾਹੈ। ਰਾਜਸੀਗੁਣਮਿਠੇ
ਅਰੁਸਲੁਣਖਾਵਣਕਰਿ। ਅਰੁਇਸਤੀਆਦੇਭੋਗਕਰਾਅ
ਰੁਆਪਨੁਚੰਗਾਕਹਾਵਣਕਰਹੋਦਾਹੈ। ਅਰੁਸਾਂਤਕੀਗੁਣਇਸ
ਨਾਨੁਕਰਅਰੁਦਾਲਚੁਵਲਪਿਚਵੀ। ਅਲਪਅਹਾਰਕਰਿ

ਬਸਤੁ ਉਜਲ ਰਖਣ ਕਰੁੰਦੁ ਹੋਇ ਨਾਦੀ ਏਹ ਪਰੀਖਿਆ ਹੈ ੧੦੮
 ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਨੇੜ ਤੇ ਸਵਨ ਰਖੀਐ ਜੇ ਤਾਜਿ ਉਦੀਤਿ
 ਉਸਮ ਝੁਆਵੈ ਤੇ ਮਨੁ ਰੇਲੇ ਨਹੀ ਤਾਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣਿ ਜਾਈਐ
 ਤੇ ਜੇ ਮਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਹਰਾਵੈ ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਲਜਾਵੈ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸੀ
 ਗੁਣੁ ਹੋ ਜੇ ਸਦਾ ਰੇਲਿ ਆਰਹੈ ਸਮਝੈ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਏਹ ਤਾਮ ਸੀ ਗੁਣੁ
 ਹੋਇ ਕਾਗੁ ਬਿਰਤ ਸਾਂਤ ਕੀ ਕਰੁੰਦੀ ਹੋਇ ਤਾਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ ਹੋਇ ਗੁਣੀ ਧਾਰਿ ਇਕ ਸੁਗਮੇ ਬਾਹਰ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ
 ਹੋਇ ਨਾਤੇ ਇਕ ਮਨੁ ਪ੍ਰੀ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ ਨਾ ਜੇ ਬਾਹਰ
 ਗਿਏ ਆਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ ਨਾ ਓਨ ਦਾ ਜਸੁ ਚਾਹੀ ਗਾਵੁ
 ਦੇ ਹੋਇ ਨਾ ਜੇ ਮਨੁ ਪ੍ਰੀ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ ਨਾ ਓਨ ਦਾ ਜਸੁ ਸਿਤ ਗਾ

ਵੇਦੋਪਨਾਭਾਈਸਾਂਈਵਿਤਾਸਾਧਓਹੋਨ ਜੇਇੰਦੀਆਨੁਸਾ
 ਪੋਭਾਈਤੁਲਸਾਰਗਤਸੋਹੋ ਜਿਸਦਾਸੁਆਸਰਾਮਨਾਮ
 ਬਿਨਬਿਰਥਾਨਜਾਵੈ ਤੁਸਾਸਾਂਤਕੀਗੁਣਵਿਚਵਰਤਣਾ
 ਤੁਸਾਨੁਸਾਂਤਾਆਵੈਗੀਅਪਛਲੀਰਾਤਜਗਤਤੇਮਹਾਜਾਲੁ
 ਮੋਹਦਾਪੈਦਾਹੈ ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇ ਸਿਖਜਾਗਦੇਹੈਨਾਤੇਆ
 ਪਣੇਦੇਸਵਿਚਕੋਈਭੁਭਿਅਹੋਇਆਅੰਨਦਾਬਸਤ੍ਰਦਾਕਿ
 ਸੇਕਾਮਨਾਦਾਆਵੈ ਤਾਂਓਨਦੀਕਾਮਨਾਇਕਪੂਰੀਕਰਸਕੇ
 ਤਾਇਕਸਹੀਪੂਰੀਕਰਦੇਵਣੀਨਹੀਤਾਸਭਣਾਮਲਕੈਅ
 ਰਦਾਸਓਸਦੀਕਾਮਣਾਕਰਿਦੇਵਣੀ ਜੇਸਾਧਸਿਗਤਿਇੰ
 ਦ੍ਰਦੀਬਰਖਾਨਿਆਈਨੀਦੀਪੈਕੈਵਰਖਕਰਦੀਹੈ ਤਾਂਸ

ਕਰਕਾਮਨਪੁਰੀਆਤੁਦੀਆਹੈਨਾ ਤੇਦਾਇਵੇਲੇਤਿਨਵੇਲੇਸਭ ੧੦੬
 ਣਾਧਰਮਸਾਲਿਆਵਣਾ ਤੇਵੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇਹਜੂਰਦਰ
 ਸਨਨੁਆਵਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸ੍ਰਜੀਦਾਇਸਨਨੁਕਰਨਾ ਤੇਗੁਰੂਕਾ
 ਦਰਸਨੁਕਰਨਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਮੇਰਾਭਗਤਭੰਡਾਰਹੈ ੧੦੭ ਪਉੜੀ
 ਬਾਈਸਵੀਚਲੀ ਦੀਪਕੁਦੀਪਕਾਸਰਾਗੁਰੂਆਰੇਹੁਕਮੀਬੈਦਾ
 ਪੰਟੀਅੰਦਰਿਚੈਧਰੀਦਿਲੇਲਾਲਲਿਗਾਹੁਸੇਹੀਦਾਅਜਬੁ
 ਅਜਾਇਬਸਿਤਿਆਊਅਰਸਾਹੁਗੁਰਸੇਵਕਰੀਦਾਪੇੜਾਛਜਲੁ
 ਜਾਣੀਐਕੰਦੂਸਿਪਗਮਿਲੇਹਸੀਦਾਪੂਤਸਪੂਤਕਪੂਰਦੇਉਸਿ
 ਖਾਮਲਿਆਮਨੁਦਿਗਸੀਦਾਸਿਮਣੁਹੈਸਹਬਾਜਪਰਗਗਸਿਖਾਂ
 ਦੀਸਾਰਲਹੀਦਾਜੰਧਾਜਲੇਤੁਲਸਾਪੁਰਮੇਹਣੁਆਲਮ
 ਗੀਜਰਹੀਦਾਗੁਰਮਖਵਡਿਆਵਡੇਮਸੀਦਾ ੧੦੮ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ

ਗੁਣੀ ਦੀ ਪਾਕਾਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੈ ਤੇ ਸਿਖ ਜੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਵਨ ਓਨਾ ਦੀ ਟਹਿਲ
ਕਰੈ ਤੇ ਜੇ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਨੂਆ ਵਨ ਤਿਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛਤੀ ਅੰ
ਮਿਤ ਓਤ ਮਪੁਸਾਦਰੀ ਝਨਾਲ ਛਕਾਵੈ ਤੇ ਆਪ ਓਨਾ ਦੀ ਜੂ
ਠਲੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਤੇ ਸਿਖ ਦੇ ਪੈਰ ਝਾਵੈ ਨਾਲ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲ
ਧੋਵੈ ਤੇ ਥਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾਪੀ ਕਰੇ ਤੇ ਨੀਗੇ ਨੂਚ ਪਕੀਤਾ ਬੁ
ਸਤ ਓ ਪਰਪਾਜਾਵੈ ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਆ ਜੈ ਸੇ ਦੀ ਪਕੁ ਪਕਾਸੇ ਹੋਏ ਸੋ ਹੋਰ ਦੀ ਪਕੁ ਪਕਾਸੇ
ਹੋਨ ਤੇ ਅੰਧ ਕਾਰੋ ਦਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੋਨ ਤੇ ਸੋ ਮੇਰਾ ਈ ਦੀ ਪੇਨੁ
ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਨੂਮਿ ਲੇਗਾ ਓਸ ਦੇ ਹੋ
ਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੇਗਾ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ ॥ ਕਾ

ਈਲਾਨੈਲਗਾਹੁ ਚੋਧਰੀ ਪੰਟੀ ਦੇ ਦਿਲੇ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋ ਸਨਿ। ਗੁ ੧੧੦
 ਗੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ। ਤੁਥਾ ਮੀਤ ਸਰਤ ਲਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥੀ ਮਾਇਆ ਲਾਵਨਾ ਸਾਥ ਹੀ ਆਪਸ
 ਹੀ ਰਕਰ ਕੈ ਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਇਕ ਪੈਟ ਕਾਰ
 ਦੀ ਕਦੇ ਗਾਓ ਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਗੁਡਮਾ ਤੁਕਾਰ ਕਦੇ ਗਾਓ ਸਦੇ
 ਸਭ ਕੁਲਾ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਪਉੜੀ ਆਵੇ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰੇਗਾ।
 ਓਸ ਦੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਦਰ ਬਾਰ ਅਥਿਚਲ ਨੀਵ ਉਸਰੇਗੀ। ਏਹੁ ਮੀਤ ਸਰ
 ਮੇਮਾਨ ਸਰ ਵਰਕੀ ਤੈਹੋ ਤੇ ਹਰਮੀ ਦਰਜੀ ਮੇਜਹਾਜ ਕੀ ਤੈਹੋ ਜੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕ
 ਰੇਗਾ ਓਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿਗੇ। ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਨੁਸੁਇ ਕੈ ਮੰਨ ਵਿ
 ਚ ਦਸਾਏਗਾ ਓਸ ਦੀ ਅਗੇ ਪਾਂਪਾ ਦੀ ਸਰਪਾਹਟਿ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੁ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਕੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਰੈ ਤੈਗਾ ਤੇਰਾ ਈਲਾ ਲੁਤੇਲਗਾ ਹਰਿ ਦੋ
 ਹੋਰ ਸਭ ਮਸਿਦਾ ਤੇ ਸਭ ਣਾਏ ਸਾਏ ਸਿਖ ਜਿਸ ਜਿਸ ਉਦਮੁਕੀ ਤਾਤਿ ਸ
 ਦਾਉ ਪਾਰੋ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਉਦਮੁਕੇ ਗੇਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰ
 ਮਲੁ ਹੋਆ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਚਲਿਤਿ ਆਭਰ ਮੁਸਗਲਾ ਖੋਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਸੰ
 ਨੁ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿੜਾਇਆ ਮਿਟ ਗਏ ਸਗਲੇ ਰੋਗਾ ਜੀ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ
 ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੁਰਾ ਵਨ ਦਾਉਦਮੁਕਾ ਥਵਾ ਬਣਾਵਣਾ ਦੰ
 ਉਦਮੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਹਕਰਨ ਸੁਧ ਹੋਵਨਗੇ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਮਾਰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਤੁਰਾ ਵਨ ਦਾ ਅਥਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾ ਉਪਰ
 ਤੁਰਨ ਦਾਉਦਮੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਭਗੁਮੁਦੁਰ ਹੋਵੈਗਾ ਬਹੁੜ
 ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਰਣਾ ਨਿਸਾਚਾ ਪਰੁ ਹੋਵੈ ਰਸਿ ਦੇ ਬੇਹੀਗਹਿਦੀ ੧੧

ਆਹੈ ਨਾ ਤੇ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ਕੇ ਨਾਲ ਨਿਬਦਾ ਹੋ ਸੇ ਏਹੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ॥ ੧੧੧ ॥
ਈ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗੁ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਸੇ ਗੁਰੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋ
੬੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਅਜ ਬੁਝੇ ਅਜਾਇ ਬੁਝੇ ਉਮਰ ਸਾਹ ਸਿਧੇ ਮਸਿਦ
ਹੈ ਸਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸ ਨਿ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੀ ਭੀ ਕਰ
ਕਰ ਦੇਸ ਨਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਹੋਵੈ ਸੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪਹੁੰਚਾਵਨਾ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਓਸ ਨਾਲ ਗੁਜਰਨ ਕਰਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਾਹ ਬਖ
ਛਿਆ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਕੀ ਕਰ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆ ਜੈ ਸੇ ਸਿ
ਵ ਨਿਗਮਾਲੁ ਜੈ ਸੇਵਿਖੁ ਤੇ ਸੇ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਏ ਸੇ ਕਰ
ਕੇਤੁ ਸੁਰਾ ਓਸਾਹੁ ਦੇਹਾ ਇਹ ਦਿਨ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ

ਰੀਬਨਵਾਜਤੇਗਾਬਚਨੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਭਭਵੈਬਿਨੁਸਾਸਤੇਗਾਥੇ। ਪ੍ਰਭਭ
ਵੈਤਹਰਿਗੁਣਭਾਥੇ। ਗਰੀਬਨਵਾਜਜੀਸਾਸਾਥੀਬਿਨੁਤਕੋਈਗਹਿ
ਨਹੀਸਕਿਆ। ਇਕਸੁਣਿਆਹੈਜੁਭੀਖਮਾਪਿਤਾਮਾਸਾਂਤਿਲਦਾਪੁਤ੍ਰ
ਸੀਤੇਓਸਨੂੰਪਤਾਦਵਰੁਸੀਓਹੁਸਛੰਦਮਿਤਸੀ। ਜੇਸਸਮੇਓਸ
ਦੇਪ੍ਰਾਣਦਾਅੰਤੁਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਸੁਰਜਦਖਨਾਣਹੈਸੀ। ਓਸਸੁਰ
ਜੁਭੀਤਰਾਣੇਜਾਇਆਤੀਕਰਪ੍ਰਾਣਿਰਖੇ। ਤੇਸਭਣਾਪਾਰਵਾਨੁਪ
ਗਮਦਾਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾ। ਸੇਭੀਤਾਪ੍ਰਾਣਓਸਦੇਵਿਚਹੈਸਨਾ। ਤੁਸੀਕ੍ਰਿ
ਪਾਕਰਕੈਕਹੈ। ਜੇਬਿਨੁਸਾਸਾਥਕੋਨਜੀਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਏਹੁਸਮਰਥਤਾਈਸਰਦੀਵਰਨੀਹੈ। ਜੇਸੇਪਰਬਤਤੇਰੁਖਸਾਂਸਾਂ

ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋ ਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਬਾਲਕੁਮਾਰ ਤੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਛਿੜ ੧੩
 ਇਸ ਹੀ ਨੇ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਛਿਵੇ ਮਹੀਨੇ ਓਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸਵਾਸ
 ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਸੇ ਸਾਈਂ ਸਰਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ ਸ
 ਵਾਸ ਓਹੋ ਸਫਲ ਹੈ ਨਿਜੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨ ਹੋਰ ਸ
 ਸੋ ਓਸੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਸੇਠਾ ਠੀਆ ਗਲੁ ਹਾਰਾ ਦੀ ਆਖ ਲਾਹੁ ਦੀ ਆਪੈ ਨ
 ਤੁਸਾਰੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੁਜਨ ਬਿਨਾ ਸੁਵਾਸੁ ਨ ਹੀ ਬੀਤਾਵੇ
 ਤੁਸਾਰਾ ਉਪਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਿ ਹੋਵੇ ਗਾਏ ੮੦ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਈ
 ਪੇੜਾ ਜਛਲੁ ਜਾ ਤੇ ਕੰਦੂ ਜਾ ਤਦਾ ਸਿਧੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਸਰਨ ਆਏ ਜੋ ਅਸਾਰਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦਾ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦਵੀਚਾਰੁ

ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਏਹਾ ਮੰਮਿਤ ਸਰਾਮਾ
 ਦਿਤੀ ਰਥੁ ਹੈ ਪਰ ਜੁਗਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾ ਉਕਰਿ ਲੋ ਪ੍ਰੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਇਕ ਸ
 ਮੇਤੀ ਸਰੀ ਪਤਾ ਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਚੈਥੇ ਪਾਤਸਾਹ ਗੁਰੂਗ
 ਮਾਦਾ ਸੁਜੀ ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖਾ ਕਲ ਜੁਗਾ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਰ
 ਜਾਛੇ ਦੀਆਂ ਹੋਵਨ ਗੀਆ ਤੇ ਬੁਧਾਂ ਮੇਟੀਆਂ ਹੋਵਨ ਗੀਆ ਤੇ ਪ
 ਦਾਰਥਾ ਥੀ ਹੀ ਏਹੋ ਵਨਗੇ ਸਰਤੀ ਰਥਾ ਦਾ ਇਸਨਾ ਨੂ ਤੇ ਦਾਨੁ ਵਿ
 ਪਸਿ ਜੁਗਾ ਤਿਨ ਕਰ ਸਕਨਗੇ ਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥੁ ਏਥੇ ਮਦ੍ਰਦੇ ਸਾ ਵਿ
 ਚਕਰੀ ਏਥੇ ਜੋ ਤਿਲੇ ਕੀ ਦੇ ਸਭ ਏਤੀ ਰਥਾ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ
 ਦੇ ਇਸਨਾ ਨੂ ਕਰਨ ਤੇ ਤਾ ਗੁਰੂਗਾ ਮਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਓ ਗਰੀਬਨ
 ਵਾਜਾ ਜਿਥੇ ਆਮਰੁ ਹੋਏ ਤਾ ਇਕ ਥੇ ਹੁਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂਗਾ ਮਦਾਸ

ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਏਥੇ ਹੀ ਉਦਮੁਕੋ ਤਾਚੇ ਥੇ ਪਾਤਸਾਹਤਾ ਲੁਖਦੁ
 ਇਕੋ ਤਤਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਗੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਪਾਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਕਾ ਕਹਾਵਨਗੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨੁ ਮੁਗੀਖ
 ਅਗ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਤੀਰਥ ਦਾ ਨਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰਨੀ ਤਾ ਜੋ ਬਡਾ ਤੀਰਥੁ ਹੋਵੇਗਾ ਕਾਂਸੀ ਥੀਆ ਦਸਭੇ ਤੀਰਥ
 ਇਸਦੀ ਸਰਨੁ ਆਇਰਨਗੇ ਕਲਜੁਗ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਤਿ
 ਆਛੁਰੇਗਾ ਨਹੀ ਇਸਦੀ ਸਰਨੁ ਸਭ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹੋਰ
 ਤੇ ਸਭੇ ਧਰਮ ਤੇ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸਭ ਏਥੇ ਹੀ ਆਨ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਗੇ
 ਏਹੀ ਜਗਨ ਨਾਭੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗੰਗਾ ਲੇਪ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿ
 ਸਸਮੇ ਬਾਹਰ ਕੇ ਸਪੁਜੀ ਤਚੈ ਫੇਰ ਇਸਦੇ ਅਸਮੁਹੇ ਵਨਗੇ

ਤੇ ਸਿੱਤੋਖ ਸਹੁਤਿ ਸਦੇ ਨਿਕਟ ਇਕ ਆਰੁ ਤਾਲੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਜੇ ਇਥੇ ਇਸਨ ਨੁਕਰੇ ਗਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ਸਿ
 ਤਖਨੁ ਪਾਪ ਤੋਹ ਦੇ ਗਾ ॥ ੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ
 ਉਦਗ ਸਿਖ ਹੋ ਸੀ ਸਣੇ ਪਤਾ ਤੇ ਇਸ ਤੀਸ ਮੇ ਤੇ ਬਹੁ ਆਸ
 ਤਸਿਖਾਨੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬਹੁ ਤੀਸੇ ਵਾਟ ਹਲ ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਕਰੈ ਏਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਥੀ ਪਾਛਿਆ ਗਰੀਬ ਨਵਾ
 ਜਤੁ ਸਾਨੁ ਜੇ ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਨਾ ਚਿਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਅਸਾਨੁ ਕਰ
 ਵਾਵਹੁ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੀਮਾ ਦੁਸਹਿ ਬਾਜ ਪਰਿਦਿ
 ਚਗਹਿਦਾ ਹੈ ਚਿਸ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕ੍ਰਮਾ ਵਹੁ ਤਾ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉਗ
 ਈ ਸੀਮਾ ਦੁ ਦੇ ਪਰਨੁ ਗਾਇਆ ਆਗੇ ਤੁਈ ਸੀਮਾ ਦੁ ਆਇ

ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਓਨਾ ਬਹੁਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਬ ੧੧੪
 ਹੁਤੁ ਮੁਲ ਲਿਆਇਆ ਤੇ ਤਪੜ ਤੇ ਸਿਤਰੰਜੀਆਂ ਟੂਟੀ
 ਅਤੇ ਈਆਂ ਗੀਦ ਦਾ ਗਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਵਕਰਿਆ
 ਮੇਨੁ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਸਾਹਿਬ ਭੋਜਿਆ ਪੈ ਤੁਸੀਨਿ
 ਕੀ ਮਮਾ ਕੀ ਮਾਦਿ ਚਕੀ ਪਰਚੇ ਹੋ ਤਾ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਏਭੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੁਹੈ ਸੀ ਤੇ ਗੁਤ ਨੂ ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰੁਜੂ
 ਪੈਵੇਗਾ ਤਾਰਾ ਤੁਸਾਰੀ ਦੇ ਨੇ ਪਿਉ ਪੁਤ ਕੀ ਰਤ ਨ ਕਰਦੇ ਆ
 ਰੇ ਤੇ ਦਿਨੇ ਓਸ ਗਾਉ ਦੀ ਗਉਆ ਚੇਹੁ ਕਕੈ ਲੇ ਗਏ ਪ
 ਛੇ ਗੁਹਰ ਪਈ ਸਿਮਟ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਓ
 ਸਨੁ ਗੋਲੀ ਲਗੀ ਮਾਰਿਆ ਗਇਆ ਜੇਹੜੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ

ਤਟਾਰਹੈ ਸਨਾਓ ਹਰਿਖਾਵਾਸ ਤੇ ਲੋਗ ਇਆ ਭੇਓ ਸਨੁ
 ਖਫਨੁ ਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਣਿ ਵਿਚ ਪਾਇ ਕੈ ਆਪੁ ਅਗੇ ਭਾਈ ਸੈ
 ਮਣੁ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦਾ ਜਾਵੈ ਫੇਰ ਸਿਖ ਜੋ ਅਗੇ ਪਰਚਾ
 ਵਣੀ ਨੁ ਆਏ ਤਿਨੁ ਨੁ ਸਿਤਰੰਜੀ ਆਵਿ ਛਾਇ ਦਿਤੀ ਆ
 ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਅਗੇ ਹੀ ਮੈਏ ਸੇਵਾ ਸਤ ਤਟਾਰੁ ਕਰ ਖੀ ਆਹੈ
 ਨਿਤਾਂ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉਕਹਿ ਆ ਜੇ ਤੂ ਜਾਣਦਾ ਸੇ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੁ ਖੀ ਬਖਸਾਇ ਲਵੇ ਆਹਿ ਜੋ ਇਸਦੀ ਵਡੀ ਆਰਜਾ
 ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿਮਟ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਸਰੀਰ ਤਾ ਅਸ
 ਤਹੈ ਨਾਏ ਨਾਦਾ ਮਰਨੁ ਦਾ ਤਾ ਅਚਰ ਜਨਹੀ ਏਨਾ
 ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਹੀ ਵਡਾ ਅਚਰ ਜਹੈ ਸੇਈ ਮੁਰਖ ਹੋਨਾ

ਜੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸਿਆਸੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਗੁਰੂ ਬੀ ਅੰਗੀ ॥ ੧੧੫ ॥
ਤਾਂ ਨਾ ਮੁੰਗੀ ਏ ਜੇ ਨਾ ਇਸ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੇ
ਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਨ ਪੁਤ ਹੋ ਚਾਗਿ ਦਿਨਾ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋ
ਪੰਚਤਤ ਵਿਰੋਧੀ ਇਕ ਠੇ ਕਰ ਕੇ ਈ ਸਰਗ ਚੋ ਹੋਨ ਆਪਣੀ
ਅੰਗ ਦਾ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰ ਭਿੰਨ ਹੋ ਜਾ ਦੇ ਹੋਨ ਨਾ ਕੇ ਈ ਜਮ
ਦਾ ਹੋਨ ਮਰਦਾ ਹੋ ਏ ਹੁਜੀ ਉਘਾਪੇਣਾ ਸਰੂਪ ਨੂ ਭੁਲਾ
ਇਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਭੋਗ ਦਾ ਹੋ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਸਾਝੇ ਤੇ
ਜਨ ਅੰਗ ਨ ਥੀਰ ਹਤ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਸਾਹਬ ਦਾ ਬਚਨ ਹੋ ਨਹ
ਕਛੁ ਜਨ ਮੈ ਨਹਿ ਕਛੁ ਮਰੈ ਆਪ ਨ ਚਲਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕ
ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਪਟ ਮਟ ਕੇ ਉਪ ਜਣ ਤੇ ਅਕਾਸੁ ਜਨਮ ਤਨਹੀ

ਤਾਓਨ ਦੇ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਸਿਆਨ ਹੀ ਤੈਸੇ ਸਰੀ
 ਰਾਂ ਦੇ ਉਪਤਖਪਤਿ ਤੇ ਜੀਉ ਨਿਆਗਾ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਰੁਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜੋ ਪਾ ਤੇ ਭਾਈ ਜਲੇ ਮਸਿਦ ਤੁਲਸਪੁਰ
 ਵਿਚੁ ਗਦੇ ਸਿਨ ਤੇ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਤੇ ਆਲਮ ਮਸਿਦ
 ਲਹਿਰ ਦੇ ਗੀਜ ਵਿਚੁ ਗਹਿ ਦੇ ਸਿਨ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾ
 ਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਟਹਲ ਕਰਨਿ ॥ ਕਾਰਭੇਟ ਸਿਖਾਈ ਲਿਆ
 ਏਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੇ ਲਾਵਨਿ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਆਪਨਾ
 ਖਵਨਾ ॥ ਕਹਿਨ ਜੈਸੇ ਮਖੀ ਕੇ ਜਨ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਸਾਗਰ ਭੇਜ
 ਰੁਓ ਕਲੇ ਦੁਕਰਾਵ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭੇਟ ਦੀ ਕੋਠੀ ਸਿ
 ਖਾਂ ਦੇ ਸਾਗ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਗੀਨਾ ਸੁਰਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਦੇਹ

ਭੀਖੀਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਥਪਰਚੇ ੧੧੬
 ਆਵੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਅਗੇ ਸਰਪਕਾਲਾ ਵਡਾਰਥ ਦੇ ਸਾਮਣੇ
 ਆਇਆ ਆਪਣੀ ਫਟ ਟੁੱਚੀ ਚੁਕਕੈ ਜਿਥੇ ਪਰਥੁ ਜਾਵੈ ਉਹ
 ਸਾਮਣੇ ਹੀ ਆਵੈ। ਤਾਭਾਈ ਮੇਰੇ ਦੁਰਥ ਤੇ ਉਤਰਕੇ ਇਕ ਦੇ
 ਗਠਿ ਸਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿ ਆਖੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਥਪਰਚ
 ਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਇਸਦੇ ਗੇਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਾ। ਤਾਸਰਪ ਦੇ ਗੇਵਿ
 ਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਪਰਥਿ ਸਦੇ ਛੰਨਾਰਖ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆ
 ਏ। ਅਥਟੇ ਕਿਆ ਤਬ ਚਨੁ ਹੀ ਆਕਿ ਤਨੇ ਸਿੰਦੂ ਸੀਮਾ
 ਏ। ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਚਾਹਿ ਸਿਖ ਆਏ ਹਾ। ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੀ ਆਏ
 ਨਾਨੁ ਪੰਜ ਸਿਖ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ। ਪੰਜਵਾਂ ਸਰਪ ਜੇਤੁ ਸੰ

ਰੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਓਹੁ ਭੀ ਮਸਿਦੁ ਹੈ। ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਜੀ ਓਸਿ ਸਰਪਦੀ ਦੇਹ ਕਿਉ ਪਾਈ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿ
ਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਮਘਾਨੁ ਹੀ ਸੀ ਦੇ ਕਵਾ। ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਓਦੀ ਉਚੀ
ਫਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਛਪਾਈ ਸੀ। ਏਸੇ ਵਾ
ਸਤੇ ਸਰਪਦੀ ਸੁਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਓਸ ਗੁਰੂ ਹਿ ਮੂਰਲਿ ਆਵਹਾ। ਤਾਂ ਦੇਗਾ ਉਠਾਇ ਕੇ ਵਿਚ
ਦੀ ਵਾਨ ਦੇ ਤਿਨਾ ਆਨ ਉਪਾਧਿ ਆ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਫਟ ਉਠਾ
ਇਕੋ ਪੜੇ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰਿ ਆਖ ਕਹੇਇਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ
ਜੇ ਇਸ ਗੁਰੂ ਅੰਤ ਸਰਦਾ ਅੰਤ ਆਇ ਛਿਟਕੇ। ਜਦ ਓ
ਨਾ ਅੰਤ ਉਓ ਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਸਰਪਦੀ ਦੇਹ

ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੇਵ ਰੂਪ ਸਾਰ ਕੇ ਅਕਾਸ ਨੂ ਚੜ੍ਹਿ ਗਇਆ ਭਾ
 ਬ ਚ ਨੂ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਦਰਸਨਾ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ
 ਨ ਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ੮੭॥ ਪਉੜੀ ਤੇ ਈਸਵੀ ਦੇ ਸੀਜੇ ਪਹੁੰਚਿ
 ਗਏ ਗਇਓ ਗਲਾ ਹਸ ਮਿਲਿ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁਟਿਲਾ ਐਸੁ
 ਟੇਜੇ ਸੇਜਾ ਮਸਹਿ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਪੀਰਾ ਟਾਗੁ
 ਰਭਾਇ ਚਲਿ ਦਾ ਹਜਾ ਜ ਜਾ ਜਾ ਐਸਾ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾ
 ਵਿਗ ਸਿਦਾ ਨਿਗਮ ਲਨਾ ਤੁਓ ਹੀ ਨਹੀਲਿ ਸੁਰੀ ਚਉਧਰੀ
 ਰਹਿ ਦਾ ਪੈ ਕਕਾ ਕਾਲਿ ਓਸੁ ਗਾਸ ਦੂਗਾ ਦਾਸ ਬਚਨੁ
 ਮਨੀ ਦਾ ਸੇਠਾ ਸਭਾ ਗਾਚੁ ਹੋਇਆ ਹੁਆ ਰੇ ਫੁਕਾਰਾ ਉਗ
 ਵੇਦਾ ਸਨ ਮੁਖਿ ਇਕ ਦੂਇਕ ਚੜ੍ਹੇ ਦਾ ੮੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਰਾਗ ਕਾਫੀ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ
 ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ ਨਾਨਕਾ

ਭਾਈ ਦੇ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪਾ ਜਾਤ ਦੇ ਸਿਗ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ
ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਨੁ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਨ
ਹੀ ਦੇਏ। ਜੇ ਤੁਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਖੜੀ ਦੇ
ਸਿਖ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੇ ਗੀ ਗਾਏ ਕਾਂਸੀ ਆਦਤੀ ਰਥ ਜੇ ਸਿਵ ਤੇ
ਵਿਸਨ ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੈ ਓਨਾ ਦਾ ਸੇਵਨ ਛਡ ਕੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ
ਕਿਰਤ ਮੀਤੀ ਰਥ ਸੇਵ ਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਵੇਦ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣੀ ਤਿ
ਆਗ ਕੇ। ਤੇ ਗੁਪਾ ਬਣੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦੁਗਾ ਵੇਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਜ
ਨਾਮ ਅਸਟ ਮੀਤੋ ਸਿਵ ਗਤ ਤੇ ਇਕਾ ਦਸੀ ਬੜਾ ਤਿਅੰ
ਗ ਕੈ ਸਿਖਾ ਦੁਇ ਰਸਾ ਦਿਅੰ ਨੁ ਤੇ ਜਾਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਗਾਇ

ਤੀਤਰਪਨੁ ਸਿਧਿਯਾਪਿੰਡਪਤਲਜਨਮਮਰਨਦੀਕਿਰਾਅਤਿ ੧੧੮
 ਆਗਕੇਅਰਦਾਸ ਤੇਕੜਾਹੁਮਿਰਤਕਤੇਕਾਵਦੇਹੋਆਸੀਤੇਰੀ
 ਸਰਨਆਏਹਾਅਸਾਨਾਤਾਤੁਸਾਉਧਾਰਕੀਤਾਹੋਜੇਬ੍ਰਹਮਦ
 ਦਾਅਭਮਾਨੁਅਸਾਨੁਦੁਰਹੋਇਆਹੋਤੇਤੇਰੇਸਿਖਾਦਾਤੇਤੁ
 ਸਾਡੀਰਸਨਾਦਾਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦਾਅਸਾਨੁਪ੍ਰਪਤਹੋਇਆਹੋਤੇ
 ਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਅਸਾਨੁਪ੍ਰਪਤਹੋਇਆਹੋਪਗੁਅਸੀਓਨ
 ਨੁਕੇਨੁਓਤਰਦੇਵੀਐਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਏਹਾਅੰਸਤਸਰ
 ਨਿਰੰਕਾਰਦੀਪੁਰੀਹੋਮੀਰਤੀਰਥਸਭੇਹੀਪਵਿਤ੍ਰਹੋਤੇਹੈਨਿ
 ਜੇਪ੍ਰਥਮੋਇਸਦੀਚਰਨਪੂੜਾਦਿਗਨਿਵਾਸਕਰਦੇਹੈਨਾਏ
 ਰਿਸੇਬ੍ਰਹਮੇਮਹਾਦਿਸਨਮਰਸਿਵਪੁਰੀ

ਬੇਸਾਥਹੀਜਲਕਾਤੀਰਥੁਹੈ। ਸਾਥਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਥੁਹੈ। ਸਾਥ
 ਹੀਸਭਸਿਤਸਾਪਭਜਨਕਰਨਵਾਲੇਏਬੇਹੀਨਿਵਾਸੁਕਰ
 ਦੇਹੈਨਾਗੰਗਾਜਮੁਨਾਸੁਰਸਤੀਲੋਚੈਪੁਰਸਾਪੂਰੀਤਾਈ। ਦੁਰ
 ਮਾਤਿਮੈਲੁਭਰੇਪਰੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮੈਲੁਸਾਪੂਦੀਪੁਨਿ
 ਗਵਾਈ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਹੇਰੁਪਾਪੀਜੀਉਜੇਤੀਰਥਾਵੇ
 ਚਾਈਸਨਾਨੁਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਓਨਦੇਵਿਚਪਾਪਾਵੀਮਲੁਤਿਆਗ
 ਆਵਦੇਹੈਨ। ਤੇਤੀਰਥਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਾਆਵਦੇਹੈਨ। ਤੇਸਿ
 ਖਾਵੀਚਰਨਾਈਪੁਰਓਨਦੇਉਪਰਪੰਦੀਹੈ। ਤੇਕਥਾਕੀ
 ਰਤਨਦੀਪੁਰਓਨਦੇਸਵਨਪੰਦੀਹੈ। ਓਹਤੀਰਥਏਬੇਪ

ਵਿਡੋਜਾਵੈ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਲੁ ਤਾ ਜਲਨਾ ੧੧੫
 ਲਧੇਈ ਦੀਹੈ ਪੂਰਨ ਲੇ ਮੈਲੁ ਕਿਉ ਕਰਿਐ ਈ ਦੀਹੈ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨਹੀਐ ਆਬਸਤ ਵਿਚ ਭੀ ਮੈਲੁ ਹੀ ਦੀਹੈ ਤੇ ਸਜੀ ਸਾਬਤੁਰੀ
 ਮੈਲੁ ਰੂਪਹੈ ਪਰ ਬਸਤ ਦੀ ਮੈਲੁ ਨੁਗਵਾਵਣ ਨੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ
 ਤੇ ਸੇ ਸਿਤਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਪਾਪ ਦੀ ਮੈਲੁ ਗਵਾਵਣ ਨੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਬਚ
 ਨਾ ਦੀ ਪੁਨਿਦੀ ਜੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੇਏ ਹੁ ਪੇਸਾ ਭਗਤ ਉਤਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ
 ਤੇ ਹਰ ਬੇਇਕੁ ਜਲਹੀ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਬਹੀ ਜਲਦਾ ਤੀ
 ਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾਬਹੀ ਨਾਮਕਾ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ
 ਜੇ ਹਰ ਮੰਦਰ ਕੈ ਸਾਰ ਦੀ ਓ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੀਐ ਆ ਜੇ ਸਜ

ਹਾਜ਼ਰ ਵੇ ਜੋ ਸਰਪਾਕਰ ਕੈ ਆਵੈ ਤੇ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਓ ਸਦਾ ਪਰ ਉਤਰਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਹਰੀ ਦਰਜੀ ਜਹਾ ਜੁ ਹੈ ਤੇ ਨਮੁ ਮੁਹਾਣਾ ਹੋ। ਤੀਰਥ ਨਾਵਣ ਜਾ
 ਉਤੀਰਥ ਨਮੁ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਸਬਦ ਵੀ ਚਾਰੁ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨੁ ਹੈ। ਤਿਸ
 ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ। ਗੰਗਾ ਅਦਿਕ ਜੇ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਮਹਾਗਜ ਦੇ ਚਰਨਾ ਥੀ ਉਤ
 ਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਜੇ ਓਨਾ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਸ ਕੋ ਸਮੁੰਦ
 ਮਿਜਾਇ ਪਾਪ ਤਿਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਜੇ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ
 ਕੀਰਸਨਾ ਥੀ ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ। ਤੇ ਵੀ ਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਗਾਇਨ ਦੇ ਚਰ
 ਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪਾਤਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਥੇ ਦੇ ਨਾਮੀ ਮਤਾ ਕ
 ਰਿਏ ਹੁ ਸਰੂਰ ਪੁਰ ਹੈ। ਬਾਹੁ ਫੇ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਸਨ ਰੂਪ
 ਕਰਕੇ ਵੇਦ ਦੀ ਥੀ ਸਵ ਸਾ ਥੀ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਫੇਦ

ਆਦਸਮਹਾਵਾਕਾਥੀਬ੍ਰਹਮੇਚਾਰੇਵੇਦਪ੍ਰਗਟਕੀਏਹੈਨਾਤੇਵਿਆਸ ੧੨੦
ਜੀਤਿਨਕੀਆਸਿਪਤਾਂਕੀਤੀਆਹੈਨਾਜਿਈਆਕਾਲਪਰਖਭਗਤ
ਰੂਪਕਰਕੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਸਰੂਪਕਰਕੈਭਾਖਾਬਾਣੀਕਲਜੁਗਦੇਜੀ
ਆਵਾਸਤੇਉਧਾਰਸੁਗਮਕੀਤੀਹੈਜਿਕਲਜੁਗਦੇਜੀਆਨੂਸ
ਮਝਸੁਖਾਲੀਹੈਵੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੈਸਿਖਸਦਾਸਿਜਮਨਾਲਜੇਅਹਰੁਕ
ਰਦੇਹੈਨਾ। ਸਦਾਓਨਦੇਪਾਸਬਤਰਹਦਾਹੈ। ਤੇਇਕਦਿਨਜਗਤ
ਨੂੰਇਕਾਦਸੀਆਵਦੀਹੈ। ਨਾਮਸਿਗਨਾਮਦੇਵਜਨਕੇਪ੍ਰਤਿਗਿਆਨਾਈ
ਇਕਾਦਸੀਬਤਰਹੈਕਾਹੈਕੇਤੀਰਥਜਾਈ। ਜਿਨਨੂਮਹਾਰਾਜ
ਦੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰਤੀਤੀਹੈ। ਸਕਤੀਰਥਾਤੇਬਰਤਾਦਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ

ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਾ ਅਭਾਨੁ ਦੇਹ ਤੇ ਹੀ ਦੈ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ
 ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਹੀ ਦੈ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪ
 ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਦੇਹੈ ਨ ਜੇ ਦੇਹ ਅਭਾਨ ਕਰ ਸਮਝ ਦੇਹੈ ਸੇ ਈਰ
 ਰਾਲ ਹੈ ਨ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਪ੍ਰਾਤਮਾਨੁ ਸਭਾ ਪਦਾ ਵਿਖੇ
 ਪੁਰਨ ਦੇਖ ਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਵੇਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ਨ ਕਰੈ ਕਿਉ ਜੇ ਚ
 ਰਾਲ ਦੇਖ ਰਹਿ ਚੰਮਲੇ ਹੂਮਾ ਸਹੀ ਦੈ ਤੇ ਸੇ ਇਸ ਦੇਹੀ ਅੰਗ
 ਚੰਮਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਰੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹ
 ਆਤਮਾ ਹੋਮਾ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਸੇ ਈਹੈ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇ ਸੀ ਸਬਦੁ ਹੀ ਨਿ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਵੀ ੧੨

ਚਾਹਾ ਤੇ ਗਾਇਤੀ ਤਰਖਣੁ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲ ਕਰਕੇ ਪਿੜ ਲੋਕ ਨੁਪਾਤਿ १੨੯
 ਹੋਈ ਦਾਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਾਇ ਕਰਿ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾ ਵਿਚ ਜਾਇ
 ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਈ ਦਾਹੈ ਏਹੁ ਪਿੜ ਲੋਕਾ ਨੁਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਦਚ
 ਹਦੇ ਹੋਨਾ ਜੈ ਸੋ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪੁਤਰਾ ਜਾਇ ਕੀ ਪਿੰਡ ਤੇ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ
 ਤੇ ਗਰੀਬ ਰਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਨਰਕੀ ਜੀਅ ਪਿੜ ਲੋਕ ਤੇ ਰਾਜੀ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋਨੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸੁਰਗ ਦੀ ਭੀ ਚਾਹਨਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ੫੯
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਰਾਈ ਗੋਇੰਦੁ ਤੇ ਗੋਲਾ ਤੇ ਸੋ ਹਣੁ ਜਾਤ ਦਾ ਕੁ
 ਕਗੁਰੂ ਅਰਜ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇ। ਅਸਾਡਾ ਉਪਾਗੁ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹੋਵੈ। ਸੋਈ ਉਪਾਉ ਕਹਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ। ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣਾ
 ਤੇ ਸਾਥੀ ਮਰਣਾ ਚਿਤ ਰਖਣਾ ਅਰਣਾ ਚਿਤ ਰਖਣ ਥੀ ਪਾਪ

ਨਕਰੇਗੇ ਤੇਗਮਨਾਮ ਦੇ ਭਜਨ ਥੀ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ॥
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਜੋ ਪਾਤਕ ਜਾਮੁ
ਟੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਸਾ ਆਏ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁ
ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਭਜਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਸੋ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀ
ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵਨੁ ਨਹੀ
ਸੋ ਜਾਣਦੇ ॥ ਤੇ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਵਾਕਵਹੋਇ ॥ ਜਿਵੇ ਮਨੁ ਨਿਕਲੇ
ਤੇ ਵੈਰਾਗਾਣੇ ਜੋ ਬਨਾਏ ॥ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਕ
ਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾਇ ਸੇ ਕਰ ਕੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ॥
੬੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸੰਵਪੰਨੁ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣਾ ॥ ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਸੀ ਆਏ ॥ ਜੁ ਅਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਬਖਸੇ ॥

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਸਰਵਰਦੇ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੁ ੧੨੩
ਰਲ ਭੁਭੇ। ਤੁਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਨ ਸਕੇਗੇ ਤਬ ਭੰਨਾ ਅਰਦ
ਸਕੀ ਤੀਜੇ ਜੀ ਜਦ ਦਾ ਤੁਸਾ ਭਾਵਰ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬਚਨੁ
ਮੁਨੇ ਹੋਇ। ਤਦ ਦਾ ਅਸਾ ਭਾਮਨੁ ਸਰਵਰ ਥੀ ਮੁੜ ਗਇਆ ਹੈ
ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂਮਾ ਨਿਦੇਹਾ ਅਸਾ ਭਾਪਰੁ
ਲੇਖੁ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸਾ ਭੀ ਸਰਨੁ ਆਈਐ ਤਾ ਸਾ ਭਾਕ
ਇਲਾਹੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸੀ ਮੁਕਾ
ਮੁਸਰਵਰ ਦਾ ਢਾਹਿਅ ਦੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁ ਫੂਏ ਥੇ ਆਵਣਾ ਤਾਂ
ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੇ ਪਿਗਣਾ ਪਾਰਿ ਜਾਇਕੇ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮ
ਢਾਹਿਕੇ ਫੇਰਿ ਪਰ ਥੀ ਪੂਰਿ ਆਇ ਸਰਨੁ ਪਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਏਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੇਵਾ ਟਹਲੀ ਸਿਖਾਈ ਕਰ ਜੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਅੰਤ ਹਕ
 ਨ ਸੁਪਹੇਵ ਨਗੇ। ਤੁਸਾਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਭਾਈ ਪਿਰਾ
 ਏ ਨੁਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਲਿਗਰ ਦੇ ਜਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ
 ਲਿਗਰ ਦੇ ਚੁਲ੍ਹੇ ਤੇ ਕੋਣਾ। ਤੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਨੁਆਇਆ ਹੋਈ।
 ਜੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਲਕੜੀਆਂ ਪਜੂਰ ਦੇ ਲਿਗਰ ਦੀਆਂ ਲਿਖਾਵਣੀਆਂ
 ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਜੁਠੇ ਬਾਸਨ ਸੇਵੇਣਾ। ਤੇ ਦੁਇਵੇਲੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਥਾ
 ਗੀਰੀਥ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਸੁਨਣੀ। ਤੇ ਬਹੁਤੋਂ ਆਪਸ ਅੰ
 ਦਰ ਬੈਠਕੇ ਪਰਸਪਰ ਮਨ ਨੁਕਰਨਾ। ਤਾਸਦੀ ਵਢਿ ਹੋਏ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਜੂਰ ਦੇ ਲਿਗਰ ਬੀਛਕਨ। ਤਾਇਕ
 ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਪਾਛਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਥੇ ਖਾਵ

ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀ ਲਿਗਰ ਬੀ ਪਸਾ ਦੁਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬ ੧੨੩
 ਚ ਭੁਹੇਇਆ ਜੇਹੀ ਟਹਲ ਕਰਕੇ ਪਸਾ ਦੁਖਾ ਧੋਸਤਾ ਮਜੂਰੀ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਪਸਾ ਦੁਓਹ ਸਿਖਾ ਬੀ ਖਵਨਾ ਤੇ ਟਹਲ ਹਜੂਰ ਦੀ ਕਰਨਿ ਤੰ
 ਬ ਚ ਭੁਹੇਇਆ ਹੁਣ ਪਸਾ ਦੁਕਿ ਥੇ ਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀ
 ਖਾ ਬੀ ਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬ ਚ ਭੁਹੇਇਆ ਜੇ ਸਿਖ ਸਰਪਨ ਲਾਅਣ
 ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਦੇਵੇ ਚੋਰੀ ਇਕ ਪਸਾ ਦੀ ਆਪ ਖਾਣੀ ਹੋਰ ਵਰਤਾਇ ਦੇ
 ਵਣਾ ਤਾਂ ਤੇ ਓਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਖੀ ਛੋਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਨ ਨ
 ਖ ਬਰਾ ਆਈ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਾਈ ਮਹੀ ਚੋਰ ਛਪਾਇ ਲੇਗਏ
 ਹੈਨਾ ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰ ਮੁਗਲਾਜ ਪਤਕੀ ਤੇ ਹੈਨਾ ਤਾਂ ਬ ਚ ਭੁਹੇ
 ਇਆ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਪਿਰਾਣਾ ਖੇਤੀ ਖਸਮਾ ਸੇਤੀ ਤੁਸੀ ਘਰ ਦੀ
 ਖ ਬਰਾ ਛੋਰੀ ਕਰਕੇ ਹੈਨਿ ਜੇ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮੁ ਏਨਾ ਛਾਹਿਐ

ਭਤੇਏਨਾਦੇਪਦਾਰਥਖੀਣਹੋਏਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਸਚੇਪਾਤਸਹਜੇਸੁਪਫੇਦਾਪਨੁਜਾਵੈਤਾਕਿਆਘਟਿਜਾਦਾ
ਹੈ। ਤੁਸਾਡੀਕਿਰਪਾਤੇਅਸਾਨੁਸਚੁਪਨੁਵਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਪਾ
ਪਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਸਵਾਸਸਵਾਸ
ਵਹਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮੁਜਪਿਆਕਰੋ। ਤੇਓਨਾਨੁਚਰਨਾਦੀਪਾਹੁਲੁ
ਦਿਤੀ। ਤੇਸਿਖਕੀਤੇਫੇਰਸਭਪਨੁਪਾਮੁਪੂਰਨਹੋਗਏ। ਤਾਂ
ਓਨਾਨੁਕਹਿਆਤੁਸੀਘਰਿਜਾਵਹਾ। ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਜੀਅਸਾਰਾਘਰੁਤੁਸਾਡਿਆਚਰਨਾਵਿਚਹੋਵੈ। ਇਕਦਿਨਭਈ
ਮੰਦੁਲਕੜੀਆਨੁਗਇਆਸੀਤੇਮੰਧੀਆਈਸੀਅਗੇਖੁਹਿਦਿ
ਚਮੰਦੁਗਿਝਪਾਇਆ। ਪਰੁਲਕੜੀਆਸਿਰਥੀਨਾਉਤਾਰੀ
ਆ। ਮਤੁਰਿਜਜਾਦੀਅੰਹੋਵਨਾ। ਤਾਸਾਹਿਬਸਿਕਾਰਚੜੇ

ਓਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਆਏ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਏ ਸਖੁ ਹਵਿਚ ਕੇਹਾ १੨੪
ਅਵਾਜ ਅਵਦਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਪਾਛਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਬੋਲਿ
ਆ। ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਵਾਗੁ ਰੇਹਾ ਭਾਈਆਂ। ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲਿਆ ਪਹਿਲੇ
ਲਕੜੀਆ ਬਹਰ ਕਦੇ ਜੋ ਭਿਜਨ ਨਹੀ ਪਾਛੇ ਮੇਨਿ ਕਲਾਂਗ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਅੰਗੇ ਦੇ ਲਕੜੀਆ ਕਦੀਆਂ ਪਾਛੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਨਿਕ
ਲਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤੁ ਪਸਿਨੁ ਹੋਏ। ਓਹੁ ਚਰਨ ਤੇਰੀ
ਰੂਪਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਉਠਾਇ ਮੰਗਲਾਇਆ। ਓਨ ਨੂਤ
ਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇਆ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖਾ
ਕਛੁ ਮੰਗਾ। ਓਸ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਜੇ ਕਛੁ
ਤੁਸਾਰੇ ਏਹੈ। ਸੇ ਦੇਹੇ ਹੋਇਆ ਬਿਅਸਾਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੈ।

ਜੇ ਅਸਾ ਭੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਨਾ ਬਿਤ ਉਪਜੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ
ਪਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ ਕਛੁ ਹੋਰੁ ਭੀ ਮੰਗਾ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਜੇ ਫੇਰ ਸਿਖਾਨੁ
ਇਤ ਨੀਤਾ ਕੁਨਾ ਨਾ ਕਰਵਾਈਐ। ਜੇ ਕਲਜੁ ਗਦਾ ਸਮਾਹੈ। ਬਚ
ਨੁ ਹੋਇਆ ਇਉਂ ਹੀ ਕਰਗੇ। ਚੇਰੁ ਕਛੁ ਮੰਗਾ। ਤਾਂ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਸਿਦਕ ਦਾਨੁ ਦਿਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਮੰਦੁ
ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ। ਮੰਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ਜਗੁ ਲਿਖ
ਇਹ ਰਾਗ। ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੇ ਪਿਰਾਣਾ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਨਾਲੇ
ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਭਾਈ ਹਮ ਜਾਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾ। ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਹਰੀ
ਤੇ ਭਾਈ ਸੂਰੀ ਚੋਧਰੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇ। ਤੇ ਅਰ

ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਾਸਤਾ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ੧੨੫
 ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਦੀ ਵਡੀ ਉਪਮਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਥਾਵਰ ਜੀਗਾਜਗਤ
 ਦੇ ਜੀਅ ਜੇਥੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਆਗਏ ਹੋਨ ਸੇ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਨੁਸਰਤ
 ਇਪਾਤ ਪਤ ਪੁਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਸ ਨਾ ਬੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ
 ਦੀ ਉਪਮਾ ਸੁਣਿ ਚਾਹੁ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਾਈ ਇਸ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਦਸ ਦੇ ਇਕੋ ਸਪਜੀਤ ਸਭ ਤੀ ਨਲੇ
 ਕਾਕੇ ਕਲਿ ਜੁਗ ਥੀ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਇਆ ਇਨਿ ਵਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਿਥ
 ਮੇਅਸੀ ਤਰਨ ਤਰਨ ਤੀਰਥ ਬਣਾ ਦੇਸਾ ਤਾਂ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਪ
 ਸਦਾ ਕਿਰਤ ਕਰਕੈ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੇ ਇਕੁ ਰੁਪਯਾ ਗੁਰੂ
 ਭੇਟ ਮੇਲੇ ਦੇ ਮੇਲੇ ਲਿਆਵ ਦਾਸੀ ਤੇ ਤਰਨ ਤਰਨ ਤੇ ਆਇਆ

ਤਾਅਪਰੁਪਲਾਭੇਟਗਿਆ ਤੇਅਪਰੁਪਲਾਪਲੇਬ
ਨਕੇਕਾਰਤਰਨਤਰਨਦੀਕਰਿਣਲਗਾ ਤਾਤੇਅਸਾਰੇਵਿ
ਚਰਾਇਆ ਜੇਅਪਤੀਰਥੁਰਚੀਏ ਤੇਲਗਨੁਰਦੀਦੇ
ਠੇਠਵਾਲੇਲੇਕਆਵਿਆਵਿਚੇਇਦਾਉਠਾਇਲੇਗਏ ਤਾਅ
ਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾ ਜਿਸਸਮੇਏਨਾਦੇਅੇਰੇਪਟਿਕੇਏਹੁਇਟਾ
ਲੇਆਵਾਗੇ ਤਿਸਸਮੇਉਸਾਰੇਗੇ ਤੇਲਗਾਇਕੁਇਸਤੀਤੇਪੁ
ਰਖਆਏ ਜੇਗਹੀਬਨਵਾਜੇਅੇਅਕੇਪਨੀਦੀਬੇਟੀਹਾਂਤੇ
ਮੇਰੇਪਗਪਤਕੇਪਹਾਇਕੇਇਸਕੁਸਟੀਨਾਲਮੇਗਾਵਿਵਾਹੁਕੀ
ਤਾਸੀ ਤੇਮੇਇਸਨੁਖਗੇਵਿਚਪਾਇਕੇਲਈਫਿਰਦੀਸਾ ਤੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੀਬੇਰਤਲੇਇਸਦਾਖਰਾਗਥਿਕੈਮੇਤੁਰੀਭਿਫਿ

ਆਕੋਗਈਸਾ॥ ਓਸੀਠਉੜਵੈਸਾਖੀਦਾਇਨੁਸੀ॥ ਤੇਕਾਉ ੧੨੬
ਓਸਜਲਾਦਿਚਇਸਨਨਕਰਕੈਸੁਪੇਦੁਹੋਇਗਇਆ॥ ਤੇਏ
ਤੁਪੁਰਖਭੀਓਸਕੇਬੀਚਇਸਨਨਕਰਕੈ॥ ਅੰਗਹੋਇਗਇਆ॥
ਸਭੇਪਤੇਮੇਇਸਦੇਪਛਾਣਦੀਹਾਂ॥ ਪਰਮੇਨੁਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀ
ਆਵਦੀਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰਕੈਦਸਾ॥ ਤਾਂਅਸੀਅੰਤਰਪਿਆ
ਨੁਹੋਇਕੈਦੇਖਿਆ॥ ਤਾਂਅਸਾਨੁਸਤਿਗੁਰਾਦੀਸਾ॥ ਹਿਬਤੀਸਰ
ਪਾਤਸਾਹੀਦੀਆਗਿਆਹੋਈ॥ ਜੇਇਸਇਸਤੀਦਾਭਰਤੋਇਹੀ ੩
ਪੁਰਖਹੈ॥ ਅਰੁਅਸੀਪ੍ਰਥਮੇਬਾਵਲੀਜੀਤੀਰਥਗੋਇਦਵਾ
ਲਗਚਿਆਹੈ॥ ਓਸਦੀਆਂਚੋਗਸੀਪ੍ਰਤੀਆਕੀਤੀਆਂਹੈ
ਜੇਜਪਿਜੀਦਾਭੇਗੁਇਕਮਨਿਚੋਕੇਤੇਪ੍ਰਤੀਆਂਤੇਭੇਗੁਪਾਇਕੇ

ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਫੇਰ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਫੇਰ ਇਸਨਾਨੁ
ਕਰਕੇ ਇਕਮਨ ਪੈਵੀਆਂ ਤੇ ਰੋਗ ਪਾਏਗਾ ਸੋਚ ਉਹ ਸੀ ਥੀ ਬਚੇ
ਗਾ ਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੀ ਰਬੁਤੁ ਸਾਰ ਚਨਾ ਤੇ ਬੀਚਹਰ ਸੰਦ
ਰੁਰਚਣਾ ਵੀਚ ਇਸਦੇ ਗਿਰੰਥ ਜੀ ਰਖਣਾ ਜੇਈ ਹਾਂ ਇਸਨਾਨੁ
ਕਰਕੇ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਲਾਇ ਕਰਿ ਗਿਰੰਥ ਜੀ ਸੁਣੇਗਾ ਓਸਦੇ ਸਭ
ਪੜਾਵਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਇਸਥਾਨੁ ਹੁ
ਰੁਰਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾਸਰੀ ਰੁਹੇਮੀਆ ਹੈ ਓਥੇ ਹੀ ਹਰਮੰਦਰ ਜੀਖ
ੜਾ ਕਰਨਾ ਹੁਰੁਰਮਦਾਸ ਜੀ ਦਿਸਨੁ ਪੈਰੇ ਸਨਾ ਤੇ ਤੇ ਦਿਸਨ
ਕਾਨਾ ਮੁਰੀ ਹਰਿ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਤੇ ਇਸ ਕਾਨਾ ਮੁਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੈ ਬ
ਹੁੜਨਾ ਮਤੇ ਨਾਮੀ ਮੇਭੇ ਦੁਕ ਛੁਨਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰ ਈਹਾਨਾ ਮਕ

ਉਚਾਰੋਵੈਗਾ ਤਾਤੇਭੀਹਰਿਮੰਦਰਨਾਹੋਵੈਗਾਜੈਸੇਸਾਹੀਗੰਗਾ ੧੨੭
ਥੀਹਰਿਦੁਆਰਦਾਮਹਾਤਮਵਸੇਖੈਤੈਸੇਹਰਿਮੰਦਰਿਕੇਨੀਚੇਹਰਿ
ਕੀਆਪਵੜੀਆਰਚਣੀਆਓਸਜਗਾਦੇਇਸਨਾਨਦਾਛਲੁਸ
ਭੁਸਥੀਆਪਕੋਵੈਗਾਤੁਬਖਸਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਏਹੁਤਰਨ
ਤਰਨੁਜੇਤੀਰਭੁਰਚਿਆਹੈਤਾਂਆਗਿਆਹੋਈਏਹੁਤੀਰਭੁਤੀਨ
ਲੇਸਿਖਾਦੋਰਗਗਵਾਏਗਾਸਾਥਹੀਪਰਲੋਕਦੀਗਤਿਦੇਵੈਗਾਤੇ
ਸਮਾਪਾਇਕੇਏਹੁਤੀਪਕਾਤੀਰਭੁਹੋਵੈਗਾਤੇਉਮਸਿਆਦੇਇਸਨਾ
ਨਦਾਈਹਾਬਡਾਮਹਾਤਮਹੋਵੈਗਾਅਬਤੁਮਾਮੀਮਤਸਰਤਤਾਰੁਕਰੋ
ਤੇਜੇਥੇਹੁਮੀਮਤਸਰਦੇਪਾਸਹੈਓਸਨੁਖਦਣਾਓਥੇਇਕੁਜੇਗੀ
ਬੈਠਾਹੈਓਸਨੁਤੁਸਾਥੀਗਿਆਨੁਹੋਵੈਗਾਤਾਂਅਸੀਮੀਮਤਸਰ

ਤੇਆਏ। ਤੇਥੇਹੁਖੇਵਿਆਤੇਓਸਦੇਬੀਚਇਕੁਮਟੁਨਿਕਲਿਆ
ਇਕੁਜੇਗੀਬੈਠਾਸੀਸਮਾਪਲਾਇਕੈ। ਤਾਂਓਸਦੇਚਰਨਾਤੇਪੁ
ਟਣਿਆਤੇਮਖਣੁਕਸਤੂਰੀਮਲਕੇਸੁਚੇਤੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਨੇ
ਦੁਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਜੇਗੀਕਹਿਆਅਜੁਅਸਾਰਾਜਨਮੁਸਫ
ਲੁਹੇਇਆਹੈ। ਈਹਹੀਦੁਆਦਸਕੇਸਪ੍ਰਜੀਤਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਹੈ
ਸਭਤੀਰਖਏਸੇਜਾਗਾਨਿਵਾਸੁਕਰਨਿਗੇ। ਤੇਕਸਭਰਚਫੇਰੇ
ਇਸਕਾਮਧਿਆਨੁਹੈ। ਏਥੇਹੀਜੇਤਾਲੁਗੁਰੂਮਦਾਸਜੀਲਵ
ਇਆਹੈ। ਇਸਦੀਅਥਿਚਲਨੀਵਕਰਨੀਹੈ। ਤੇਇਸਦੇ
ਬੀਚਭੀਤੇਉਦਾਲੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਾਮਕੀਸੇਭਾਸਦਾਹੈ
ਵੈਗੀ। ਤੇਮੈਤੇਤੇਜੁਗਸਮੇਰਾਜੇਜਨਿਕਕਾਸਿਖਥਾ। ਤੇਮੁ

ਝੇਗਿਆਨਦਿਤ੍ਰਨਹੀਸੀਹੂਆਤਮੇਨੂਓਸਸਮੇਗਜੇਜਨ ੧੨੬
ਕਜੀਕਹਿਆਸੀਜੇਤੂਈਹਾਥੇਨੂਜੇਗਸਾਪਨਕਰਾਮੇਕਲ
ਜਗਦੇਸਮੇਗੁਰਨਨਕਦਾਅੰਤਰੁਪਾਰਕੈਪੰਜਵਾਂਤਰੁਗੁਰੁ
ਅਰਜਨਜੀਦਾਪਾਰਗਾਂਤਾਂਤੁਸਾਨੂਉਪਦੇਸਦੇਵਾਗਾਤਾਂਤੋ
ਮੇਤੁਸਾਭੇਦਰਸਨਹੀਕਾਮੁਕਤਹੋਇਆਹੈਪਰੁਪਰਸਨਕਰ
ਤਾਂਹੋਜੇਜਗਤਸਚਹੈਕੈਤੂਹੈਜੇਤੂਠਹੈਤਾਪ੍ਰਤਖਭਾਸ
ਤਾਕਿਉਹੈਜੇਸਚੁਹੈਤਾਗਿਆਨਵਾਨਦਾਦੁਗਕਿਉਹੋਜਾਦੈ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸੇਸੁਪਨਦੀਸਮਗੀਸੁਪਨੇਵਿਖੇਸਚੁ
ਭਾਸਤੀਹੈਤੇਜਾਗਤਸਮੇਨਸਦੁਹੋਜਾਤੀਹੈਤੇਸੇਜਗਤੁ
ਭੀਤੇਸਰੀਰੁਗੀਆਗਿਆਨਕਾਲਮੇਸਚੁਭਾਸਤਾਹੈਤੇਗਿਆ

ਨਕੇਪਾਪਤਹੋਇਆਦੁਰਹੋਜਾਦਾਹੈ। ਸੁਹੀਸੇਸਬਦੁਹੋ। ਬਾਜ
ਗਰਜੈਸੇਬਾਜੀਪਾਈ। ਨਾਨਰੂਪਸਵਾਂਗਦਿਖਾਈ। ਸਾਂਗਉ
ਤਾਰਿਥਮਿਓਪਸਗਾਤਬਏਕੈਏਕੰਕਾਰਾ। ਕਉਨਰੂਪਉਪਾਜਿਓਥਿ
ਨਸਾਇਓ। ਕਹਾਗਇਓਓਹਕਹਿਤੇਆਇਓ। ਜਲਤੇਉਪ
ਜੇਅਨਕਤਰੰਗਾ। ਕਨਿਕਭੂਖਨਕੀਨੇਬਹੁਰੰਗਾ। ਬੀਜੁਬੀਜੁ
ਦੇਖਿਓਬਹੁਪਕਾਰਾ। ਫਲਪਾਕੇਤੇਏਕੰਕਾਰਾ। ਸਹਸਪਟਅਹਿ
ਏਕੁਅਕਾਸੁ। ਘਟਿਫੂਟੇਤੇਓਹੀਪਕਾਸੁ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਜੈਸੇਬਾਜੀਗਰਦੀਬਾਜੀਝੁਠੀਹੈ। ਤੇਬਾਜੀਗਰਸਦੁਹੈ। ਜੈਸੇ
ਪੁਤਰੀਆਕੋਖਿਲਾਵਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਖੇਲਤੀਆਹੈਨਾ। ਤਾਂਜੇਗੀ
ਨੇਕਹਾਤਾਤੇਜਗਤੁਅਰੰਭਵਾਦੁਹੋਇਆ। ਜੇਬਾਜੀਗਰਨੇਕਿ

ਸੇਅਸਥਨ ਥੀ ਕਾਠ ਲੀਤ ਹੈ ਕਿ ਸੇਅਸਥਨ ਥੀ ਹਥੀ ਅਰੁਪ ੧੨੬
 ਤਰੀਆ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਲੀਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਪਤਰੀਆ ਬਨਾਈਆਂ ਹੋਨਿ
 ਤੇ ਪੁਣਾ ਮਵਾਦ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭੂਖਨ ਨਾ ਪਕਾਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੋਨਿ ਸੇਈ
 ਕੰਚਨ ਪੁਣਾ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਪੁਣਾ ਕੇ ਜਗਤ ਹੋ
 ਗਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੁਣਾ ਮਵਾਦੁ ਸੇ ਹੋਤਾ ਜਿਐ ਪੁਣੇ ਸ
 ਰੂਪ ਭੂਤਿ ਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭੂਖਨ ਦੇ ਸਮੇਭੀ ਭੂਖਣੁ
 ਵਰਨ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਤਰੰਗ ਜਲ ਕੇ ਸਮੇਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਤੇ ਵਿਦਰ
 ਤਵਾਦੁ ਹੈ ਸੁਇਨੇ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੀ ਮਵਰਨੁ ਹੀ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ
 ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਨੇ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜਗਤੁ ਪੁਣਾਤਾ ਹੈ ਸੇਈ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਕਤਿ ਹੈ ਨਿ ਜੇ ਸੇਅਕਾ ਸਮੇ

ਸਹਿਸਪਟਮਟਹੋਤੇਏ। ਤੇਅਕਸਪਟਾਕੇਬਣਾਵਣਥੀਬਣਿ
ਆਨਹੀ। ਤੇਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨਸਿਆਨਹੀ। ਤੈਸੇਬਹਮਜ
ਗਤਕੇਉਪਜਾਇਤੇਉਪਜਿਆਨਹੀ। ਅਰੁਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨ
ਸਤਾਨਹੀ। ਏਕਹੀਬੀਜਸਭਨੇਫਲੇਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਏਕ
ਬਹਮਸਭਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਵਿਖੇਵਿਆਪਕੁਵਿਵਰਤਵਾਦੁਹੈ।
ਰੁਰਮਕਰਭਾਸਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਗੀਬੋਲਿਆ। ਅਬਿਮੇਰੀਨਿਸਚਾਭਈ
ਹੈ। ਜੇਕਛੁਮੇਜਾਣਨਾਥਸੇਮੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਬਿਮੇਸਰੀਰੁਤਿਆਗਤਾ
ਹੈ। ਤਾਤੇਸਿਤੋਖਸਰਦੇਉਪਾਰਿਜੇਗੀਨੇਮਿਟੀਲੀਤੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬ
ਆਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੀਤੀ। ਅਰੀਕੀਤੀ। ਪੰਛੀਆਚੰਫੇਰੀਸ
ਸਿੰਦਾਨੁਬਾਹੀਆਵੀਡਿਵਿਤੀਆ। ਤੇਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਪਕੀਆ

ਬਾਹੀਆ ਕਰੇਗੇ ਤਾਤੁ ਸਾਡੀ ਮੁਨੀਆ ਦਿਪਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਪੋਲੀਆ ੧੩੦
 ਬਣਾਵਹੁਗੇ ਤਾਤੁ ਸਾਡਾ ਪੋਲ ਉਪੜ ਜਾਵੇਗਾ ਬਹੁਤਾ ਹਰਿ ਸੀਦਰ
 ਦੇ ਇਸ ਥਾਨ ਖਲੋਇਕੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਮਃ ੫ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਖਲੋਇਆ ਵਾਲੁ ਨ ਵਿਗਾਹੇ ਆਮ ਜਨੁ ਗੁਰਆ ਵਾਗਸੇ ਜਪਹ
 ਰਿਹਰਿ ਕਿਲਾਵਿ ਖਨਾਸੇ ਸਿਤੋ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਨੀਕਾ ਜੇ ਨਾਵੈ ਸੇ
 ਕਲ ਤਰਾਵੈ ਉਪਰੋਹੇ ਆਪੈ ਜੀਕਾ ਰਹਾਉ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰਜ ਗੁਗਾਵੈ
 ਮਨ ਇਛੈ ਸੋਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਨਾਇ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿ
 ਆਏ ਸਿਤ ਸਰੋਵਰ ਨਾਵੈ ਸੇਜਨੁ ਮਗਤਿ ਪਾਵੈ ਮਰੈ ਨਾਵੈ ਜਾਈ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਰੁ ਸੇਜੈ ਜਿਸੁ ਦਿਆਲੁ
 ਹੋਵੈ ਭਗਵਾਨੈ ॥੪॥੩॥ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਜਿਨ ਚਿੰਤਾ

ਗਣਤਮਿਟਾਈ॥੫੬॥ਤਿਸਦਵੀਚਰਾਜਿਸਸਮੇਈਸਰਦਾਪਿ
 ਅਨੁਪਾਰਿਆਤਾਈਸਰਪਤਖਹੋਇਤਾਆਗਿਆਕੀਤੀਜੈਸ
 ਰਗੁਣਰੂਪਧਾਰਿਕੈਇਸਬੀਚਚਰਨਧਾਰੇਹੈਨਾਅੰਗਨਿਰਗੁਣ
 ਰੂਪਮੇਗਨਉਹੈਸੇਮੇਵੇਨੇਰੂਪਇਸਮੇਵਰਤੇਗਾਜੇਇਸਨਨੁਕ
 ਰੇਗਾਓਸਕਾਮਜਨੁਸਿਮਰਨਤੇਸਭਕਿਲਵਿਖਨਾਸੁਹੇਵਨਾ
 ਗਾਏਸਿਤਜਨਜੇਇਹਰਾਮਦਾਸਸਰੇਵਰਬਹੁਤੁਨੀਕਿਹੋਵੈਗਾ
 ਜੇਇਸਨਨੁਕਰੇਗਾਓਸਦੇਕਲਾਦਾਉਪਾਰੁਹੋਵੈਗਾਜੇਜੈਜੈਕਾਰ
 ਦੇਸਬਦਗਾਵੈਗਾਓਸਦੇਮਨਵਾਛਤਸਿਪਹੋਵਨਗਾਜੇਨਾਮੁਪਿ
 ਆਵਗਾਸੇਸਲਾਮਤਰਹਨਿਗੇਗਿਆਨਨੂਪਪਤਹੋਵਨਗਾ
 ਤੇਜੇਇਸਦੀਸਰਨਸਦਾਰਹਿਨਗੇਸੇਤੀਨਤਾਪਦੀਚਿਤਾਥੀ॥੧੩

ਨਿਰਵੈਰੋਂ ਹੋਵਨਗੇ ਜੇ ਸਿਤ ਸਰੋਵਰ ਹੋਤਿ ਸਦਿਖੇ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨ ੧੩੯
 ਗੇ ॥ ਸੁਖ ਨੁ ਖਪਰ ਮਗਤ ਨੁ ਪਾਤਿ ਹੋਵਨਗੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨਾ ਅਦਾ
 ਮਹਤ ਮੁਹੋਤਿ ਸਦਿਖ ਮਨ ਕੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਾਵਨਗੇ ॥ ਸਿਜਨ ਮਸਰਨ
 ਥੀਰ ਹਤ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਜੇ ਸਾਥ ਹੀ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਨਗੇ ॥ ਸਾਥ ਹੀ ਨਾ ਮਕਾ
 ਉਚਾਰ ਕਰਨਗੇ ॥ ਜੋ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਗੇ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਮਾਪਦ ਕੇ ਪਾਤਿ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਇਸ ਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਏਥੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੇ
 ਗਾ ॥ ਸੋ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਓਸ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚਰਨ ਚਰਨ
 ਤੇ ਸੀਤੀ ਰਝੁ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ੯੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਕਾਲਾ ਮੇਹਰ
 ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਚ ਹੋਇ ਸਨਾ ॥ ਤੇ ਆਇਆ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬ
 ਹਤ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸੇ ॥ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਏ ਸੇ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਤਾ

ਜੇਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜਏ ਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤਾਮਸੀ ਪਾਪੀ ਜੇਹਨਿਗੇ ਓਨ੍ਹਾ ਦੀਗ
ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਸੀਹੂ ਤੇ ਕਾਕਾਂ ਤੇ ਪੇਤ
ਤੇ ਕੂਕਰਾ ਤੇ ਚੂਹਿਆ ਤੇ ਸਰਪਾਦੀਆ ਜੂਨ ਨੂਭੇ ਗਨਗੇ ਪਰੁਏ ਸੇਇ ਸਥ
ਨ ਬਾਰੰਬਰ ਸਰੀਰ ਨੂਤਿਆ ਗਨਗੇ ਓਹੁ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਵਨਗੇ
ਚੋਰਾ ਸੀਥੀ ਛੁਟ ਨਿਗੇ ॥੯॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਕਕਾ ਜਾਤ ਦਾਕਾ ਲਉ ਸੀ
ਵਡਾ ਸੂਰਮਾ ਸੀ ਓਸ ਆਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨੂਕਿਆ ਪਦਵੀ ਪਾਪਤਿ
ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਜੁਧ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗ ਦੇ
ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅੰਤ ਕਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਸਿ ਪਰਮਗਤ
ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਮਾਰਮਾਰ ਉਚਾਰਕੈ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਸੰਭੀ ਸੁਵਰਗ ਦੀਆ ਬਰੰਗਨ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰਮਨੁ ਪਾਅੰਤ ਰੁਪਰ ਕੇਰਾ

ਜੇਆਇਉਦੇਹੈਨਾ॥੫॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਕਾਈਸਿਦੂਤੇਰਾਮਦਾਸਗੁਰਾਂ॥੩੨॥
 ਦੇਵਚਨਮਨਦੇਸਿਨਾ॥ਓਨਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਤਸਾਹਿਅਸੀ॥
 ਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਹੀਰਹਾਂਗੇ॥ਤੇਸਰੀਰਗਤਿਆਗਾਂਗੇ॥ਪਰਏਹੁਬਬੇਕਸਰੁ
 ਤੇਰਾਮਸਰਜੋਹੈਨਿ॥ਏਨਾਦੇਇਸਨਾਨਦਾਕੀਫਲੁਹੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅਰੁ॥
 ਅਸਰੁਤਾਸੁਖਮਨੀਜੀਦਾ॥ਉਚਾਰੁਕੀਤਾਹੈ॥ਚੋਬੀਸਹਜਾਰੁਇਸਕਾਅਖਰੁਹੈ॥
 ਇਸਦੇਪੜਨਤੇਚੋਬੀਸਹਜਾਰੁਸੁਦਾਸਸਫਲੁਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਰਾਮਸਰਇਸ
 ਦੇਪਾਸਤੀਰਥੁਹੈ॥ਇਸਦੇਇਸਨਾਨਤੇਸਭਪਾਪਨਾਸਹੇਜਾਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇ
 ਬਬੇਕਸਰਤੇਸਭਿਸਿਧਮਨੀਸਰਏਬੀਮਲਾਏਸਿਨਾ॥ਜੇਆਸਾਨੁ
 ਏਥੇਰਹਿਏਦੀਜਾਗਾਦੇਹੈ॥ਤਾਂਅਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾ॥ਜੇਆਪਣਾਗੁਮਾਨੁ
 ਛਡਿਕੇਰੀਗਾਦੇ॥ਦੋਪਾਸੇਤੁਸਾਂਆਇਨਿਦਾਸੁਕਰਣਾ॥ਜੇਈਹਾਇਸਨ॥

ਨੁਕਰੇਗਾ ਓਸਕੇ ਪੁਰਬਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਗੇ ਜੇਤੁ ਮਾਰਦ ਸਨੁ ਕਰੇ
 ਗਾ ਓਸਨੁ ਅਗੇ ਪਾਪ ਦੀ ਸਰਧਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਬਿਬੇਕ ਸਰਤੇ
 ਮਜਨੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋਗਿਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗਾ ੬੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜੇ
 ਠਾਸਭਾਗ ਤੇ ਉਗਵਦਾ ਅਰੇ ਫੇਰੂ ਈਏ ਵਿਚਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਸਿਖੰ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਾਡ ਜਾਗਣ ਕਰਣਾ ਤੇ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਖੰ
 ਨੁਖਵਾਵਨਾ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਮ ਸਿਖੰ ਨੁਪਹਿਰਾਵਨਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੇਏ ਥੇ ਪੜਾਈ ਨਮਤ ਦੇਵੇ ਹੈਨਾ ਤਾਂ ਪੜਾਨੁ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਕੇਨਹੀ ਪਹੁ
 ਚਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਬਚਨੁ ਕੀ
 ਤਹੈ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਸੋਮਿਲੇ ਜੇਖਟੇ ਪਾਲੇ ਦੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਜੀ
 ਏਹੁ ਤਾਏ ਥੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸਿਖੰ ਨੁ ਕੇਬਹਮਣੁ ਨੁਖਵਾਵੇਗਾ ਤੇ ਪੜਤਾ

ਸੁਵਰਗਾ ਵਿਚ ਕਿ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਕਿ ਕਿ ਸੇ ਜੁ ਨਾ ਵਿਚ ਹੋਵਨਗੇ ਓਨਾ ੧੩੩
 ਕਿ ਉਕਰਿ ਪਹੁਚੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਿਨ ਆਵੇ
 ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਿਖਾ ਵਿਚ ਆਨਿ ਪਵੇ ਸੁਕਰ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਪਤੀ
 ਆਬਗਮਣਾ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਗਮਣਾ ਵਿਚ ਪਵੇ ਸੁਕਰ ਦੇ ਹੋਨਿ
 ਓਹ ਆਹਰ ਓਨਾ ਨੂਪ ਚੁਚਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਲੜਕਾ ਜੋ ਪਤੰਗ ਚ
 ਨਾ ਵਤ ਹੈ ਤੇ ਪਤੰਗ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾ ਓਸ ਤੋਰ ਦੇ ਮਾਰਗ ਜਗ
 ਇਕੇ ਦੀ ਪਕੁ ਪਠਾ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਾ ਪਤੰਗ ਨੂ ਜਾਇ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ
 ਸੇ ਪਿਤਾ ਕਿ ਸੇ ਇਸ ਥਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਓਨ ਦੀ ਮੋਹ ਦੀ ਰੋਰ ਪਤਾ ਮੇਥੀ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ਓਸ ਮੋਹ ਦੁਆਰਾ ਪਸਾ ਦਿ ਪਿਤਾ ਨੂ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਉੜੀ
 ॥੧੦॥ ਪੈਤਾ ਜਾਤ ਚੁਕਾਈ ਆ ਜੇ ਠੇ ਸੇ ਠੀ ਕਾਰਕ ਮਾਈ ਲਟਕਣ

ਪੁਰਾਜਾਣੀਐਗੁਰਦਿਤਾਗੁਰਮਤਿਗੁਰਭਾਣੀ ਕਟਾਰਸਰਾਫੁਹੈ
ਭਗਤਵਡਾਭਗਵਾਨਸੁਭਾਣੀ ਸਿਖਭਲਾਰਵਤਾਸਵਿਚਪਉ
ਣਮਗਰੀਗੁਰਸਰਣਾਣੀਆਤਿਤਸੋਇਨੀਸੁਰਮਾਚਰਣਸਰਣ
ਚੁਹੜਜੇਸਾਂਣੀਲਾਲਾਸੇਠੀਜਾਣੀਐਜਾਣਿਨਿਹਾਲੁਸਬਾਦਿ
ਲਿਵਲਾਣੀਗਾਮਾਝੀਆਖੀਐਹੇਮੁਸੇਈਗੁਰਮਤਪਾਣੀਜਿਵੁ
ਭੀਰੁਗੀਭਲਾਸਾਹਦਰੈਸਿਗਤਸੁਖਦਾਣੀਪੰਜਾਬੈਗੁਰਦੀਵਡਿਆ
ਣੀ੯੧ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਐੜਾਚੰਡਾਲੀਆਤੇਜੇਠਾਸੇਠੀਗੁਰਮ
ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਗਏਜੇਤੁਸਾਡੇਬਚਨਕਰਕੈਅਸੀਕਿਰਤਕ
ਰਕੈਪ੍ਰਸਾਦਸਿਖਾਨਾਲਵਰਤਾਇਖਾਂਦੇਸਾਤੇਅਸਾਨੂਬ੍ਰਹਮਣਿ
ਕਹਿ ਦੇਹੈਨਿਜੋਪਹਿਲੇਚਕੀਪੀਸਾਣਿਵਿਚਜੀਅਹਿਸਹੈ

ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਪਲੀਕੁਟਾਇ ਵਿਚਿ ਚੁਲੇ ਦੇ ਤਪਾਵਿ ਛਿ ਵਿਚਿ। ਤੁਹ ਦੇ ਠੰਡੇ ੩੪
ਗਇ ਕਰਿ ਆਟੇ ਦੇ ਛਾਨ ਏ ਕਰਿ ਜੀ ਹਿਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਗੇ ਦੇ ਅਸੀ ਦੇ ਵਿਤਿ ਅੰ
ਦਾ ਹੋ ਮੁਅਹੂਤੀਆ ਅਗਨ ਵਿਚ ਡਾਲ ਦੇ ਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹ ਪਿਛੇ ਪਸਾਦੁ ਖਾਂ ਦੇ ਹਾਂ। ਤੇ
ਤੁਸੀ ਅਹੂਤੀਆ ਨਹੀ ਕਰਦੇ। ਤੁਸਾਡਾ ਪਸਾਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ ਗਰੀਬ ਸਿਖਨੁ ਪਸਾਦੁ ਛਕਾਵਹੁ ਗੇ। ਤੇ
ਆਪ ਭੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੈ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈਕ ਪਾਵਹੁ ਗੇ। ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਭੀ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਸਭੇ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਮੁਖ ਵਿ
ਚ ਅਗਨ ਦੇ ਵਤਾ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣਾ ਏ ਹੀ ਤੁਹੀ।
ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਰਾਇਣ ਚੇਤਨ ਸਰੀਰ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਓਹ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਨੇੜਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਸੁਰਜੁ ਹੈ। ਓਸ ਨੂੰ ਭੀ ਭਾਗ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਨਾਸਕ।

ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਅਸਨੀਕਸਾਰਹੈ ਤੇ ਕੰਨਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਦਿਗਪਾਲ ਹੈ ਨਾ ਤੇ
ਗਸਨਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਵਰਨ ਹੈ ਤੇ ਰੋਮਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਨਸਪਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹ
ਥਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਪੇਰਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਾਦਨ ਹੈ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਲਿਕ
ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਜਾਪਤ ਹੈ ਤੇ ਗੁਦਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜਮ ਹੈ ਤੁਚਾ ਦਾ ਦੇਵ
ਤਾ ਪਦਨੁ ਹੈ ਇਤੁਆ ਦਿਕਸਭੇ ਦੇਵਤੇ ਕਿ ਪਤਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੁਸਾ
ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੈ ਛਕਣਾ ਸਭੇ ਦਿਖਨ ਤੁਸਾਡੇ ਨਿਵਰਤ ਹੋਵਨਗੇ
੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਲਟਕਣ ਪੁਰਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਤੇ ਭ
ਈ ਕਟਾਰਾ ਸਰਾਫੁ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ॥
ਜੇ ਅਸੀਂ ਕੋਸਾਨਾ ਮੁਜਪੀਐ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਅਹਾਰਾਜ
ਦੇ ਸਭੇ ਉਪਾਰਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ

ਚਤੁਰਵਿੰਸਤ ਹੋਸੇ ਨਾ ਦੇ ਚਾਰ ਅਖਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋ ਨ ਜੇਵਾ ਹਰੁ ਦਾਜ ੧੩੫
 ਪਜਪਨ ਗੋਓਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈਗਾ ਏਹੁ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਜਹਾ ਜੁਹੈ
 ਜਿਨ ਨੇ ਨਾ ਮਦਾ ਮਹਾਤਮ ਜਾਤਾ ਹੋ ਤੇ ਓਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰੁ
 ਹੋਇਆ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮਰਾਗੀ ਪੈਣੁ ਰਵਤਾ ਸਵਿਚ ਰਹਿ
 ਦਾਸੀ ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ
 ਜੀ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਵੀਚਾਰੁ
 ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਦੁਗਮਤ ਨਹੀ ਜਾਦੀ ਏਹ ਕੀ ਵਾਸਤਾ ਹੋ
 ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈ ਬਸਤੁ ਉਜਲ ਨੂਰੰਗੁ ਤਰਤੁ ਚੜਦਾ ਹੋਇ
 ਮਲੀਣ ਨੂਰ ਹੀ ਚੜਦਾ ਪਰ ਜੇ ਮਲੀਣ ਬਸਤੁ ਪਹਿਲੇ ਮ
 ਵੀ ਐਉਂ ਜਲੁ ਕਰੀ ਐਤਾ ਪਛੇ ਰੰਗੁ ਚੜਦਾ ਹੋ ਤਾ ਓਨ ਕਹਿਆ

ਮਨੁ ਤਾ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਓਸ ਨੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਧੋਈਐ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜ
ਪਾਵਿਚ ਸਿਧਾ ਭੀਏਹੋ ਪਸਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੀ ਤਾ ਅਗਿ
ਅਹੋਈ ਭਰੀਐ ਹਥ ਪੈਰ ਤਨੁ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰ ਸਖੇਹਾ ਮੁਤਪ
ਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ਦੇਸ ਬੂਣ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇਆ ਭਰੀਐ ਮਤ ਪਾਪਾ
ਕੈ ਸੰਗ ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈਰੀਗਾ ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਅਸਭੁ ਲਜਲਾ ਅਸਭੁ ਲ
ਕਰ ਧੋਈ ਦਾਹੈ ਤੇ ਬਸਤਰੀ ਅਸਭੁ ਲਹੈ ਤੇ ਜਲ ਸਬੂਣ ਭੀ ਅਸਭੁ
ਲਕਰ ਧੋਈ ਦਾਹੈ ਤੇ ਮਨੁ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਨਾਪਾ ਕਰਿ
ਮਨੁ ਮੇਲੁ ਲਗੀਹੈ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਨਾਮੁ ਇਸਦੇ
ਪਾਪਾ ਵੀ ਮੇਲੁ ਧੋਦਾਹੈ ਤੇ ਬਹੁੜ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਰੰਗੁ ਲਾਵਦੇ
ਹੈ ਤਾ ਤੁਸੀਭੀ ਸੁਣਦੇ ਪੜਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸਾਡੀ ਮੇਲੁ ਕਟੀਐ

ਗੀਛੇਰਮਹਾਰਾਜਦੀਭਗਤਿਨੂਪਾਤਿਹੋਵੇਗਾ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥੧੩੬
ਅਤਿਤਸੁਇਨੀਤੰਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਇਆ॥ਜੇਅਸੀਸ
ਸਤਬਿਪੁਦੇਹਾਂ॥ਤੇਜੁਪੁਕਰਦੇਹਾਂ॥ਅਸਾਡਾਉਪਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵੇਗਾ
ਤਾਬਚਨੁਹੋਆ॥ਤੁਸਾਜੁਪੁਦੇਸਮੇਧਿਆਨੁਮਹਾਰਾਜਦਾਕਰਨਾ॥ਜੇਸਾਰਿਗੁ
ਧਨਖੁਧਾਰਕੇ॥ਦੈਤਾਦਾਸੀਪੁਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਤੇਪਰਮਦਾਜੁਪੁਕਰਨਾ॥
ਜੇਗਰੀਬਾਨੁਰੰਦਾ॥ਓਸਨਾਲਜੁਪੁਕਰਨਾ॥ਜਿਸਦਾਲੁਣਖਾਵਣਾ
ਓਸਨੁਪਸੇਸਰਰੂਪਕਰਜਾਨਣਾ॥ਤੁਸਾਡੀਬਿਜੈਭੀਹੋਵੇਗੀ॥ਤੇਮੁਖਭੀ
ਉਜਲੁਹੋਵੇਗਾ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਭੁਈਚੂਪਨੁਤੇਸਾਂਈਤੇਲਾਲਸੇ
ਠੀ॥ਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੁਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥ਤੇਸਬਦਿਨੁਲਿ
ਵਲਾਇਕੇਗਾ॥ਨਿ॥ਤੇਗਿਆਨੁਕਰਨਲਿਵਲਾਇਕੇਤੇਜਿਸਸਾਮੇਦੇ

ਚਾਰਕਰਨਸਭਨਦੇਅਨਿਕੇਮਲਹੋਜਵਾਨਿਓਨਾਦੀਛਾਇਆ
ਸਭਣਤੋਪੇਜਾਵੈਅਹਾਖਟੇਭੀਖਰੇਹੋਜਵਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਭਾਈਭੁਲੀਆਕਰਤੂਤਾਕੀਤੀਆਚਾਹੀਦੀਆਹੋਨਿਜੈਸਾ
ਪਖਪਕਦਹੈਤੇਹੀਆਕਰਤੂਤਾਕਰਦਹੈਤਓਸਦੀਛਾਇਆ
ਸਭਣਤੋਪੇਜਾਤੀਹੈਪਹਿਲੇਦੇਜੜਿਅੰਦਰਿਜੀਮੇਤਾਂਉਪਰ
ਹੋਵੈਛਾਉਤਾਤੇਜੋਪਕੁਕੇਆਪਨਹੀਕਮਾਵਦੇਓਨਾਦੀਛਾਇਆ
ਨਹੀਪੰਦੀ੧੦੨॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਰਾਮਾਝੀਝੀਤੇਹੋਮੁਸੇਈਤੇ
ਜਤੁਭੰਡਾਰੀਸਹਦਰੇਵਿਚਗਹਿਦੇਸਿਨਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀ
ਸਰਨਆਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਬੁਣਿਦੇਹਾਤੇ
ਰਿਦੇਵਿਚਕਿਉਨਹੀਠਹਿਰਦਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਪ੍ਰਥਮੇ

ਸ੍ਵਨਕਰੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਕੇ ਮਨ ਨ ਕਰੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਕੇ ਨਿਧਾ ਸਨਕ ॥੩੭॥
ਰੈ ਜੇ ਤਿਨੇ ਇਕ ਠੇਹੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਠਹਿਰਦੇ ਹੋ ਸ੍ਵ
ਵਨ ਦੁਇ ਪਕਰਦੇ ਹੋ ਇਕ ਤਾਂ ਏਹ ਸ੍ਵਨ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁ ਹੋਰ ਪਰੇ
ਵੈ ਤੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਪੈਤਾ ਦੀ ਅਗਨ ਸਮਾਨ ਹੈ ਕਛੁ ਇਕ ਪ੍ਰੰ
ਤ੍ਰਿਦੇ ਹੋ ਪਰ ਸਰਬ ਥਾ ਪਾਪ ਨਹੀ ਦਗ ਪਉਦੇ ਤੇ ਇਕ ਮਨੁ ਹੋ ਕੇ
ਸੁਣਿਆ ਜੈ ਸੇ ਚੁਲੇ ਦੀ ਅਗਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ
ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਬਹੁ ਫਰਿਸ ਪਰਜਲ ਪਾਇਏ
ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਝ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬਹੁ ਫਰਿਸ ਪਾਇਆ ਕੀਸਾ ਵਿਚ ਪਾਇ
ਆਨ ਮੁਭੁਲਿ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਸ੍ਵਨ ਨਾਲ ਮਨੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਿ
ਜਲੀ ਦੀ ਅਗਨ ਅਸਿਖ ਜਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚ ਬੁਝਦੀ ਨਹੀ ਤੈ

ਸੇਸੁਣਿਅੰਹੋਇਆਫੇਰਵੀਚਾਰੀਦਹੈ ਤਾਂਭੁਲਦਾਨਹੀਸਦਾ
ਚਿਤਰਹਿਦਹੈ ਅੰਗਨਿਧਾਸਨਜੇਹੈਸੇਸੁਣਿਆਵੀਚਾਰਿਆਫੇ
ਰਕਮਾਵਣਿਵਿਚਲਿਆਵੀਦਹੈ ਤਾਂਸਮੁੰਦ੍ਰਦੀਬੜਵਾਨਲਦੀ
ਨਿਆਈਜਲਾਨੁਭਸਮਕਰਤੀਹੈ ਤੇਆਪਿਇਸਥਰਹਿਦੀਹੈ ।
ਤੈਸੇਪਾਪਦਾਨੁਸੁਕਰਤਹੈ ਤੇਗਿਆਨੁਇਸਥਿਰਹਿਦਾਹੈ
ਤੇਸਾਖਿਆਤਕਾਰਕੀਤਾਜੇਗੁਰਾਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਰਕੈਸਾਖਿਆਤਹੁੰ
ਦਹੈ ਸਭਇਸਨਾਥਬ੍ਰਹਮਹੀਦ੍ਰਿਸਟਆਵਤਾਹੈ ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸ
ਰਵਨਮਨਨਾਨਿਧਾਸਨਕਰੇਗਾ ਤਾਂਸਾਖਿਆਤਕਾਰਹੋਵੇਗਾ
ਫੇਰਤੁਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਨਹੋਵੇਗਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਇਕੇ
ਵਿਚਰੇਗਾ ਜੈਸੇਪਰਲੋਕਾਲਦੀਅਗਨਸਭਸਨੁਜਲਾਇਕੁ

ਆਪਹੀਰਹਿਦੀਹੈ॥੧੦॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖ॥੧੩੮
ਜੀਥੀਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ਜੀਕੋਲਸਰੁਜੋਹੋਇਆਹੈ॥ਸੋਕਿਉ
ਕਰਿਹੋਇਆਹੈ॥ਤਾਂਓਨਾਬਚਨੁਕੀਤਾ॥ਜੇਸਾਹਿਬਛਿਵੀਪਤ
ਸਹੀਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੇਗਤੇਗਦੇਪਨੀਲਹੋਗਵਿਚਹੋਸਨੀ
ਤੇਘੋੜਿਆਦੇਸੇਦਾਗਰਕਲਾਲਓਥੇਰਹਦੇਸੇ॥ਓਨਾਥੀਸ
ਹਿਬਘੋੜੇਲੀਤੇਸਨ॥ਤੇਮੇਲੇਵਸਾਖੀਦੇ॥ਮਾਇਆਦੇਵੁਣਦ
ਕਰਾਰਕੀਤਾਸੀ॥ਓਹੁਅਗੇਦੇਹੀਮੰਗਣਲਗੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਅਸੀਮੇਲੇਤੇਦੇਵਗੇ॥ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਆਅਸੀਮਿਜਮਾਨਹੋਕੇ
ਲੇਵਾਗੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ਜੇਮਿਜਮਾਨਹੋਵੇਗਾ॥ਸੋਆਪਹੀ
ਮਲੁਮਹੋਵੇਗਾ॥ਤਾਂਓਨਾਦੀਬੇਟੀਕਉਲਾਨਉਸੀ॥ਤੇਸਾਹਿਬ

ਨੂਦੇਖਦੀਸੀ। ਤੇਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਅਸਵਾਰਹੋਏ। ਤਾਓਸਸਾਹਿ
ਬਦਾਦਾਮਨੁਪਕਿਛਿਆ। ਤਾਸਾਹਿਬਓਸਨੁਰਾਮਦਾਸਪੁਗਲਿ
ਆਏ। ਤਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜਮੇਨੁਆਪਣਾਅੰਗਲਾਈ
ਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਧਪਿਛਲੇਜਨਮਅਸਾਡੀਭਗਤਿ
ਕੀਤੀਸੀ। ਤੇਤੁਧਵਰੁਮੰਗਿਆਸੀ। ਜੇਮੇਗਉਪਹੁੰਦੈ। ਇਸਕਾ
ਰਨਤੈਨੁਲਿਆਏਹਾਂ। ਤੁਏਥੇਦਰਬਾਰਰਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇ
ਓਤੇਬੈਠਕੇਤਪੁਕਰਾ। ਅੰਗਲੇਜਨਮਤੈਨੁਮੇਲਵੇਲਾਗੇ। ਤੁ
ਓਸਕਹਿਆਜੇਮੇਗਪੁੜਹੋਵੈ। ਤੁਮੇਰਾਨਾਉਰਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਆ। ਇਹੁਕੋਲਸਰਤੀਰਥਹੈ। ਤੇਗਨੁਮੁਸਭਜਗਤਪਰਪ
ਰਗਟੁਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਇਸਤੀਰਥਨੁਜੇਪੁੜਕਾਮਨਾਕਰਿਸੇਵਨ

ਗੋ। ਓਨਨੁਪਤਪਾਪਤਹੋਵੈਗਾ। ਜੋਨਿਹਕਾਮਸੇਵੇਗਾ। ਓਸਦੇਸਭ ੧੩੮
ਪਾਪਕਟੀਅਨਗੋ। ਤਾਬਰਸਦੇਬਰਸਏਹੁਪੰਜੇਸਰਆਪਵਿਚਮਿਲ
ਨਗੋ। ਤੇਰੀਭੀਪਰਮਗਤਹੋਵੈਗੀ। ਕਛੁਸਿਸਾਨਹੀਕਰਨਾ। ਨਾਪੁ
ਨਰਾਇਣਕਾਉਚਾਰਕਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਭਾਈਮਾਨਿਸਿੰਘਜੀਥੀਪਸ
ਨਕੀਤਾ। ਜੇਓਹਤਾਕਾਮਦੀਭਾਵਨੀਕਰਗੁਰੂਮਿਲੀਸੀਨਿਹਕ
ਮਾਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਜੈਸੇਹੀਰੋਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸਭਪਦ
ਰਥਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਸਚਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸਿਰੀਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਤਾਂਜੇਪੁ
ਰਖਾਵਿਚਸਚਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਇਸਤੀਨੁਭੀਸਚਮਿਲਦਾਹੈ। ਤੇਜੈਸੇ
ਫਟਕਦੇਉਪਰਸਿਗਦੇਪਦਰਥਦਾਰੰਗਦਿਸਾਦਿਅਵਦਾਹੈ। ਤੈ
ਸੇਸੁਠੇਉਪਰਇਸਤੀਦਾਬਲਪੜਜਾਤਾਹੈ। ਦੁਹਿਵਿਚੋਇਕਭ

ਸਚੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਕਾ ਮੁਖ ਧਰ ਜਾ ਦਾ ਹੋ ॥ ਪਉੜੀ ੨੫ ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਲ
ਤੋ ਗੁਣਿ ਚ ਸੇਧੀ ਆਇਣ ਤਾਇਆ ਸਹਾਰੀ ॥ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਤ੍ਰਿਤੀਆ
ਸੇਧਿ ਜਟੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਸਾਧੂ ਮਹਿਤਾ ਜਾਣੀਐ ਕੁਲ ਕੁਮਾਰ
ਭਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਲਖੁ ਵਿਚ ਪਟੇ ਲੀਆ ਭਾਈ ਲਖਾ ਪਰਉਪ
ਕਾਰੀ ॥ ਕਾਲੂ ਨ ਨੇਰਾ ਜਦੁਇਹਾ ਤ੍ਰਿਕੋਹ ਲੀਆ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ॥ ਸੁਦਕ
ਲਿਆਣਾ ਸੂਰਮਾ ਭਾਨੂ ਭਗਤੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀ
ਐਤੀਰਥ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦਾ ਅਪਾਰੀ ॥ ਕਹੁ ਕਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜੰਗੀਆ ਸੇ
ਠਮੰਗੀਐ ਨੂਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਸਨਮੁਖ ਸੁਨਿਆਰਾ ਭਲਾਨਾ ਭੀਨਿ
ਹਾਲੁ ਸਪਰਵਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸਾ
ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਹਾਰੀ ਸੰਦੀ ਗੁਰਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਭਿਰ

ਵਾਇਚੇਹੈਸੀਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਤਾਇਆਹੈਸੀ ੧੪੦
ਪਰਅਕਰੂਰਦੀਨਿਆਈਓਸਦਾਰਿਦਾਰਗਤੁਹੈਸੀਸੇਵਾਟੁਹਲ
ਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਦੀਕਰੇਸਾਹਿਬਨੂਇਸਨਨੁਕਰਾਵੈਤੇਚਰਨਪ
ਏਅਇਕਾਵਿਨਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਤਾਇਆਜੀਅਸੀਤੇਰੇ
ਭੁਤੀਜੇਹਾਅਸੀਤੇਰੀਟਹਲਕਰੀਏਤਾਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਤੁਸੀਈਪੁਰਖਹੈਜਿਸਗਮਾਅੰਤਰੁਪਾਰਿਆਹੈਬਹੁਤਕ੍ਰਿਸਨਾ
ਅੰਤਰੁਪਾਰਿਆਹੈਤਾਅਰਜਨਪਾਦਵਬੇਨਤੀਕੀਤੀਸੀਜੇਮੇਰ
ਨਾਮੁਤੇਤੁਸਾਡਾਨਾਮੁਇਕੁਹੈਵੈਤਾਤੁਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾਸੀਜੇਕ
ਲਜੁਗਾਵਿਚਅਸੀਨਰਰੂਪਪਾਰਾਗੇਤਾਤੇਰਾਨਾਮੁਤੇਮੇਰਨਾ
ਮੁਇਕਹੀਹੈਵੇਗਾਤੇਹਣਤੇਨੁਗਿਆਨਦੇਕੇਤੇਤੇਰੀਜੇਤ

ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਲੀਤੀ ਹੈ ਤੈ ਨੂ ਸਮਝਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸੇ
 ਤੂ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮੇ ਨੂ ਆਪਣੀ ਸਾਇਆ ਕਰਿ ਵੰਚਨ ਹੀ ਏਹੀ ਮੇ
 ਹੁਦਾਹੁ ਦੇਹੀ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ ਜੇਹੀ ਹੋਰੁ ਮਰਾਤ ਬਾਕੇ ਈ ਨਹੀ ਜੀ
 ਅਸਾਨੂ ਸਿਖੀ ਦਾਦਾਨੁ ਬਖਸੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਿਦ ਹੋ ਕੈ ਕਹਿ
 ਆਤਮਾ ਏ ਆਜੀਤੁ ਸ੍ਰਾਤਮ ਨੂੰ ਵਾਹੈ ਤੁਸਾਨੂ ਸਿਖੀ ਪਾਪਤਿ
 ਹੋਈ ਹੈ ੧੧੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾਈ ਵਿਤਾ ਝੰਝੀ ਤੇ
 ਸੇ ਦੇ ਜਵਲ ਹੋਰੁ ਵਿਚ ਹੋਰੁ ਦੇ ਸਨਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਤੀ ਸਗੋ ਪਾਤ
 ਸਾਹੀ ਨੂ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਲਹੈ ਰਲੇ ਗਏ ਤੇ ਵਡੀ ਕੁਗਤ
 ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਮੇ ਤੁਠਾ ਹਾਕੁ ਝਮੀਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਸਾਇ ਪੁਰਾਣੇ ੧੪

ਖਕੈਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਮਃ ੧॥ ਲਹਿਰਿ ਸਹਰੁ ਜਹਰ ਕਹਿਰੁ ਸਵਾਪਹਿਰੁ ੧੪੯
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਭੇ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸੈ ਦੇਹੈ ਨਾਏਹੁ ਬਚਨੁ ਬਖਸੀਐ॥ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਮਃ ੩॥ ਲਹਿਰਿ ਸਹਿਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਿਫ ਤੀ ਦਾ ਪਰਾਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇ ਲਹਿਰੁ ਤੀ
 ਕੁਬਜਾਹੁ ਵਨਗੇ॥ ਤੇ ਸਬ ਦਰੂ ਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐਗਾ॥ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰੁ ਸਿਫ ਤੀ ਦਾ ਪਰੁ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇ ਸੈ ਦੇਹੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸਬ
 ਦਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਕਰੁ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਰਗੁਣ
 ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॥ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਨਾਥੀ ਵਚਨੁ ਸੁਣੇਗਾ॥ ਤਾਂ
 ਓਸ ਦਾ ਭੀ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਜਾ ਵੈਗਾ॥ ਤਾਂ ਦੇਨੈ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਚਰਨੀ ਦੁਹਿ ਪਏ॥ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸਾਨੁ

ਗਿਆਨੁ ਦਿਵਹੈ ਵੇਗਾ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨ ਆਵੇਗੇ ੧੦੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰੁਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਮਹਿਤਾ ਤੇ ਕੁਲ ਕੰਮ ਆਰਦੀ ਵਿਚ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਬੁਧੁ ਉਸ
ਦਾ ਨ ਉਹੈ ਸੀ ਤੇ ਭਗਤੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਹੈ ਸੀ ਤੇ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਜੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ
ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ ਸੋ ਪਹਲੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਕੜਾਹੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਜੇ ਲਾਹਾ ਵਾਪ
ਗਵਿਚੈ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਦਸਵੰਦੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਦੇਵਣਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਆਵਾਇ ਟਾਟਾ
ਚਾੜਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਨੂ ਕੀਤਾ ਸਭ ਸਿਗਤਿ ਆਇ ਜੁੜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਪ
ਟੈਲੀ ਆਵਿ ਚਰਹਿਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਓਹੁ ਗਇਆ ਅਗੇ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦੁ ਹੋ ਸੀ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ ਸਿਗਤਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਜੋ ਆਵਾਪ ਕਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬਾਹਰ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਆਵਾ ਕਚਾ ਤਾਂ ਆਵਾ

ਪਿਲਾਗਹਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਕੜ ਹੁਕੀ ੧੪੨
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਸਵੀਂ ਪੁਰੀ ਵਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਆਵਾ ਪਿਲਾਗਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੈ
ਇਆ ਭਾਈ ਲਖੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਸੀ ਤੁਸਾਂ ਓਸ ਦਾ ਆਦਰ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀ
ਓਸੇ ਪਾਸ ਜਾਓ ਤਾਂ ਬੁਧੂ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਸਿਖ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬੁਧੂ
ਚਨੁ ਹੈ ਇਆ ਤੁਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਾ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬੋਇਸ ਨੂ ਬਖਸਾਇਲਿ
ਆਉ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖਾ ਆਇਆ ਭਾਈ ਲਖੂ ਤੁਸਨੂੰ ਕੋਧ ਨਹੀ ਚਾਹੀ
ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨ ਹੈ ਤਪਦਾਨ ਸੁਕਰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਲਖੂ ਕਹਿਆ ਜੇ
ਆਵਾ ਪਕਦਾ ਤਾਨਹੀ ਪਰਲੋਹ ਵਿਚ ਬਰਸਾ ਤੁਬਹੁ ਤੁਲਗੇ ਗੀ
ਪਿਲੀਆਇਟਾ ਪਕੀਆ ਦੇ ਮੁਲਾ ਵਿਕ ਨਗੀਆ ੧੦੭ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਭਾਈ ਕਲੂ ਤੇ ਭਾਈ ਨਨੂ ਰਾਜ ਤੇ ਭਾਈ ਹਾਤੀ ਕੋਹਲੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ

ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਜੇ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਸੁਨ ਕੇ ਤੇ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰ
 ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਇਕ ਸੰਗੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਰੇ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਬਦੁ ਤਾ ਤੇ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਸਨੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇਨੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨਹੀਂ ਇਐ ਜੇ ਭਾਵ ਨੀਕ ਰਿਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੇ ਅਸਾ ਰਾਜਨਾਮੁ
 ਮਰਨੁ ਕਟੀਐ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਆਪਣਾ ਏਤ
 ਵਿਖੇ ਭੋਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਿਉਂ ਕਰਿ
 ਹੋਵੈ ਜੇ ਸੇ ਸਰਪ ਮਣਦੀ ਜੇ ਤਨਾ ਲਾਕਿ ਰਮਾਨੁ ਭੁਖ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਦੁਸ
 ਟਮ ਭੁਖ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੰਗੇ ਲੋਕਾ ਦਾ ਦੁਖਾ ਓਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਵਿਖੇ ਭੋ
 ਗ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕ ਰਿਨ ਰਾਇਨੁ ਪਿਆ ਓਵੇ ਹੈ ਨਾ
 ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੧੦੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਲਿ

ਆਣਾ ਸੂਦੁ ਬਰਾ ਸੂਰਮਾ ਤੇ ਸੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ੧੪੩
 ਤਾਂ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਾਂਭੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਉਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
 ਚ ਭਉ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਠਾ ਵਿਚ ਸਸਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਫੇਰਾ ਆਪਣੇ ਦਲ ਵਿ
 ਚ ਆਇਆ ਲਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਨਾ ਹਾਠਾ ਵਿਚ ਸਸਤਾ ਮਾਰ
 ਨੇ ਸੁਗਮ ਹੋਨਾ ਪੁਰਾ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਜੇ ਹਾਠ ਹੈ ਕਾ ਮਕੈ ਪਲੇ ਭਾਮੇ ਹੋ ਜੇ
 ਏਨਾ ਦੇ ਵਿਚ ਜੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਦਾ ਸਸਤਾ ਵਾਹ ਕੇ ਨਿਕਸਦਾ ਹੈ ਸੇ ਸੂਰ
 ਮਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸਲੋਕ ਸਹਸ ਕ੍ਰਿਤੀ ਮਃ ੫ ਸੇਨਾ ਸਾਪਸ ਮੂਹ ਸੂਰਮ
 ਜਿਤੀ ਸੀਨਾ ਹੀਤ ਨਿਮਤ ਹਾ ਆਪੁ ਪਗੁ ਏਗੇ ਬਿੰਦਰ ਮਣਿ ਓਟਗੁ
 ਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮ ਏਹਾ ਅਰੂੜ ਤੇ ਅਸਵਰਥ ਨਾਗ ਹਭੁ ਝੰਝੇ ਪਾਭ
 ਮਾਰਗ ਹਾ ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਯੰ ਸਤੁ ਮੇਨਾ ਪਾਅੰ ਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨ ਹਾ

ਜਿਤ ਤੇ ਬਿਸਵ ਸੀ ਸਾਹਨ ਨ ਕਵ ਸਿਅੰ ਕਰੋ ਤਿ ਪੰਚਤ ਸਕਰਹਾ ਤਿ
 ਸਦਾ ਵੀ ਚਰਾ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਜਗਿਆਸੀ ਦੀ ਸੇ ਨਹੈ ਕੈ ਸੇ ਸੁਗਮੇ ਹੋਨ
 ਜੋ ਕਾਮ ਕਰੋ ਪਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਜਿਗਨਿ ਮਤ ਰੂਪੀ ਪਹਿਰੀ ਹੋ ਤੇ ਵਾ
 ਹਰੂ ਦੇ ਗੁਣ ਦਾਰਮਣਾ ਏਹੇ ਹੁਥਿਆ ਰਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਵਿਖਯਾ
 ਦੇ ਫਰਣ ਸਮੇਢ ਲਪਰਣੀ ਤੇ ਨੇ ਪਾਰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਘੋੜਿਆ ਤੇ ਚੜ੍ਹ
 ਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਰਥਾ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋ ਤੇ ਪਰਾਭਗਤ ਹਾਥੀ ਦੀ ਅਸਵਰੀ
 ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਦਾਰਾ ਹੁਪਛਣਾ ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਹੋ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਸੇ ਨਾ ਤੇ
 ਵਿਚਰ ਦੇ ਹੋਨ ਸੇ ਸੁਗਮੇ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਤੇ ਦੇ ਹੋਨ ਤੁਸੀਭੀ ਆਪਣੇ ਮ
 ਨਨੁ ਜੀ ਤੇ ਗੋਤਾ ਸੁਗਮੇ ਹੋਵੇਗਾ ੧੦੮ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭਾਨੁ ਭਗਤੁ
 ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਰਕਰ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਬਦੁ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪੁ

ਕਮਾਵੈ। ਤੇ ਬਹੁ ਭੋਹੋਰ ਨਾਨੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੈ ਜੋ ਸਿਖ ਉਸ ਦੀ ਰਸ ਨਾਥੀ ੧੪੪
 ਕਥਾ ਭੁਣਨ ਸੇ ਸਭੇ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਵਨਿ। ਤਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿ
 ਆਜੇ ਮੁਹ ਜੰਗਾ ਵਿਚ ਦੁਸਟ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ
 ਹੋਨਿ। ਤਾ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਆਗਿਆ ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੇਕਰਿ ਮੁਹ ਜੰਗੀ ਗਾਇਆ ਜਬ
 ਓਥੇ ਜਾਇਗਹਿ ਆਤਾ ਭਾਈ ਕਿਸ ਨਾ ਸੇ ਠੀ ਮੰਗੀ ਛਾਸਾਰੇ ਪੁਤਾਇ ਸੁਤੀ
 ਆਸਮੇ ਤਾ ਦਿਨ ਰਾਤਾ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨਾ। ਹਥ ਜੇ ਝੁਕੇ ਖੜੇ
 ਤੇਰਹਿ ਨਾ। ਨਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਸਾਥ ਹੀ ਤੀਸ
 ਰੇ ਪਹਾਰਿ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਹੋਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ। ਤੀਸਰੇ
 ਹਰਿ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਨੂ ਮੁਹ ਜੰਗਾ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਪਤਿ ਹੋਈ।
 ਸਭ ਵੰਡਿ ਖਾਵਣਿ ਲਗੇ ੧੫। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਬੇਗੀ ਤੇ

੩

ਤੀਰਥ ਤੇ ਭਾਈ ਮੁਕੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਸੁਨਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਜੀ। ਇਕ ਨਾਮਿਖ
ਦੀ ਆਰਸ ਨਾਥੀ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਰੁ ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਇ
ਕ ਨਾ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿਆ ਅਸੁਰ ਨਹੀ ਕਰਦਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਹੀਰੇ ਦਾ ਤੇ ਫਟਕ ਦਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੁਛਾਣਿ ਕਿਉ ਕਰਿਹੀ
ਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਨਾ ਰੰਗਾ ਤੇ ਹੀਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਫਟ
ਕ ਦੇ ਪਾਸ ਜੇਹਾ ਰੰਗ ਰਖੀਐ। ਤੇ ਜੇਹਾ ਓਸ ਦਰੰਗੁ ਭਾਸਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
ਜੇਹਾ ਮੁਖਿ ਹੋਇ ਨਿ। ਭਾਵੈ ਕੈਸੀ ਸਿਗਾਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠ ਨਿ। ਓਨਾ ਦਾ
ਤੇ ਜਸ ਚ ਦਾ ਸਿਗਾਤਿ ਵਾਲਿਆ ਤੇ ਭਾਸ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਝੁਠੇ ਦੇ ਉਪਰ
ਕੁਸਿਗੀਆਂ ਦਾ ਬਲੁ ਪ੍ਰਬਲੁ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਨ

ਅੰਦਰਜੀਸੇਤਾਉਪਰਹੋਵੈਛਾਉਜੇਪਹਿਲੇਸਿਖਦੇਰਿਦੇਵਿਚਗੁਰਾਦ ੧੪੫
ਸਬਦੁਪਦੇਸੁਕਰਦਹੈ। ਤਾਂਬਹੁੜੇਸੋਤਿਆਨੂਉਸਨੂਮਿਲਕੇ। ਤਿਸਨਾ
ਗੁਪੀਤਪਤਥੀਸਾਂਤਆਵਦੀਹੈ। ਸਾਂਧਾਦੀਸਿਗਤਿਕਰਨੀਜੇਆਪ
ਥੀਬੁਧਵਿਚਵਸੇਖਹੋਵਨਿ। ਤੇਬਚਨਗੁਰਾਂਦੇਮਨਵਿਚਵਸਾਂਵੇਣੇ
ਵਕ੍ਰਤੰਨਈਵਗਛੰਤਸਿਗਦੇਖਣਸਾਧਵਾ। ਵੇਸਟੀਮਹਾਸਠਪੀਹਚੰ
ਦਨੀਨਵਿਸਾਇਤੇ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਭਾਵੈਕੈਸੇਕੁਸਿਗੀਹੋਵਨਿ।
ਸਾਧਾਦੀਸਿਗਤਿਕਰਸੁਪਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਜੈਸੇਬਿਛਤਾਬਾਵਨਚੰਦਨਸਿਗ
ਚੰਦਨਹੋਦਹੈ। ਪਰੁਸਰਪਭੀਸੀਤਲਹੋਦਹੈ। ਪਉੜੀ॥੨੬॥ਭਾ
ਨਾਮਲਣੁਜਾਣੀਅੰਕਾਬਲਰੋਖਗਉਗੁਰਭਾਈ। ਆਪੋਸੇਦੀਕਾਸ

ਰ

ਮੀਗੁਰਸਿਖੀਦੀਚਾਲਚਲਾਈਭਾਈਭੀਵਾਸੀਰੰਦਹੂਪਚੰਦਸਨਮੁਖ
ਸਤਭਾਈਪਰਤਾਪੁਸਿਖਸੂਰਮਾਨੰਦੈਵਿਠਸੇਵਕਮਾਈਸਾਮਦਿਸੁਵ
ਛੇਰੁਹੈਬਨੇਸਰਸਿਗਤਬਹਲਾਈਗੋਪੀਅਹਿਤਾਜਾਣੀਐਤੀਰਥਨਥ
ਗੁਰਸਰਣਾਈਭਾਉਮੇਕਲੁਆਖੀਅਹਿਦਿਲੀਮੰਡਲਗੁਰਮਤਿਪਈ
ਜੀਵੰਦਾਜਗਸੀਫਤੇਪੁਰਸੇਠਤਲੋਕੇਸੇਵਕਮਾਈਸਤਿਗੁਰਦੀਵਨੀਵ
ਡਿਆਈ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਭਾਨਾਮਲਗੁਤੇਰੇਖਰਾਉਦੇ
ਨੇਸਿਖਕਾਬਲਾਵਿਚਹੁੰਦੇਸਿਨਾਤੇਸੁਬੇਦਾਰਨਿਬਾਬਦਾਮੇਦੀਖਨ
ਕਰਦੇਸਿਨਾਤੇਜੇਕੁਝਵਟਤਹੈਵੈਸੇਸਿਖਨੂਖਵਾਲਦੇਵਨਾਕਿ
ਸੇਓਨਾਦੀਚੁਗਲੀਨਬਾਬਦੇਅਗੇਕੀਤੀਜੇਏਨਦਾਵਟਕਸਾਪ

ਟਿਹੈ ਏਨ ਨੂਪੰਜ ਬਰਸ ਸੇ ਦੀਖਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਏਨ ਦੇ ਜੁਮੇ ੧੪੬
 ਦਸਿਹ ਜਰਰ ਪਾਇਆ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬੈਠ ਦਾ ਹੋ ਤਾਨ ਬਾਬਦ ਏਨ ਦਾ
 ਮੰਗਾਇਆ ਤੇ ਤੇਲ ਲੁਲਗਾ ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜੇ ਪੈਸੇ ਸਿਖ ਕਿਸੇ
 ਅਛਰ ਖੇਸਿਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸਾ
 ਤੀ ਪੈਜ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪੈਸੇ ਦਾ ਏਥੀ ਬਾਏ ਹਥ ਤੇ ਰਖਣਾ ਤੇ
 ਬਾਏ ਦਾ ਦਾਏ ਹਥ ਤੇ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਪੁਛਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਦਾ ਵਟਾ ਪੂਰਾ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸ ਦੀ ਪੈਜ ਰਖੀ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਨਾਮਿਤ ਦੇਵੈ ਗਾ ਤਿਨ ਦੇ
 ਪੈਜ ਅਸੀਰ ਰਖ ਦੇਹਾ ੧੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ

ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਕ ਸਾਮੀ ਗਵਿਚ ਪੰਡਤ ਜੇਹੇ ਹੋਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ
ਸਖਾਂ ਨੂਪੜਨ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਸਹੀ ਸਾਕਿ ਤੇਵੇ ਬਾਣੀ
ਹੈ ਤੇ ਕਾਖ ਮਨੁਖ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸਾ ਸਭ ਨਿਤ ਨ ਮਿਤ ਕਰਮ ਛੋੜਿ
ਦਿਤੇ ਹੋਨਿ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਡੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਨਹੀ ਕਰਵੇ ਤਾਂ ਆਪੋ
ਸੇਢੀ ਨੂ ਆਗੀਆ ਹਈ ਤੇ ਰੇਵ ਚਨਾ ਵਿਚੇ ਮੇ ਬਲੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੁ
ਜਾਇ ਕੇ ਕਸਮੀ ਰਗੁ ਗਸਿਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲਾਉ ਤਾਂ ਆਪੋ ਅਰਦੁ
ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਓਹ ਕਰਮ ਕਾਡੀ ਹੈ ਲਾਉ ਪਾਸ ਨਾ ਨੂ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹੋਨ ਪਰੁਕਮਾ ਵੇਦ ਨਹੀ ਤੇ ਗਵਰ
ਸਨੁ ਕਰਕੇ ਤੇ ਕਮਾ ਵਨਗੇ ਜੈ ਸੇ ਪੰਡਤ ਨੂ ਸਹੀ ਸਾਕਿ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਸੇ

ਸਿਖਾਨੁ ਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁ ਪਿਆਰਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋਕ ਸਮੀਰ ਗਇਆ ॥੧॥
ਗੁਰੂਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਲਗਾ ਕਰਇਆ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਕਹਿਯਾ ਅਸੀਕੁ
ਖਾਬਾਣੀ ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋਕ ਹਿਯਾ ਜੇ ਪ੍ਰਤਭਾਵੈ ਪਾਤ
ਦੇ ਬਾਸ ਨਮੇ ਹੋਵੇ ਭਾਵੈ ਮਾਟੀ ਦੇ ਬਾਸ ਨਮੇ ਹੋਵੇ ਜਿਪਤ ਦੇ ਕੇਲੇ ਦੇ
ਵਾਲਾ ਭਾਡ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਆਤਮਾਗਿ
ਆਨ ਭਾਵੈ ਸਹੀ ਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਵਿਚ ਹੋਵੇ
ਏਹੁ ਨਾਮ ਸਰਬ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉ ਜੇ ਤੁਸੀਭੀ ਭਾਖਾ
ਵਿਚ ਸਭੁ ਏਹੁ ਸਮਝਾਵਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਯਾ ਅਸੀ ਮੇਟੀ ਬੂਧ
ਵਾਲਿਆਨੁ ਸਮਝਾਵਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋਕ ਹਿਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕ
ਲ ਭਗਦੇ ਜੀ ਅਵਾਸ ਤੇ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੇਈ ਪਰਬੁ ਹਮ ਵਿਸ਼

ਰੂਪ ਪਾਰਕੈ ਜੋਗ ਨਿਦਾ ਮੇ ਸਦਾ ਸਲੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨਾ ਥੀ ਦੇ ਦੋਹੇ
 ਹੈ ਨਾ ਸੋਈ ਪਰਬ ਮਗੁਰ ਨ ਨਕ ਜੀ ਦਰੂਪ ਪਾਰਕੈ ਰਾਖਾ ਬਾਣੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਦੇ ਦਾ ਕਰਕੈ ਚਤੁਰਾਈ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੁਨੀ ਵੇ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾ ਕਸਮੀ ਗਵਿਚ ਪਗਸਾਲਾ ਬ
 ਣੀ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ਉਪਰੰਦ ਕੀਰਤ ਨ ਹੋਵੈ ਆਏ ਸਿਖਾਈ
 ਟਹਲ ਹੋਵੈ ਦਿਨ ਵਾਰ ਜੇ ਫੁਕ ਕਾ ਹੋਵੈ ਸਿਖੀ ਦੀਰੀ ਤਚਲੀ
 ੧੧੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਈ ਗੀ ਵਾਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦ ਸਿਰੰਦ ਵਿਚ ਹੋਸ
 ਨਾ ਕਿਰਤ ਕਰਕੈ ਸਿਖਾਨਾ ਲਵੈ ਰੁਖਾ ਵਨਾ ਤੇ ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਕਰਨੀ ਸ
 ਖਾਨੁ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾ ਵਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਮੁਗਲੁ ਵਾਸਨੀ ਮ
 ਹਰਾ ਦੀ ਓਨਾ ਨੁਰ ਖਣੀ ਦੇ ਗਾਇਆ ਸੀ ਜੀ ਮੇ ਦਿਲੀ ਜਾਦਾ ਹਾਂ

ਫਿਰ ਆਇ ਕੇ ਤੁਸਾ ਥੀ ਲੇਵਾਂਗਾ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਛੋਡੀਆ ਤੇ ਵਹੀਤੇ ੧੪੬
ਨਵਾਲਿਖੇ ਏਭੁਲਿ ਗਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾ ਪਿਛੋ ਫਿਰ ਆ
ਇਆ ਓਸ ਮੁਹਰਾ ਮੰਗੀਆ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਤਸਉ ਮੁਹਰ ਦੀ ਵਾਸਨੀ ਹੋ।
ਤਾਂ ਭਾਈ ਭੀ ਵੈਆ ਪਣੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਸਭੇ ਹੀ ਦੇਖੀਆਂ ਕਿ ਸੇਜ ਗਏ
ਵਾਨ ਹੀ ਸੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਓਸ ਨੂ ਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਵੇਨੇ ਝਗ
ੜ ਦੇ ਨਵਾ ਬਪਾਸ ਗਏ। ਨਬਾ ਬਤੇਲ ਦਾ ਕੜਾ ਹਾਤ ਪਾਇਆ ਤੇ
ਕਹਿਆ ਵੇਨੇ ਹਥ ਪਾਵਹੁ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮੰ
ਨਿਆ ਤੇ ਮੁਗਲ ਸਭੇ ਮੁਹਰਾ ਪੀਰ ਦੀ ਸੀਰਨੀ ਮੰਨੀ। ਵੇਨੇ ਹਥ
ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ ਪਾਇਆ ਮੁਗਲ ਦਾ ਹਥ ਸਾਫ਼ਿ ਗਇਆ ਤੇ ਸਿਖ ਦੁ
ਹਥ ਸਾਫ਼ਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲਿਆ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੂ ਨਬਾ ਬਤੁਠਾ ਕਰਿ

ਕੈ ਨਿਕਾਲ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਭੀ ਵਾਸ ਚਾਹੇ ਕੇ ਪਰਿਆਇਆ ਤੇ ਭਾਈ
 ਰੂਪ ਚੰਦ ਬੀ ਪੁਛਿਆ ਇਕ ਵਾਸ ਨੀ ਦਾ ਦਾ ਵਾਸੁ ਗਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਝੂਠਾ ਹੋ
 ਇਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਭੀ ਅੰਦਰ ਦੇਖੀਐ ਜਾਵੇਖ
 ਟਲਗੇ ਤਾ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਭਾਡੇ ਵਿਚੇ ਵਾਸ ਨੀ ਨਿਕਲ ਆਈ ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ
 ਵਾਸ ਨੀ ਨੁਲੇ ਕੇ ਜਿਥੇ ਮੁਗਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਥੇ ਗਏ ਓਸ ਨੂ ਕਹਿਆ ਏਹੁ
 ਵਾਸ ਨੀ ਆਪਣੀ ਤੂਲੇ ਤਾ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੇਟ ਕੀ
 ਮੰਨੀ ਸੀ ਓਨ ਕਹਿਆ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਤਾ ਓਸ ਕਹਿਆ ਤੁਸਾ ਭੇਗੁਰੂ
 ਕਾ ਮੇਵਰ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਚਾਹਨਾਹਾ ਤਾ ਓਸ ਨੂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਲਿਆਏ
 ਤਾ ਓਸ ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀਏ ਝੂਠੇ ਸਚੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੇਸ ਚਾ ਝੂਠਾ ਹੋਇ
 ਆ ਤਾ ਬਚ ਨੂ ਹੋਇਆ ਓਨ ਦਾ ਇਕ ਸਗੁਰੂ ਤੇ ਨਿਹ ਚਾ ਸੀ ਤੇਰ

ਬਹੁਤਿਆਪੀਰਾਤੇਸੀ। ਇਕਭਰਤੇਦੀ। ਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁਦੀ। ੧੧੩। ੧੪੮
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਪਤਾਪੂਵਡਾਸੁਗਮਾਹੈਸੀ। ਓਸਅਰਦਾਸੁਖੀਤ
 ਜੇਅਸਾਡੀਤਾਬਿਤਸਸਤਾਦੇਚਲਾਵਣਦੀਹੈ। ਅਸਾਡਾਉਪਰਹੋਵੈਸ
 ਸ਼ਿਪਾਕਰਕਹੈ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ। ਜੇਕਾਲੁਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਕੋਈਗਥਨਹੀ
 ਸਕਦਾ। ਜੇਕਾਲੁਨਹੀਆਵਦਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਆਪਰਾਖਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਸੁ
 ਗਮੇਨੁਚਹੀਦਾਹੈ। ਜੇਧਰਮਦਾਜੁਧਕਰੈ। ਜਿਥੇਕੋਈਗਊਅੰਨੁਕੈ
 ਅਥਿਤਾਨੁਕੈਬਹਮਣਾਨੁਦਖਾਵੈ। ਓਥੇਜੁਧਕਰੈ। ਬਹੁਤੇਥੰਨਬੀ
 ਚਾਰੇ। ਤੇਕੁਝਪਾਸਹੋਵੈ। ਤਾਂਦਾਨੁਕਰੈ। ਦਾਨਕਰਨਕੁਸਸਤਾਵਿਚਬ
 ਰਕਤਹੁੰਦੀਹੈ। ਜਸੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਜਸੁਅੰਮਿਤਦੇਸਮਾਨਹੁੰਦਾਹੈ।
 ਅਪਜਸੁਬਿਖਦੇਸਮਾਨਹੈ। ੧੧੪। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਨੰਦ

ਵਿਠੜ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸੁਵਛੇਰ ਥਨੇ ਸਰਗ ਹਿਏ ਸਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾ
 ਦੀਟ ਹਲਕਰਨਾ ਤੇ ਕਿਰਤ ਜੇ ਕਰਨੀ ਸੋ ਇਕੋ ਵਚਨੁ ਬੋਲਨਾ ਤਾ ਓਨਾ
 ਦਾਨੁ ਉਇਕ ਸੁਖਨੀ ਆਪਣਿਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾਡਾ
 ਏਸੇ ਸਚ ਥੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ਸਚੁ ਬਰਾਬਰ ਪੁੰਨੁ ਨ ਹੀ ਤੇ ਝੂਠਾ
 ਬਰਾਬਰ ਪਾਪਾ ਅਸਮੇਧ ਸੇ ਜਗੁ ਨ ਹੀ ਬਹਮਹੀਤਿਆ ਸਿਤਾ ਪ੍ਰਾਸਿਖਾ
 ਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵਨਾ ਤੇ ਸੀਤ ਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਾਵਨਾ ਤੇ
 ਆਪੇ ਪੈਰ ਧੋਵਨਾ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਸਭੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਹਲਕਰਨਾ ਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਿਰੰਥ ਜੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ੧੧੫ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ
 ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਅਹਿਤਾ ਭਾਈ ਤੰਗ ਭਾਈ ਨਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਉ ਮੇਕ
 ਲ ਤੇ ਭਾਈ ਦਿਲੀ ਮੰਡ ਲਗਰਾ ਦੀ ਸਰਣਾ ਆਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾ

ਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਨੂਸਾਇਕੇਤੇਮਨਵਿਚਭੈ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਪ੍ਰੀਥੀਮਲੁਤੇਮਹਾਦੇਵਤੇਹੋਸੇਨੀਆਂਬਾਣੀਕ
 ਰਿਕੈਤੇਵਿਚਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਭੋਗਪਾਇਆਓਨਾਂਦੀਆਂਬਾਣੀਆਨੂ
 ਸੁਣਿਕੈਤੇਮਨਵਿਚਅਭਮਾਨੁਤੇਚਤੁਰਾਈਵਧਈਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
 ਅਭਾਭਾਈਗੁਰਦਾਸਹੁਣਿਤਾਸਿਖਬਾਣੀਆਨੂਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਅਗੇਜੇ
 ਹੋਵਨਗੇਤੇਪਛਾਨਣਗੇਨਹੀ। ਜੇਗੁਰੂਦੀਬਾਣੀਕੋਨਹੈ। ਤੇਬਾਹਰਦੀ
 ਬਾਣੀਕੋਨਹੈ। ਤਾਤੇਸਭਬਾਣੀਆਇਕਠੀਆਕਰਕੇਗਿਰੀਥਜੀਦੀਬੀੜ
 ਕੀਚੇ। ਤੇਅਖਰਭੀਗੁਰਮੁਖੀਸੁਗਮਕੀਚਨਾ। ਸਾਭਿਕਿਸੇਦੇਵਾਚਣਿਵਿਚ
 ਸੁਗਮਆਵਨਾ। ਤਾਂਕੈਠੇਦੇਵਿਚਸਭੇਬਾਣੀਆਇਕਠੀਆਕੀਤੀਆ
 ਤੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਨੂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੂਮਹਣਪਾਸੇਪ੍ਰੀਥੀਆਲੇਆਉ

ਤੰਭਾਈਗੁਰਦਾਸਕਹਿਆਮਹਾਰਾਜਾਭਰਮੇਨੂਨਹੀਦੇਵਦੇ। ਤੁਸੀਆਪ
 ਜਾਹੋਗੇਤਾਭਰਦੇਵਨਗੇ। ਤਾਸਾਹਬਆਪਗਏ। ਜਾਂਮੇਹਣਿਸੁਣਿਆਤਾ
 ਚੈਬਾਰਾਬੰਦਕਰਿਕੈਮੰਦਰਿਬੈਠਗਹਿਆ। ਤਾਸਾਹਬਹੈਠਚੈਬਾਰਦੈਬੈ
 ਠਕਰਿਗਾਗਾਪਾਇਕਰਿਸਬਦੁਆਲਾਪਿਆ। ਮੇਹਣਤੇਰੇਉਚੈਮੰਦਰਮ
 ਹੇਲਾਅਪਾਗਾਮੇਹਣਤੇਰੇਸੇਹਦੁਆਰਜੀਸਿਤਧਰਮਸਾਲਾਪਰਮਸੰ
 ਲਾਅਪਾਰਦਇਆਲਠਕਰਸਦਾਕੀਰਤਨੁਗਾਵਹੇ। ਜਹਸਾਪਸਿਤ
 ਏਕੜਹੋਵਹਿਤਹਾਤੁਝਹਿਪਿਆਵਹੇ। ਕਰਿਦਇਆਮਇਆਦਇਆ
 ਲਸੁਆਮੀਹੋਹੁਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾਰਾ। ਬਿਨਵੰਤਨਨਕਦਰਸਾਪਿਆਸੇਮਿ
 ਲਦਰਸਨਸੁਖਸਾਰਾ। ਜਾਂਪਹਿਲੀਪੰਛੀਗਾਂਵੀਤਾਮੇਹਣਚੈਬਾਰਾ
 ਖੋਲਿਆ। ਜਾਂਦੂਜੀਪੰਛੀਗਾਂਵੀਤਾਤਲੇਦਾਦਰਵਾਜਾਪੰਛੀਅੰਦ ੦੧੫

ਖੋਲਿਆ ਜਾਤੀ ਜੀ ਪੈਰੀ ਗੰਢੀ ਤਾਉ ਠਕੇ ਨਾ ਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਚੇ ਥੀ ੧੫੯
ਪਉੜੀ ਗੰਢੀ ਤਾਪੋ ਥੀ ਆਸ ਭੇਲੇ ਕੈ ਆਇ ਚਰਨ ਲਗਾ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਪੋ
ਥੀ ਆਸ ਭਾਇ ਕੀ ਆਕਰ ਕੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ ਆ ਗੁਰਮੁਖੀ
ਆਖਰਾ ਵਿਚ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਆਦਕ ਸਭੇ ਭਗਤ ਭੰ
ਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂ ਆਇ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਜੁਏ ਹੁਪੰਜ ਵਾਏ ਦੁਕਲ ਜੁਗ
ਵਿਚ ਹੋਇ ਆਹੈ ਆਸਾ ਭੀ ਆਭੀ ਥਾਈ ਆਸਾ ਖਵਾਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਆਜੇ ਆਸਾ
ਪੰਥ ਦਲ ਆਵਦਾਹੈ ਚਿਨਾਦਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਹਜੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ ਚਿਨਾਦੀ ਰਸਨਾ ਥੀ ਨੀਤ ਨ
ਬਾਣੀ ਆਉ ਚਰੁ ਕਰਵਾਇ ਕੈ ਚੜ੍ਹਾਵਣੀ ਆ ਤੇ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਾਭੇ ਗੁਪਾਵਣ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਵੰਦਾ ਤੇ ਜਗ ਸੀਤ ਸੇਠ ਤਿਲੋਕਾ ਫਤੇ ਪੁਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਆਇ ਸਿਨ

ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਗੇ ਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜੁ ਗਰੇ ਹੈ ਨ ਕੇ
ਹੁਇ ਭੀ ਕੇਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਦਿ ਜੁ ਗਾਇ ਭਗਤਿ ਹੋਏ
ਹੈਨਿ ਪਰੁ ਜਿਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਇਆ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਭ
ਗਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮੀ ਲਖੇ ਕਾਨ ਭਗਤੁ ਛਜੁ ਭਗਤੁ ਪੀਲੇ
ਭਗਤੁ ਸਾਹੁ ਹੋ ਸੇਨੁ ਭਗਤੁ ਲਹਿ ਰਹਦੇ ਹੈ ਸਨਾਓ ਹੀ ਦਰਸਨ
ਨੁ ਆਇਨਾ ਜਾਸ ਭਯਾ ਭਗਤੁ ਨੁ ਹੁਕਮੁ ਪਹੁਚਿਆ ਤਾਂ ਕਾਂਨ ਤਾਗਿਆਨੀ
ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਜੋ ਗਧਾਰਨਾ ਕਰ ਪੰਜ ਸੇ ਬਰਸ ਓਸ ਸਰੀਰੁ ਰਖਿਆ ਸੀ ਪਰੁ
ਗਰਬੁ ਓਸ ਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਮਿਟਿਆ ਸੇ ਤਾਰਥ ਪਰ ਅਰੁੜੁ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ
ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਭਗਤ ਚਰਨੀ ਵਰਦੇ ਆਏ ਆਨਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ ਆਬਾਣੀ ਓਚਾਰੇ ਤਾਂ

ਕਾਨ ਬੋਲਿਆ। ਓਹੀਰੇ ਮੇ ਓਹੀਰੇ। ਜਾ ਕੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਭ ਗਾਵਹਿ ਖੋਜ ੧੫੭
 ਦੇ ਖੋਜ ਨ ਕੋਈਰੇ। ਜਾ ਕੇ ਨਾਰਦ ਸੇਵਹਿ ਸਾਰਦ ਸੇਵਹਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾਰੇ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ ਅਰਾਧਹ ਸਭ ਕਰਦੇ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾਰੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲਕਾਟੀ ਕਾ ਕਲਜੁ ਗਕਾਸਮਾਏ। ਏਨਾ ਵਚਨਾਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭ ਲੋ
 ਕਾ ਵਿਖਯਾਵਿਚ ਪਰਵਰਤ ਜਾਵਨਗੇ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਓਸ ਸਗਾ ਪੁਦਿਤਾ ਤੁ
 ਸਾਡਾ ਸਹੀਰੁ ਬਿਨਸੇਗਾ। ਵੈਰੀਆ ਦੇ ਹਥੇ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਹੀਰਤਾ
 ਆਨਿਤ ਹੋ। ਬਿਨਸਿਆਈ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਸ ਤਹੈ। ਓਹ ਤਾ ਬਿਨ
 ਸਦਾ ਨਹੀ। ਤਾ ਛੁਬੋਲਿਆ। ਕਾਗਦ ਸਿਦੀ ਪੁਤਲੀ ਤਉ ਨ ਡਿਯਾਨਿ ਹਰ
 ਾਇ ਉਹੀ ਮਾਰਲੇ ਜਾਇਗੀ ਜਿਉ ਬਲੇ ਚਾਈ ਧਾਰਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਛ
 ਤੁਇਹੁ ਗ੍ਰਿਸਤਾ ਵਿਚ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬਿਰਾਨੀ ਇਸਤੀ

ਦਾਵੀਚਰਚਹੀਦਹੈਏਹੁਵਚਨਅਤੀਤਾਨੂਚਾਹੀਦਹੈਨਾਤੇਗਿਸਤੀਨੂ
ਬਿਗਨੀਇਸਤੀਤਿਆਗੀਚਾਹੀਦਹੈਪੀਲੋਬੇਲਿਆਪੀਲੋਅਸਾਨਲੋਸੇ
ਭਲੇਜੇਜਮਾਵਿਆਮੁਏਓਨਾਚਿਕੜਿਪਾਵਨਡੇਬਿਆਨਾਅਯੁਦਭਰੇਬਾ
ਚਨੁਹੋਇਆਪੀਲੋਜੀਵਣਮਰਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈਜਨਮਮਰਨਆਪਸਿਤ
ਆਪਣਾਅਭਮਾਨੁਮਾਰਦੇਹੈਨਾਸਾਹੁਸੇਨੁਬੇਲਿਆਬੇਲਿਣਿਦੀਜ
ਇਨਹੀਵੇਅਛਿਆਚੁਪਵੇਅਛਿਆਚੁਪਵੇਤੂਸਭਜਾਤਵਾਹੈਤੇਰੇਅਗੇ
ਚੁਪਹੀਚਾਹੀਦਹੈਬਚਨੁਹੋਇਆਕਹਿਆਤਾਹਛਾਬਚਨੁਹਈਪਰ
ਚੁਪਵੇਮੁਕਾਮਵਿਚਹੀਰਹਿਣਾਪਉੜੀ੨॥ਅਹਿਤਾਸਕਤੂਆਗਰੇਚਦੁ
ਹੋਇਆਨਿਹਾਲੁਨਿਹਾਲਾਗੜੀਅਰਮਥਰਾਦਾਸੁਹੈਸਪਵਾਰਲਾਲਗੁ
ਲਾਲਾਗੀਗਾਸਹਗਲੁਸੂਰਮਾਹਰਵੰਸੁਤਪੇਟਹਲਿਧਰਮਸਾਲਾ

ਅਣਦੁਮਰੀਮਹਾਪੁਰਖਕਲਿਆਣਾਕੁਲਕਵਲਾਰਿਸਾਲਾਨਨੇਲ ੧੫੩
ਟਕਣੁਬਿਦਗਊਸੇਵਾਸਿਗਤਿਪੁਰਣਪਾਲਾਹਾਢਾਅਲਮਚੰਦੁਹੈਸੇ
ਸਾਰਤਾਲਵਾੜਸੁਖਾਲਾਜਗਨਨੰਦਾਸਾਪੁਰੈਭਾਨੁਸੁਹੜਹੰਸਾਦੀ
ਦੁਲਾਗੁਰਭਾਈਰਤਨਾਦੀਮਾਲਾ ੧੧੬ ਸਾਖੀਹਿਰਚਲੀਅਹਤਾਸਕ
ਤੂਤੇਨਿਹਾਲੁਚਢਦੇਵੇਆਗੇਰਹਿਦੇਸਿਨਾਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦੀਸ
ਰਨਆਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੁਕਰਮਕਾਫੀਕਹਦੇਹੈਨਾਕਰਮਾਸੁਭਕੀ
ਤੇਬਿਨਾਨਿਤਕਰਮਗਾਇਤੀਤਰਪਨਾਆਦਿਕਤੇਨਿਮਿਤਕਰਮਾਪਿਰ
ਪਤਲਦਸਗਾੜਸਰਾਪਖਿਆਹਕੀਤੇਬਿਨੁਗਤਨਹੀਤੇਗਿਆਨੀ
ਕਹਿਦੇਹੈਨਾਜੈਸਾਸਰੀਰਾਨਿਤਹੈਤੇਸੇਕਰਮਾਨਿਤਹੈਨਾਗਿਆ
ਨਹੀਕਾਰਿਗਤਿਹੈਤਾਅਸੀਕੈਨਸੀਕਿਆਕਰੀਏਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ

ਜੈਸੇ ਦੁਭਾਸੀਆ ਜਹਾ ਜਾਂਵਿਚ ਸੇ ਦਾ ਕਰਵਾਇ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ
ਨਾਮ ਦੁਭਾਸੀਆ ਹੈ ਨਾਲੇ ਕਰਮਾਵਾਲਿਆ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਨਾ
ਲੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਕਾ ਗਿਆਨੁ
ਦਿਤ ਕਰ ਦੇ ਤਾ ਹੈ ਕਰਮਾਵਾਲਿਆਂ ਕੇ ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਪਾਪ ਤ ਕਰਤਾ
ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਿਆਨ ਕਾਲ ਸੁਭ ਕਰਮਾ ਨਿਹਕਾਮ ਕੀ ਤੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਮ
ਸੁਧ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਤੁਸਾਵਾ ਹੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ११੭ ਸਾਖੀ ਹੈ
ਰਚਲੀ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਅਲੁ ਤੇ ਭਾਈ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸੁਦੇਵੇ ਪੰਡ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ
ਲਿਆ ਉਦੇਸ ਨਾ ਤੇ ਪਵਾਰ ਵਾਲੇ ਪੜਾਇਸ ਤੀ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰ
ਨਹੁ ਗੁਛ ਕਾਂਵ ਨਿਤਾ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੈਸੇ ਮਾਸਾ ਤੀ ਟਹਲ ਸੇਵਾ
ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸੀ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੀਏ ਤਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਨੀ ਤੇ ਤੁ

ਸੀਤੇ ਅਸੀਭੀ ਸਭੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਆਕਰੀਏ ਸਿਖਾ ਦੀ ੧੫੪
ਪ੍ਰਸਿਨਤਾਲਈਏ ਤਬਿ ਆਇਆ ਸਿਖਾ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਟਹਲ ਕਰਿ
ਆਕਰਿ ਨਿਸਾਹਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਓਨਾ ਦੀ ਸਾਖਰਲੀ
ਤਾਂ ਓਹੁ ਹਜੂਰ ਆਏ ਬਡੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਏਸੇ ਕਰ ਓਨਾ ਦਾ
ਕਹਿਲਿਆ ਏਹੁ ਇਆ ੧੧੮ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਹਿ ਗਏ
ਬਡਾ ਸੂਰਮਾ ਹੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਹਇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਤੁਸੀ ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਚਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ
ਪਾਸ ਗਹਿ ਆਕਰੋ ਤੁਸਾ ਭੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾ ਭੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇਗਿ ਆਨ ਭੀ
ਤੁਸਾ ਨੂਪਾ ਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਦੀ ਨਵਿਖੇ ਤੁਸਾ ਭਾਖੁ ਓਜਲ ਹੋਵੇਗਾ
ਨਾਲੇ ਦੀ ਆਕੇ ਕਰੁ ਜਪੁ ਹੋਵੇ ਨਗੇ ਤਾਸਾਹਿ ਬਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ

ਦੇ ਪਾਸਗੀਗਾਸਾਹਿਗਲੁਗਹਿਆ ਤੇ ਜੁਧਾ ਦੇ ਸਮੇਸਨ ਮੁਖਰਹੇ।
ਏਸੇਕਰਿਓਸਦਾਕਲਿਆ ਤੁਹੇਇਆ ੧੧੯। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।
ਰਵੰਸੁਤਪਾਪਗਮਸਾਲਦੀਟਹਲਕਰਦਾਸੀ। ਜੇਸਿਖੁਕੁਖਾਆਵੈ
ਓਸਨੁਪਸਾਦਖਵਾਵੈ। ਜੇਥਕਾਆਵੈ ਉਸਦੇਗਗਮਪਾਂਤੀਨਾਲਪੇ
ਰਸੇਵੈ। ਰੁਗਛਕਾਵੈ। ਗਤਨੁਉਪਰਭੂਰੇਪਾਵੇਵੈ। ਪਾਂਤੀਗਗਮਕ
ਰਕੈ। ਇਸਨਾਨਪਿਛਲੀਗਤਕਰਾਏ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਗਿਰੰਥਜੀ
ਦੀਬਾਣੀਪੜੈ। ਤੇਤੀਸਰੇਪਹਿਰਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜੈ।
ਤਾਸਿਖਾਂਨੇਕਹਿਆ। ਜੇਸਾਹਿਬਗ੍ਰੰਥਜੀਦੀਮਿਜਾਦਕੀਤੀਹੋ। ਹੋ
ਰਬਾਣੀਆਬੰਦਕੀਤੀਆਹੈਨਾ। ਤਾਓਸਨੇਸਾਹਬਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀ। ਜੇਜੀਕੁਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜਿਆਕਰੀਏਕਿਨਾਪੜੀ।

ਐ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅੰਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਨੇ ਸਰੀ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਬਾਣੀ ॥ ੧੫੫ ॥
ਉਚਾਰੀ ਆਹੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਲੀਤੀ॥ ਓਸ
ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਹੋ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅੰਨੇ ਸਬਦ ਦੀ
ਕਹੈ॥ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜੇਈ ਸਰਦਾਰਿ ਦਾ ਦੇਵ ਹੋਨਾ॥
ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ਦਾ ਸਬਦੁ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਦਾਰਿ ਦਾ ਸਬਦ ਨਾ ਲਿਮਿਲਿ
ਆਹੈ॥ ਇਹ ਦੋ ਸੋ ਬਸ ਕਓ॥ ਬਚਨੁ ਪੜਨਾ॥ ੧੨੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਮੁਰਾਰੀ ਅਣਦੁਆਰਾ ਪੁਰਖ ਸੀ॥ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਸੀ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਕਲਿ
ਆਣਾ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੇ ਲਟਕਣੁ ਜਾਤਾ॥ ਬਿਦਰਾਉ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ
ਹਾਏ॥ ਤੇ ਸੋ ਸਾਰਾ ਤੁਲਵਾੜਾ॥ ਜਗਿਆਸੀ ਹੋ ਜਾਨੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਅਸਾਰਾ॥ ਓਪ॥

ਰਕੀਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਬਦੁ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰਣਾ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ
ਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ। ਆਗਰੀ ਬਨਵਾ ਜਜਿ ਸਸਮੇ
ਅਸੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਦੇ ਹਾ। ਤਿਸ ਸਮੇਤਾਂ ਮਨੁ ਨੀਵਾਰਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਦਿ
ਉਹਾਰਵਿਚ ਪਉਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸਮੇਤੁ ਲੁਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਅਜੇਤੁ ਸਾਰਾ। ਅਭਿਆਸੁ ਦਿੜਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹੁ ਵਿਉਹਾਰ ਦਾ ਤੇ
ਦੁਗਮਤ ਦਾ। ਅਭਿਆਸੁ ਬਹੁਤਿ। ਅਜਨਮਾ ਦਾ। ਚਲਿਆ ਮਾਇਆ
ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦਾ। ਅਭਿਆਸੁ ਏਸ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਓ
ਹੁਭੀ ਦੇਹ ਅਭੁਮਾਨੁ ਦਾ। ਅਭਿਆਸੁ ਸ੍ਵਣਿ ਨਿਤ ਦੇ ਦਾ। ਆਗੇ
ਅਇਹੁ ਦਾ। ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਗਾਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਭੀ ਆਤਮਗਿਆਨ ਦਾ।
ਭਿਆਸੁ ਨਿਤ ਸ੍ਵਣ ਦਾ। ਆਗੇ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਚਾ ਅ

ਭਿਆਸੁਦਿਤੁ ਹੋਗਇਆ ਚਿਇਆ ਭਿਆਸੁਦਿਸਿ ਮਰਣ ਹੋਜਵੇਗਾ ॥ ੫੬ ॥
ਜੈਸੇ ਨਦੀ ਦਾ ਪਰਵਾਹੁ ਜਿਹੋ ਰਧਰ ਪਾਈ ਦਾਹੈ ਤਾ ਪ੍ਰਸੰਸੇਗਿ
ਆਨਰੂਪੀ ਬਿਨੁ ਦਿਤੁ ਕੀਤੇ ਮਨੁ ਜੇ ਨੀਵਾਣ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀ ਦਾਹੈ ਤਾ
ਪਰਵਾਹੁ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਜਤਨੁ ਕੀਤਾ ਨਹੀ ਰਹਿਦਾ ਤਾ ਓਨ
ਦਾ ਭਿਆਸੁ ਦੁਆਰੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੁਰਾਰੀ ਨੂਗਿ
ਆਨੁ ਦਿਤੁ ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਨੁਓ ਪਾਸਨਾ ਦਿਤੁ ਹੋਈ ॥ ੫੭ ॥ ਸਾਖੀ
ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਜਗਨ ਤੇ ਭਾਈ ਕੁਨੁ ਸੁਹਕੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਅਗੁਇੰਦ੍ਰੀ ਆਨੁ ਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਾਨੁ ਭੀ ਰੇ ਕੇ ਭਜ
ਨੁ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਫੇਰ ਕੀਤਾ ਪਦਾਰਥੁ ਦਿਸਾਇਆ ਦਾਹੈ ਤਾ ਅ
ਸਾਤੁ ਮਨੁ ਚਲਿ ਜਾਵਾਹੈ ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਨਾਸ ਤੇ ਵਸ

ਨਾਖੇ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਤਿਨ ਹੀ ਦੀਏ ਕਠੀ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਜੈ ਸੇ ਸੇ ਦ
 ਰਦਾ ਛਕਾ ਪਛੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਤਿਨ ਹੀ ਗੁਣ ਦਾ ਅਭਿ
 ਆਸੁ ਕਰੇਗੇ ਤਾ ਤੁਸਾਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਵਾਨੁ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਓਨ ਬੇਨਤੀ
 ਕੀਤੀ ਜੇ ਜੀਅ ਅਸਾਨੁ ਸ਼ਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਵਚਨੁ ਕੀਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
 ਮਨੇ ਨਾਸ ਪਾਣਾ ਦੇਹ ਕਣੁ ਕਰੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਣਾ ਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਨਿ
 ਪਾਣਾ ਨੂ ਤਿਕਟੀ ਦੇਖੈ ਰੋਕਰਖੇਗੇ ਤਾ ਮਨੇ ਨਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਵਾਸਨਾ
 ਖੋਜਗਾ ਤਿਦੇ ਝੂਠ ਜਾਣ ਨਿਕਰੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਝੂ
 ਠੈ ਮਿਗਾ ਤਿਸਨਾ ਨਿਆਈ ਝੂਠ ਜਾਣੀ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾ ਵਾਸਨਾ ਖੋਹੁੰ
 ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਦੇਵਾ ਤਿਦੇ ਅਭਿ ਆਸੁ ਕਰਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾ
 ਸਬਦੁ ਸਭ ਦੇਵਾ ਤਦਾ ਸਾਰੁ ਹੈ ਜੈ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿ ਆਸੁ ਕਰੀਦ

१५७
 ਤੇ ਤਤੁਗਿਆਨੁ ਦਿਖੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਸਪਰ ਤਿਨੇ ਆਪਿ ਵਿਚਸ
 ਹਾਕ ਹੈ ਨਾ ਮਨੇ ਨਾ ਸਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੀ ਹੈ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੀ ਮਨੇ ਨਾ
 ਸਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤਤੁਗਿਆਨ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੀ ਮਨੇ ਨਾ ਸਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ
 ਜੇ ਸੇ ਕਈ ਦਿਲੀ ਦੇ ਗਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਸਿਰੰਦ ਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਇਕੁਲਾ
 ਪੈਰ ਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਇਕੁ ਕਾਬਲ ਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਤਿਨ ਨਹੀਂ
 ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਵੇ ਜੇ ਇਕ ਠੇਕੇ ਪਾਹਿਲੇ ਸਿਰੰਦ ਦਾ ਠਾਣਾ ਤੇ
 ਕੜਾ ਕਰਿ ਜਾਣਾ ਤੇ ਬਹੁ ਫੁਲ ਹੋਰ ਦਾ ਠਾਣਾ ਤੇ ਕੜਾ ਕਰਣਾ ਤੇ
 ਬਹੁ ਫੁਲ ਕਾਬਲ ਦਾ ਠਾਣਾ ਤੇ ਕੜਾ ਕਰਣਾ ਜੇ ਮੁਦਈ ਤੁਸਾਰੇ ਜਬਰ ਹੈ
 ਇਕ ਸਾਇਕ ਸਤੇ ਜਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ ਤੇ ਸੇ ਆਗਿਆ ਨੁ ਜੇ ਸਾਵੈਰੀ
 ਹੈ ਤੇ ਮਨੇ ਨਾ ਸਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੀ ਤੇ ਤਤੁਗਿਆਨੁ ਤਿਨੇ ਆਗਿਆ ਸੁ

ਹੋਵਨਤਉਆਗਿਆਨਨਸਦੁਹੰਦਹੈਸਾਸਸਾਸਵਹੁਗੁਰੂਜਪ
ਣਾਤੇਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰਨਾਤੇਜਗਤਨੂਤੁਠਾਜਾਨਣਾ
ਪਉੜੀਸੀਗਾਰੂਜੈਤਾਭਲਾਸੁਰਬੀਰਮਨਪਰਉਪਕਾਰਾਜੈਤਾ
ਨੰਦਾਜਾਣੀਐਪਰਖਪਿਰਗਾਸਬਦੁਆਧਾਰਾਤਿਲਕਤਲੇਕਪਾ
ਠਕਾਸਾਪਸਿਗਤਸੇਵਾਹਿਤਕਾਰਾਤੇਤਾਮਹਿਤਾਮਹਾਪੁਰਖਗੁ
ਰਮੁਖਸੁਖਫਲੁਸਬਦੁਪਿਆਰਾਜੁੜੀਆਸਾਈਦਾਸੁਹੈਸਭਕੁ
ਲੁਹੀਰੇਲਾਲੁਆਪਾਰਾਮਲਕੁਪੇੜਹੈਕੋਹਲੀਦਰਗਹਭੰਡਾਰੀ
ਅਤਿਭਾਰਾਮੀਆਜਮਾਲੁਨਿਹਾਲੁਹੈਭਗਤਿਕਮਾਵੈਪਰਉਪਕਾ
ਰਾਪੂਰਾਗੁਰੂਪੂਰਾਵਰਤਾਰਾ੧੨੨ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਸੀਗ
ਰੂਤੇਭਾਈਜੈਤੁਹੈਸਾਨਿਵਰੇਸੁਰਬੀਰਤੇਪਰਉਪਕਾਰੀਸਾਹਿ

ਬਾਛਿਵੀਪਾਤੁਸਾਹੀਦੇਪਾਸਸਾਹਬਸੈਪੈਬਚਨੁਹੋਇਆਆਸਾਜੇ ੧੫੮
 ਸਸਤਪਕਰੇਹੈਨਿਸੇਗੁਰੁਹਰਿਗੋਵਿੰਦਦਾਸਗੁਪਧਾਰਕਪਕਰੇਹੈਨ
 ਸਮਾਕਲਜੁਗਦਰਤਣਹੈਸਸਤਾਦੀਵਿਦਿਆਕਰਿਮੀਰਦੀਮੀਰੀ
 ਖਿਚਲੇਣੀਹੈਤੇਸਬਦਦੀਪੀਤਸਮਾਝਕਰਿਪੀਰਦੀਪੀਰੀਲੇ
 ਲੇਣੀਹੈਤੁਸਾਛਿਵੀਪਾਤੁਸਾਹੀਦੇਹਜੁਗਹਿਣਾਇਕਰਾਜਿ
 ਆਦਾਯੁਕੇਈਖਾਦਹੈਓਨਾਨੁਆਪਣਾਸਰੀਰਸੇਪਦਹੈ
 ਤੇਤੁਸਾਨੁਸਾਥਹੀਮੁਕਤਸਾਥਹੀਜੁਗਤਿਜੀਵਣਮੁਕਤਿਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨਾਨੇਕਹਿਆਸਾਨੁਜੇਗੀਪਗਾਦਿਤਹੈ
 ਤੇਇਕਰਤੀਮਾਇਤਾਂਬੇਵਿਚਪਾਈਏਤਾਂਮਇਸੁਇਨਹੋਜਾਵਾ
 ਹੋਜੇਇਕਚਾਵਲੁਭਰਕੇਈਮਨੁਖਪਾਵੈਤੈਸਦਾਮਣਦੀਓਸਨੁ

ਭੁਪਿਆਰੇ ਦੀ ਹੈ ਅਰੁ ਹਸਤੀ ਕਾ ਬਲੁ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਚ
ਨਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਤੁਮ ਲੇਜਾਵੈ ਜਬ ਸਾਹਿ
ਬਛਿ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੋਇਆ ਜਿਨ
ਨੇ ਮਨੁਰੂ ਪੀਪਾਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਓਨ ਕੋ ਅੰਗ ਪਾਰੇ ਸਾਥ ਕਿਆ ਪਰ
ਜਨੁ ਹੈ ਮਾਰਿਆ ਪਾਰਾ ਤਾਂ ਬੇਨੁ ਸੁਦਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿ
ਆਜੀਨੁ ਪੁਸੇ ਸਰੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰੁ ਤੁਸਾਰੀ ਸੁਰਧਾ ਕਰਕੇ ਇਕ ਚ
ਵਲੁ ਲੇਵੇਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾਇ ਕੁਚਾ ਵਲੁ ਵਿਚੇ ਪਾਨ ਉਤੇ ਪਾਇਕੇ
ਭੋਜਨੁ ਕੀਤਾ ਗਹਿਦਾ ਬਿਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਗੰ ਵਿਚ ਭਾਲਾ ਦਿਤਾ
ਓਨ ਕੋ ਤਾਈਆ ਪੇਸ਼ ਪਾਸ ਗਿਆ ੧੨੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਭਾਈ ਜੈ ਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨੀਵਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਗਾ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਸ

ਹੀਦੇਹਜੁਰਾਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਦੇ ੧੫੬
ਸੁਦੇਈ ਐ ਜੋ ਅਸਨੂੰ ਫੇਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰਨਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ। ਏਦੀ ਅਨੂਸਿ ਕੇ ਚਕੇ ਤੁਸਾ ਸੁਸਵਾਸਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭਜਨੁ ਕ
ਰਨਾ। ਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਿਤ ਬਾਹਰਾ ਏ ਤੇ ਸਮੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਰਚਾ
ਵੀ ਚਰਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਗੇ ਵਰਤਣਾ ਬਹਮਣਾ ਨੇ
ਓਨਾ ਨੁਕਹਿਆ। ਤੁਸਾ ਨਿਤ ਨਿਮਤ ਕਰਮ ਛਡ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੁਸੀ
ਕ੍ਰਿਸਟ ਹੋਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਰਿਸੁਰੰ ਕ ਕੋ ਮਿਰਤ ਕੁਹੰਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਦੇ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਨ
ਹੀ ਪਉਦੇ। ਜੋ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੇ ਅਸੀਸ ਤਿਹਰਾਨੁ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨੁ
ਜੇਹਾ ਪਤਾ ਸਾਥੁ ਮਿਰਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਰਖਾ ਪੜਾਅਸ

ਰੇ ਪਾਰਿਜਨਮਿ ਆਹੈ ਤਾ ਅਸੀ ਕਰਮ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰਦੇ। ਓਨਾ
 ਕਹਿਆ ਸੁਤਕੁ ਤਾ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਵਾਸਨ ਭਥੀ ਉਪਜਤ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਸ੍ਵਾਸਨਾ ਸਕਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਮੁਰਤ ਹੈ। ਤੁਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸਨ
 ਮਦਾ ਅਪਾਰ ਰਖਣਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾਕੇ ਈ ਨਹੀ ਹਥਿਆਵਦਾ।
 ਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਸਟ ਹੋ ਗੇ ॥ ੨੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹਿੰਦੁ ਚਲੀ। ਕੁਈ ਤਿਲਕਾ
 ਪਠਕਾ ਤੇ ਭਾਈ ਤੇ ਤੁਮਾ ਹਿਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ। ਤੁ
 ਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਨਰਕ ਨਜ
 ਵੇਗੇ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਅਸੀ ਸਭੇ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤੁ
 ਸਾਰਾ ਸੀਸ ਰੁਨਰਕ ਨਜਾਵੈ। ਤਾ ਨਰਕਾ ਸੁਗਾ ਕਿਉ ਕੀਤੀ ਆਹੈ

ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਪ ਦੇ ਤਾ ਸਭੇ ਹੈਨ ਪਰ ਗੁਰ ਦੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨੁ ੧੬੦
 ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਭੀ ਨ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪਤੀਤ ਨ ਹੀ ਹੋਵੀ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਇਕਾਗਰ
 ਤੇ ਪਰਤੀਤਾ ਬਿਨ ਕਲਿਆਣੁ ਨ ਹੀ ਤਾਂ ਓਨ ਨੁ ਤੁਸਾ ਕਹਿਣਾ
 ਜੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੁ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਕੇ ਰਾ ਕ ਸੁ ਲੇ ਗਇਆ ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੁ ਤੇ ਲਦੇ ਤ ਪਤ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ ਪਾਵਨ ਲਗਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਸੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੇਰੁ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ
 ਲਵਾਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੀਆ ਤੁਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ
 ਬੁਝਾ ਲਵਾ ਹ ਗੁਰੂਆ ਖਕੋ ਜਬਦਾ ਹ ਗੁਰੂ ਕਹਿਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਹ ਭੁਪਾਇਆ
 ਤਾ ਤੇ ਲਠੰਦਾ ਹੋ ਗਇਆ ਰਾਖ ਸੁ ਚਰਨੀਆ ਏ ਲਗਾ ਤਾ ਤ ਪਤ
 ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਕੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਹ ਭੁਪਾਈਐ ੧੭

ਸਿਕਾਮਾਨੁ ਹੋਏ। ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਿ ਗਇਆ। ਹਰ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ ਦੀ
 ਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਭਿਸਨਾ ਦਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਤੁ ਹੋਆ। ਗੁ
 ਰਮੁਖਾਨੁ ਮਿਲੁ ਕੇਤੇ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਸਭ ਭਿਸਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋ
 ੧੨੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਜ ਝੀ। ਆਸ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ
 ਸਮੇਤ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ। ਜੋ ਜੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਸਮੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀ
 ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ। ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਕਰ ਕੈ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਾ ਪੜ
 ਨਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ। ਆਮਰੇ ਤਾ ਤੂ ਮਨ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੋ। ਜੋ ਮਨ
 ਚਲਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨਾ ਹੀ ਚਲਦਾ। ਤੇ ਤੁਸਾ ਪਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਆਵਣ ਕ
 ਰ ਕੈ ਤੈਨੂੰ ਸੋਝੀ ਪਈ ਹੈ। ਜਿਥਰ ਤੇ ਰਾਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਫਲੁ

ਅਨਿਤਦਿਖਾਇਕੇਤੇਫੇਰਕੇਮਨਨੁਸਬਦਵਿਚਜੋੜਾਜਿਵੈਅਨੀ ੧੬੧
ਅਲੁਘੋੜਾਅਪਣੀਮਰਜੀਤੇਚਲਦਾਹੈ। ਤਾਕਾਰਸਵਾਰਓਸਨੁ
ਅਗਾਵਿਖਾਇਕੇਤੇਮੋੜਲਿਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਵਾਗਾਤੇਮੋੜਦਿਆ
ਮੋੜਦਿਆਂਸੁਧਹੋਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਸਾਮਨੁਆਪਣਾਫੇਰਫੇਰ
ਕੇਵਿਚਸਬਦਦੇਜੋੜਨਾਸੁਧਹੋਜਾਵੈਗਾ ੧੨੬॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਭਾਈਪੈੜਕੋਹਲੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਹੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਵਚਨ
ਦਾਅਗਿਆਕਾਰੀਸੀ। ਤੇਪੰਡਤਕਾਸੀਥੀਅਣਵਾਇਆਸੀਤੇਕਥਾ
ਵੇਦਾਤਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਣਾਇਦਾਸੀ। ਤਾਂਸਾਹਬਨੇਹੋਰਵੇ
ਦਾਤਦਾਗਿਰੰਥਪਾਛਿਆਸੀ। ਤਾਂਓਸਆਖਿਆਮੇਕਾਸੀਥੀਆਪਣੁ
ਪੜ੍ਹੇਜਕੇਅਛਿਵਾਇਲੇਦਾਹਾਂ। ਤੇਪੰਡਤਿਆਪਿਨੁਅਨਿਨਭ

ਗਤਿਕਹਾਂ ਵਦਾਸੀ। ਇਕਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਪੰਡਤ ਜੈ ਸੇਏਹਿ
ਸਿਖ ਅਨਿਨਿਭਗਤਿ ਪੈਨਿ। ਤੈਸੇ ਹੋਰੁ ਬੋਝੈ ਪੈਨਿ। ਤਾਪੰਡਤਿ ਸਾਇਤਭ
ਲੀਗਿਣਕੇ ਲਗਨ ਸਗਨ ਮਨਾਇ ਕੇ। ਤੇਗੇਣ ਸਨੁ ਪੁਜਕੇ ਤੇ ਸਾਹਬਖੀ
ਖਰਚ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜ ਸੇਰੁ ਪਦਾਰਥ ਦਵਾਇਆ। ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਨੂਤੋ ਰਿਆ। ਅਗੇ
ਖੀਸਨ ਮੁਖ ਗਧਾ ਆਇਆ। ਤਾਏ ਹੁਫੇਰ ਮੁਢਿਆਇਆ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀ
ਤਾ ਤੁਸੀਆਂ ਨਿਨਭਗਤਿ ਕਹਾਵੇ। ਤੇਗੇ ਧੇਦੇ ਸਗਨ ਖੀਸਨ ਆਏ।
ਹੁਣ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਅਨਿਭਗਤਿ ਦੇਖੋ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਪਹਿ
ਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਰਾਜੇ ਸਿਵਨੁ ਭੁਦੀ ਨਗਰੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸਿੰਗ
ਲੀ ਦਾਗੀ ਬੁਛੇ ਡਿਓ ਆਏ। ਪੈਨਿ ਕਿਈ ਚਿਥੇ ਲੇ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇੜਾ
ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਬਰਾ ਹਮਕਾਮ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਲਿਖਾਇ

ਤੀ। ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲਇਆਇਆ ਸੀ। ਅਰਦਾਸ। ਸੋਓ ਸਨੁ ॥੬੨॥
ਖਰਚੁ ਦਿਤੇ। ਤੇ ਓਸੇ ਗੁਰਿ ਨਤੁ ਰਿਆ। ਤਾਸਾ ਹਿ ਬਕਹਿਆ ਏ ਪੰਡਤ
ਐਸੇ। ਆਨ ਨਤੁ ਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ। ਜੇ ਬਿਤ ਵਾਰਗੁ ਹਨਿ ਛੜਨ ਹੀ ਪਛ
ਦੇ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਓਥੇ ਪਾਨ ਸੀ ਗੁਲੀ ਦੀ ਪੋਥੀ ਲੈਨ
ਨੂ ਗਇਆ। ਸੀ ਗਲ ਦੀ ਪਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਪਾਣ ਸੀ ਗੁਲੀ ਦੇ ਸਾਥ ਹੀ
ਭੇਟ ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗਾ।
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਗੁਈ ਪੇੜ ਤੁਸੇ ਖੁਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਅਨਿਨ ਨਤੁ ਗਤ
ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਪਾਣ ਸੀ ਗੁਲੀ ਵਚੀ ਤਾਸ ਭਜੇਗ
ਦੀ ਕਲਾ। ਲਿਖੀ ਸੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਕਲਜੁ ਗਿ। ਵਿਚ ਜੇਗ ਕਿਸ
ਸਾਧਣ ਹੈ। ਤਾਪੋ ਸੀ। ਪਦ ਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਪਵਾਹਿ ਕਰਿ ਦਿਤੀ।

ਤੇ ਆਨਿ ਨਰੁ ਗਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗਿੰਥ ਜੀ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਾਇ
 ਕੇ ਸੁਣੇਗਾ ਓਸ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪੈਤ੍ਰਾ ਮੇਖਾ ਮੇਖ ਹੋਇਆ ॥
 ੧੨੭॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਭੰਡ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਕਈ ਸਿਖ ਸ
 ਬਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੇਲ ਉਠਦੇ ਹੋਨ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਚਰਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੋ ਸੁ
 ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤਿਆਗ
 ਨਾ ਤਾ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕੋ ਨ ਕੋ ਨ ਚਰਚਾ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਇਕ ਵਾਦ ਚਰਚਾ ਹੋ ਜੇ ਆਪ ਨੂਨ ਹੀ ਸਮਝੀ ਦਾ ਤੇ ਨਿ
 ਮਿਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਥੀ ਵਸੇਖ ਬੁਧ ਵਾਲੇ ਥੀ ਪਛਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ

ਧਾਰਲੇਣੀ। ਤੇ ਦੂਜੀ ਹੋਤ ਚਰਚ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁਧ ਵਿਚ ਹੋ ੧੬੩
 ਵੈਸੇ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਣਾ। ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੁਧ ਵਿਚ ਆਵੈ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਸੁ
 ਣ ਲੇਵਣਾ। ਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਜੇ ਵਸੇ ਖਰੇ ਵੈਸੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਣਾ। ਜੋ ਸਾ
 ਏ ਕਦੀ ਪਦੈਸ ਨ ਮੁਖ ਦੂਸਰਾ ਦੀ ਪਕੁਜ ਗਾਈ ਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੋ ਨਕਾ
 ਅੰਧ ਕਾਰਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਦੀ ਪਕੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਚਾਵਨ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿਛੇ ਅੰਧੇ ਰਾਹੀਂ ਗਹਿਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਜੇ ਆ
 ਪਹੀ ਚਰਚ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਦਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਰਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਤੇ ਇਕ ਜਾਲ ਪੁਚਰਚ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਖ ਦੀ ਨਾਨ ਪਕਰਦੇ
 ਵਚਨ ਕਰ ਪਾਲਣ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੇ ਪਖ ਨੂੰ ਪਮਾਣਾ ਤੇ ਇਸ
 ਟਾਤ ਕਰਿ ਖੰਡਣਾ। ਏਹ ਭੀ ਚਰਚਾ ਸਿਖਤਿ ਆਗਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਮਨ

ਨੀਵਾਨਹੀਹੁੰਦਾ ਤੇਇਕਵਿਤੀਭੇਚਰਚਾਹੈ ਜੋਆਪਨੁਕੋਈਸਮਝ
ਨਹੀਤੇਹੋਰਸਦਾਵਚਨੁਮੰਨਣਾਨਹੀਏਹੁਭੀਚਰਚਾਗੁਰੂਕੋਸਿ
ਖਤਿਆਗਦੇਹੈਨਾ ਜੇਸਕਰਿਮਨੁਨੀਵਾਹੈਵੈਸੇਈਚਰਚਾਕ
ਰਦੇਹੈਨਾ ਕਿਸੇਦਾਮਨੁਨਹੀਦੁਖਾਵਣਾ ਹਰਿਕਿਸੇਦੀਪ੍ਰਸਿਨ
ਤਾਕਰਣੀ ੧੨੬ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਮੀਆਜਮਲੁਗੁਰੂਹਰਿਗੋਵਿ
ਦਜੀਦੀਸਰਨੀਆਈਆ ਤੇਪਰਸਾਦਾਇਕੋਲੀਤਾਤੇਮਥਾ
ਟੇਕਿਆ ਤੇਕਹਿਆਜੇਜੀਮੈਨੁਭੀਸਿਖੁਕਰੀਏ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਜੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਿਦਕਨਾਲਪਛਾਏਸਰੀਗਜਿਤੋਣਹੈਨਾ
ਸਭਪੰਜਤਤਾਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸਭਨਾਵਿਚਚੇਤੰਨੁਇਕੋਹੈ ਜੇਕੋਈ
ਚੇਤੰਨਨੁਪਛਾਣਦੇਹੈਨਾ ਸੇਈਗੁਰੂਕੋਸਿਖਹੈਨਾ ਤਾਂਓਸਨੇਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਜੇਇਕੋਚਿਤੀਨੁਵਿਆਪਿਆਹੋਇਆਹੈਤਾ ੧੬੪
ਇਕਸੇਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਵਣਿਕਰਿਸਭੁਕੀਰਜਕਿਉਨਹੀਜਾਂਦਾ
ਤੇਇਕਸੇਕੇਗਿਆਨਪ੍ਰਾਤਿਕਰਿਸਭੁਕਾਅਗਿਆਨੁਕਿਉਨ
ਹੀਆਟਿਜਾਂਦਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਪਾਟਿਮਟਮੈਅਕਾਸੁਏ
ਕਹੀਹੋਤਾਹੈਜਿਸਪਾਟਿਮੈਪਦਾਰਥਪਾਈਤਾਹੈਤਿਸਹੀਤੇਨਿ
ਕਲਤਾਹੈਜਿਸਮਟਮੈਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈਤਿਸਕਾਅੰਧੇਰਾ
ਦੂਰਹੋਤਾਹੈਭਿਜਨੁਖਾਣਾਪਾਣਕਾਪਰਮੁਹੈਅਗੁਗਿਆਨੁਸਮ
ਝਣਾਮਨਕਾਪਰਮੁਹੈਤੇਆਤਮਾਸਰਬਸਾਖੀਹੈਸਿਜਾਤੀ
ਵਿਜਾਤੀਸੁਗਤਤੀਨਿਭੇਦਤੇਨਿਆਰਾਹੈਸਜਾਤੀਭੇਦਕਰ
ਮੈਅਇਕਾਅਤਮਾਹੈਤੇਦੂਜਾਦੇਤੀਨੁਹੋਰਹੈਜੈਸੇਮਨੁਛਕੇਸ

ਥਦੁਸਰਾਮਨੁਖਹੋਵੈ। ਸੇਤਾਦੂਜਾਹੋਇਆ। ਤੇਵਿਜਾਤੀਭੇਦਕ
ਹੀਏਇਕਾਤਮਾਚੇਤੰਨਹੈ। ਅਰਦੂਜਾਜਗਤੁਜਜੁਹੈ। ਜੈਸੇ
ਮਨੁਖਕੋਸਾਥਿਰਛਕਹੀਏ। ਸੇਤਾਜਗਤੁਭਗਮੁਕਰਭਾਸਤਾ
ਹੈ। ਅਰਸੁਗਤਭੇਦਕਹੀਏ। ਜੈਸੇਮਨੁਖਕੋਅੰਗਪ੍ਰਤਾਅੰਗਹੋਨਾ
ਸੇਤੋਆਤਮਾਨਿਰਕਾਰਹੈ। ਨਿਰਕਾਰਕੋਅੰਗਪ੍ਰਤਾਅੰਗਨਹੀ
ਬਣਦੇ। ਤਾਤੇਆਤਮਾਐਸਾਕਹਿਆਹੈ। ਸਭਕੋਮੁਖਸਭਹੁਤੇ
ਨਿਆਰੇ। ਜਉਜਲਭੀਤਰਦੀਸਤਤਾਰਾ। ਸਰੀਰਮਟਕੇਕੀਨਿਆ
ਈਹੈਨਿ। ਅੰਤਹਿਕਰਣਿਜਲਦੀਨਿਆਈਹੈਨਿ। ਤੇਆਤਮਾ
ਚੰਦ੍ਰਮਾਦੀਨਿਆਈਵਿਚਭੀਭਾਸਤਾਹੈ। ਤੇਨਿਆਰਾਹੈਜਿ
ਸਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਹੈਸੇਈਸਿਖੁਹੈ। ਪਉੜੀਅਨੰਤਾ

ਕੁਕੇਰਲੇ ਸਭ ਵਇੰਨ ਸੇਹਨ ਸਿਰਦਾਰਾ ਇਟਾਰੇ ਝਾ ੧੬੫
 ਏਐ ਨਿਵਲਾ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ਤਖਤੂ ਪੀਰਗੰਭੀ
 ਰਹੈ ਦਰਗਹ ਤੁਲੀਜ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਅਨਸਾਧਾਰਾ ਅਥਹੁ
 ਤੀਰਥ ਉਪਲਸੇ ਵਕਸਾਰਾ ਕਿਸਨਾ ਝੰਡੀਆ ਖੀਐ ਪ੍ਰਮੁਖ
 ਰੀਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਪਿਗਤ ਮਦੂਜਾ ਏਐ ਵਡੇ ਸੁਜਾਣਿ ਤਿ
 ਖਾਣ ਅਪਾਰਾ ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰਾ ਮਬਾਲ ਵੇਦਹ ਉਤਿ
 ਨ ਬਲਿਹਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਵਾਗਇਹਾਰਾ ੧੨ ਏਸਾ
 ਖੀਹੋਰਚਲੀ ਕਾਈਅਨੀਤਾ ਤੇਰਾ ਈਕੁ ਕੇਦੁ ਪਾਵਇਗੁਰੂ
 ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀਸਗਨਿਆਏ ਤੇਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਦੁਆਰੇ ਭੇਦੁਆਪਈਠਹਰਾਈਹੋਇਸਦਾ

ਪਰੇਜਨੁਕਿਆਏ। ਹੋਰਨਾਮਿਠਿਆਈਆਦੀਨਿਆਈਕਿ
 ਉਨਹੀਕੀਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੈਸੇਕੜਾਹੁਦੇਵਿਚਕਾਈ
 ਵਸਤੁਸੁਟਣਵਾਲੀਨਹੀ। ਤੈਸੇਗੁਰਕੇਸਬਦਥੀਕਾਈ
 ਸੁਟਣਵਾਲੀਕਥਾਨਹੀ। ਤੈਸੇਜੋਸਿਖਆਪਣੀਖਸਲੁ
 ਤਿਕਿਰਤਖਰੀਆਕਰਨਿਕਾਈਗਲਸੁਟਣਵਾਲੀਨਹੈ
 ਗੀ। ਸੇਗੁਰੂਪਾਪਾਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਅੰਸਾਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁ
 ਹੋਜਿਸਕਰਕੇਅਕਾਲਵਿਖੇਲੀਨਹੁੰਦਾਹੈ। ੧੩੦॥ ਸਾਖੀਹੋ
 ਰਚਲੀ। ਭਾਈਨਿਵਲਾਤੇਭਾਈਨਿਹਾਭੁਗੁਰੂਹਰਿਗੋਵਿੰਦਜੀ
 ਦੀਸਰਨਾਏ। ਜੋਅਸਾਰਾਉਧਰੁਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ।
 ਜੈਸੇਕਾਸਟਮੇਅਗਨਿਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਮਥੋਬਿਨਾਨਿਕਸਤੀਨ

ਹੀਤਿਕਾਸਟਨੁਸੇਕਰੀਨਹੀਲਗਦਾਤੇਮਥਨਵਾਲੇਬੈਠ ੧੬੬
ਕੇਮਥਦੇਹੈਨਾਤਾਅਗਨਪ੍ਰਤਖਹੋਇਕੇਸਰਕਾਸਟਅਗਨ
ਹੋਜਾਤਾਹੈਤੇਦੁਸਵਿਚਾਪ੍ਰਤਹੋਪਰਸਿਜਮਨਾਲਮਥਕੇ
ਪ੍ਰਗਟਪੀਠਿਨਿਕਸਾਹੈਤੇਸੇਪਾਠਸਬਦੇਕਰਪ੍ਰਨੁ
ਹੁੰਦਾਹੈਪਰਗਿਆਨਨਹੀਪ੍ਰਪਤਹੁੰਦਾਤੇਵੀਚਾਰਕਰਨਤੇ
ਗਿਆਨਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈਤਾਂਭਾਈਨਿਵਲਾਤੇਨਿਹਾਲੁਗੀਬਜੀ
ਦੀਕਥਾਕਰਨਾਤੇਵੀਚਾਰਕਰਨਾਜੇਸੇਤਾਸਰਧਾਕਰਕੈਸੁਣ
ਸਭਣਾਦੇਮਨਵਿਚਭੈਆਵੈਤੇਗੁਰਮਤਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇ
ਆਪਭੀਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਏਤੇਹੋਰਭੀਜੇਓਨਾਦੀਕਥਾਸੁਣ
ਸੋਈਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਵੇ ੧੩੧ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਕਾਈਤਖਤੁ

ਪੀਰਭਾਈ ਵਰਗਹਤੁਲੀਭਾਈ ਮਨਸਾਧਾਰਤੇਭਾਈ ਤੀਰਥ
ਉਪਲਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਾਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹੋਰਨਾਦੇਮੁਖਥੀਵੀਚਾਰੁਸੁਣਿਦੇਹ
ਤਾਮਨਨੁਸਾਂਤਿਨਹੀਆਵ ਦੀਤੇਭਾਈਨਿਵਲੇ
ਤੇਨਿਹਾਲੁਦੇਮੁਖਥੀਸੁਣਿਕੋਮਨੁਵਿਚਰੈਆਵਦਾਹੈਤੇ
ਗੁਰਮਾਤਿਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੈਤੇਦਰਮਾਤਿਘਟਜਾਦੀਹੈਬ
ਚਨੁਹੋਇਆਸਬਦੁਤਾਅਮਿਤਹੈਪਰਜੇਦਕਤੇਵਿਚਦੇ
ਦਾਹਗੁਣਹੁੰਦੇਹੈਨਾਤੇਸੋਤੇਵਿਚਭੀਚੋਦਹਗੁਣਹੁੰਦੇਹੈ
ਨਾਤਾਤੁਰਤਹੀਗਿਆਨਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈਤੇਜੋਥੜੇਗੁਣਿ
ਦਕਤੇਸੋਤੇਵਿਚਹੁੰਦੇਹੈਨਾਤਾਵਿਲਕਰਕੋਗਿਆਨੁਹੁੰਦਾ

ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਦਕਤੇ ਵਿਚ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਹਜੇ ਸੋਤੇ ਨੂਰੀ ੧੬੭
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇਣੁ ਗਾਇ ਹੋ ਨਿ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਐ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਲੋਕੁ ਵਾਗਮੀ ੧੮
ਵਿਆਸੁ ਰਾਮਾਸਾ ਵਿਤਾੜਾ ਪ੍ਰਾਕਥਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾ ਵਿਤਾੜਾ ਸਿਧਵਾਕਾ ੪॥
ਸੀ ਦੇਹ ਛਿਦੇ ੬॥ ਅਸੇਖੀ ਸਾਸਤ੍ਰਕ ਸਲੋਕੁ ਨਾਖਿਆਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ੮॥
ਅਵਿਗਾ ੧॥ ਜਨਨ ਰੰਜਨੇ ੧੦॥ ਜਿਤੁ ਸਰੋ ੧੧॥ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਤਾ ੧੨॥
ਧਾਰਮਕ ੧੩॥ ਸਿਤੋਖੀਤਾ ੧੪॥ ਤੇਚਤੁਰੁ ਦਸਗੁਣਾ ਉਤਮਵਕਤਾ
ਪ੍ਰਾਣੀਤਾ ਐਐ ਇਤਨੇ ਗੁਣ ਦਕਤੇ ਵਿਚ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਓਸ ਥੀ
ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਨ ਤੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀ ਪ੍ਰਥਮੇਤਾ ਵਾਗਮੀ ਬਾ
ਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਸਨੇ ਜਿਤਨੇ ਸੋਤੇ ਹੋਵਨ ਤੇ ਸੀ ਹੀ ਧੁਨ ਕਰੈ ਜੇ ਸੇ

ਛੰਦ ਦੀ ਪਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤੈਸੀ ਪੜ੍ਹੈ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸਾ ਵਿਤਾ ਜਿਥੇ
ਰਸਦਾ ਇਸਥਾਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸ੍ਰੋਤਿਆ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਠਹਰੀ ਹੋਈ ਹੋ
ਵੇ ਓਥੇ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰੇ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੋਤਿਆ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਉਦਾਸੁ ਹੋਵੇ
ਓਥੇ ਸਿਛੋ ਪਹੀ ਕਰੇ ਤੇ ਕਥਾ ਅਜੇਹੀ ਮਿਠੀ ਕਰੇ ਜੇ ਸਭਨਾ
ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲਗੇ ਤੇ ਵਚਨੁ ਸੁਚਾ ਕਰੇ ਜੇ ਗਿਆਨੁ ਕੇ ਉਪਾ
ਸਨਾ ਕੇ ਕਰਮ ਜੇ ਸਬਦ ਦਾ ਰਿਦਾ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੇਈ ਅਰਥ ਕਰੇ ਜੇ ਸ
ਦੇ ਮਨੁ ਵਿਚ ਸਹਸਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕਰੇ ਓਸਦਾ ਸਿਸਾ ਨਿਵਰ
ਤ ਕਰੇ ਤੇ ਜੇਹਾ ਪ੍ਰਸਥਾਵ ਸਬਦ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹੀ ਹੀ ਸਾਖੀ
ਲਿਆਵੇ ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਹੋਵਨੁ ਤੇ ਸਾਹੀ ਦਿਸਣਾ ਤਦੇ ਵੇ ਤੇ ਸ
ਭਨਾ ਸਾਸਨਾ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਹੋਵੇ ਕਥਾ ਵਿਚ ਵਖੋ ਪਨਾ ਕਰੇ।

ਜੇਕਥਾਹੋਰਹੈ। ਤਾਂਸਾਖੀਹੋਰਸਭਾਉਦੀਨਾਕਰੋ। ਤੇਸਰੀਰ ੧੬੮
ਕਰਕੇਭੀਸੁਧਾਹੋਬੈਠੇ। ਤੇਮਨਕਰਕੇਭੀਸਰਲਹੋਵੈ। ਤੇਜਿਥੀ
ਜਿਥੀਕਥਾਸੋਤੇਸੁਣਨਓਨਾਦੇਮਨਨੂਪ੍ਰੀਤਦਾਰੀਗੁਚੜ੍ਹਦਾ
ਜਾਵੈ। ਤੇਸਾਰੀਸਭਾਜੀਤੀਜਾਵੈ। ਨੇਤ੍ਰਤੇਸੁਣਨਸੋਤਿਆਦੇ
ਵਕਤੇਦੇਮੁਖਾਧਿਰਤੀਹੋਵਨ। ਦੇਖਾਅਗੇਕੀਕਹਿਦਾਹੈ। ਤੇਹੀ
ਕਾਰੀਨਾਹੋਵੈ। ਆਪਣਾਮਨੁਨੀਵਾਰਖਾ। ਤੇਜੇਕਥਾਕਰੇਸੋਪ੍ਰ
ਥਮੇਆਪਾਰਿਦੇਵਿਚਪਾਰਲੇਵੈ। ਤੇਆਪਣੀਪਾਲਬਧਤੇਸੀ
ਤੇਖਕਰੇ। ਬਹੁਤਪਦਾਰਥਾਦੀਚਾਹਿਨਾਕਰੇ। ਅੰਗੇਬਿਨਾਜਿ
ਦੇਵੈਸੋਰਾਜੀਹੋਕੇਲੇਵੈ। ਏਹੁਚੇਦਹੁਗੁਣਜੇਵਕਤੇਵਿਚਹੋ
ਵਨ। ਓਸਥੀਜਸਾਉਣਾ। ਅਗੇਸੋਤੇਦੇਭੀਚੇਦਹੁਗੁਣਚਹੀਦੇਨਾ

ਸਲੋਕਾ ਭੁਗਤੇ ਵਕਤੇ ਗਾਗਰਥਤਾ ਸੁਰਤਰੁਚਹਚੰਚਲਹੀਨਪਟ
ਹਾਪਸਨੀਖੀਮਸਚਬਹੁਸੋਤੇ ਅਨਾਲਸੇਨਿੰਦ੍ਰੇਨਿਤਾਸੁਪੀਵਤਾਤਿ
ਪਕਤਕਬੀਤਰਾਸੁਚੈਵਪਦੰਭੇਜਿਤਾਸੁਬਦਾਏਤੇਟਸਵਸਿਤਨਿਰ
ਮਲਗੁਣਾਵੈਕਠੇਪਸਤਾਸਦਾਏਹਚੈਦਹੁਗੁਣਸੋਤੇਦੇਹੈਨਾਜੇ
ਮਨਬਚਕਰਮਕਰਵਕਤੇਦੀਭਗਤਿਕਰੇਤੇਆਪਣੇਮਨਿਵਿਚਗ
ਰਭੁਨਾਕਰੇਜੇਮੇਸੇਵਾਕਰਨਾਹਾਂਤੀਜਾਕਥਾਦੇਸੁਣਨਦੀਬਹੁਤੀਸ
ਰਧਹੋਵੈਚਉਥੇਆਪਣੇਸਰੀਰਦੀਭੀਤੇਵਚਨਾਦੀਭੀਚਤੁਰਾਈ
ਨਾਕਰੇਤੇਪੰਜਵਾਸਮਝਣਹੁਚਤਰੁਹੋਵੈਤੇਛਠਵਪਸਨਕਰਨਦੀ
ਸਮਰਥਤਾਹੋਵੈਤੇਸਪਤਮਾਬਹੁਤੇਸਾਸਤ੍ਰਸੁਣੋਹਵਨਿਤੇਅਠਵ
ਆਲਸੁਨਾਕਰੇਨਾਵਾਆਲਸੁਕਥਾਦੇਸਮੇਨਿੰਦ੍ਰਾਨਕਰੇਦਸਵਾ

ਜੇ ਸੁਣੇ ਸੋ ਮਨ ਵਿਚ ਪਾਰਦਾਰ ਹੋ ਫੇਰ ਯਾਰ ਵਾਵੀ ਡਿਖਾਵੈ ਬਾਰਵਾ ੧੬੫
ਜੇ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਪਾਤ ਥੀ ਵਿਪਰਜੇ ਤੇਵੈ ਤਾ ਓਨ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੋ
ਤੇਰ ਵਾਸ ਹੀ ਰਹੀ ਸੁਚਰਖੇ ਚੋਪਵਾ ਵੰਭ ਨ ਰਖੇ ਰਿਦੇ ਕਰ ਸੁਣਾ ਏਹੁ ਚੋ
ਦਾ ਗੁਣ ਸੋ ਤੇ ਦੇਹ ਵਾਨੀ ਤਾ ਓਸ ਨੂ ਗਿਆਨੁ ਤੁਰਤ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਗੁਣੀ ਨਿਹਾਲੁ ਵਿਚ ਸਭੇ ਲਖਾਇ ਪਾਏ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸਾ ਕਾ ਈ ਨਿਹ
ਲੁਦੀ ਸੀਗਾ ਤੁ ਕਰਨੀ ਓਸ ਦੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰਿ ਸਭੇ ਗੁਣ ਕਿਉ ਨ ਪਾ
ਪਤਿ ਹੋਵਨ ਗੋ ੧੩੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗੁਣੀ ਕਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਤੀ ਤੇ
ਗੁਣੀ ਪ੍ਰਮੁਖੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਉ
ਪਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਲਯਾਨ ਗਵਿਚਨਾ ਮੁਵਡਾ ਜਹਾਜੁ ਹੈ
ਤੁਸੀ ਕੀ ਯਾਕਿ ਜਹਾਜੁ ਚਲੇ ਚਾਹਿ ਬੈਠੇ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਨ

ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ ਤਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਕਈ
 ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂਪ ਫੁਲ ਸੁਣ ਕੇ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਛੋਡ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਕਈ ਸਿਖ
 ਸਰੋਬ ਹੁਤ ਵੈਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ਕਰਨਿ ਲਗ ਦੇਹੈ ਨਾ ਓਨ ਨੂ ਕੋ ਨ ਪਦਵੀ
 ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਰਣੀ ਏਉ ਸ
 ਰੁਸਾ ਮਾਪਾ ਇਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਕ ਗਿਆਨ ਬਾਪਿ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਅ ਗਿਆਨੀ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓ
 ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇਹੈ ਨਾ ਅਗੇ ਜਗਿਆਸਾ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜ
 ਗਿਆਸੀ ਨੂ ਗਿਆਨ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਗਿਆਨੁ
 ਦਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਗਿਆਨ ਬਧ ਹੈ ਓਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨ
 ਵਾਸਤੇ ਪਾਠ ਸੁਣ ਕੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਿ

ਸਚਾਨਹੀਹੋਇਆਭੇਆਪਈਵਡਿਆਈਵਾਸਤੇਕਹਿਦਹੈਯੋਜੋ॥੧॥
ਮੇਨੁਗਿਆਨਦਿਫਹੈਸਿਤਾਦਾਸਿਗੁਨਹੀਕਰਦਾ॥ਤਾਂਓਸਨੂ
ਗਿਆਨਪਾਪਤਨਹੀਹੁਦਾ॥ਜੈਸੇਕਿਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇਗਾਹੀ
ਜਾਣਹੈਤੇਗੁਨਹੀਜਾਣਦਾ॥ਤਪੁਛਦਾਚਲਿਆਜਾਵਦਾ
ਹੈ॥ਤਾਂਓਹੁਅਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ਤੇਕਿਸੇਨੂਸਿਗਾਤਿਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰਵੀਬੁਰੀਹੋਈਅਲੀਹੈਤੇਓਹੁਓਸਦੇਨਾਲਗਲਿਆਹੈ
ਤਾਂਓਹੁਭੀਜਗਿਆਸੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ਪਰਜੇਕੋਈਗੁਨਜਾ
ਣਦਾਹੈਓਹੁਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ਪਰਜੇਗੁਨਹੀਜਾ
ਣਦਾਤੇਪੁਛਦਾਭੀਨਹੀ॥ਤੇਓਲਟਾਚਲਿਆਜਾਵਦਾਹੈ॥ਤਾਂਓ
ਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨੂਨਹੀਪਹੁਚਦਾ॥ਤੈਸੇਜੋਆਪਨੁਗਿਆਨੀ

ਮਨਦਾਹੈ ਤੇ ਸੀਤਾਨੁ ਪਛਾਨਹੀ ਓਹੁ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰ
ਦਾ ॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਈ ਪਿੰਗੁ ਤੇ ਭਾਈ ਮਦੂ ਤਿਖਾਣ
ਵਡੇ ਸੁਜਾਣ ਹੈ ਸਨਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਆਏ ਤੇ ਲਿ
ਗਰਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਚੀਰਨ ਤੇ ਚੋਕੀਆਂ ਮੰਜੇ ਬਣਾ ਦੇਵਣਾ ਤੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਸਭ ਨਾਦਾ ਜੋ ਕੀ ਮੁਹਿ ਵੈ ਸੋ ਕਰ ਦੇਵਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦੇ ਸਮੇ ਸਭ ਕੀ ਮ
ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣਨਾ ਤੇ ਪਛਲੀ ਰਾਤੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇ
ਨਾ ਤੇ ਆਪੁ ਭੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਬਾਣੀ ਜਪਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇ ਓ
ਨਾਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਹੋਇਆ ਤਿਸ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
ਗੇ ਤੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਗੁਰੀ ਬਾਂਨੂੰ ਦੇ
ਕੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਾਇਆ ਪਾਠੁ ਵੇਰੋ ਸਾਨਿ ਬਾਘੀ ਪਠਿਨਾ ਦੀਰੀ ॥

ਖਾਤੇ ਜਾਇਖਲੋਤੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਨ ਲਨੀਲ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ੧੭੧
ਹੈ ਸਨਾ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਪਾਪਤਿ ਹੋਵੈ
ਅਸਾਂ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਤੁਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ
ਹੁਇ ਏਨਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਰੂਪ
ਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ੧੩੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਈ ਬਨਵਾਲੀ ਤੇਭਾ
ਈ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲਵੈਦ ਹੈ ਸਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧਕ ਈ ਰੋਗੀ
ਹੋਵੈ ॥ ਓਸਨੁ ਆਪੁ ਏ ਪਾਸੇ ਐਖਰ ਦੇਵਨ ਤੇ ਤੁਰਕੇ ਓਸ ਦੇ
ਘਰ ਭੀ ਜਾਵਨਾ ਹੋਰ ਸਬਦ ਭੀ ਗਵਨਾ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਓਨਾ ਅਰ
ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਲਿਆਣੁ ਤਾਸਰੁ ਸੇਵਾ ਸਬ
ਦੁ ਕਰਦੁ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਗਹਿਦੀ ਇਤਨੀ ਸੋਕਾ ਕਿਓਲਿਖੀ ਹੈ ॥

ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਐਖ ਪਤੁ ਸਾਰੇ ਪਰਸਭੁ ਚੰਗੇ ਦੇ ॥
ਪਰੁ ਕੈ ਤੁ ਸੀ ਕੈ ਤੁ ਸਾਰਾ ਸਾਗਿ ਦੁਜੇ ਰੋਗੀ ਦਾ ਨਾਟਕਾ ਦੇਖਦਾ
ਤੋਗ ਮੀ ਸਰ ਦੀ ਕਫੀ ਨੁ ਪਛਾਣ ਕੈ ਐਖ ਦਵੇ ਦੇ ਹੋ ਤੇ ਨਾ ਲੇ ਸਿ
ਜਮ ਦਸ ਦੇ ਹੋ ਤਾ ਓਸ ਦਾਰੋਗ ਕਟੀ ਦੁਹੈ ਪਰੁ ਜੋ ਐਖ ਦੁਭੀ ਕੋਟਹੀ
ਹੋਵਨਾ ਤੋ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵਨ ਤਉ ਭੀ ਵੈਦ ਥੀ ਬਿਨ ਰੋਗ ਨ ਹੀ ਕਟੀ
ਦਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਅਪਕਾਰੁ ਦੇਖ ਕਰ ਸਬਦ
ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਓਨਾ ਨੁ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੁੰਦਾ ਹੈ ਪ
ਉਤੀ ॥ ਲਸਕਰ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਗੁਆਲੀ ਏਰ ਸੁਇਨੀ ਗਹਿ
ਦਾ ਸੀ ॥ ਭਾਵਾ ਪੀਰ ਉਜੈ ਨਾ ਵਿਚ ਸਾਪ ਸਿਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਿ
ਵਾਸਾ ॥ ਲਵਰੁ ਬੁਰਹਾਨ ਪਰਸਨੁ ਪੁਖ ਸਿਖ ਸਹਜ ਪ੍ਰਗ

ਸਾਭਗਤੁਰਈਆਭਗਵਾਨਦਾਸੁਨਾਲਬੋਦਲਪਰੇਉਦਾਸਾ ੧੧੨
ਅਲਕਬਟਾਰੁਜਾਇਐਪਰਥੀਮਲੁਜਗਦੀਖਾਸਾਭਗਤੁਰੁ
ਰਾਵਖਾਇਐਰੁਲੁਰਿਹਾਏਸਬਾਸਾਸਿਦਰਸੁਆਮੀਦਾਸਦੁਇ
ਵੰਸਵਧਾਵਣਿਕਵਲਵਿਗਾਸਾਗੁਜਗਤੈਵਿਚਜਾਇਐਭੇ
ਖਾਰੀਭਾਵਤੁਸੁਲਾਸਾਗੁਰਮੁਖਰਾਉਭਗਤਿਰਹੁਰਾਸਾ ੧੧੩
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਤੀਰਥਾਲਸਕਰਬਾਦਸਾਹਦੇਵਿਚ
ਰਹਿਦਾਸੀਤੇਗੁਰੁਗਰਿਗਵਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਆਇਆਭੇਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਅਸੀਆਪਣੀਕਿਰਤਵਿਚਰੁਪੇਗਹਿਦੇਹਾਂਅਸਾਰੁ ੦
ਕਿਉਕਰਉਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸਾਸਾਧਾਦੀਟ
ਹਲਕਰਦੀਜਗਤੁਆਨੁਪਾਸਖਵਾਵਦੇਹੈਨਿਸੇਓਨ

ਦਾਦੁਪੀਵਦੇਹੈਨਾ ਤੈਸੇਜੋਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾ ਸੇਓਨਈਪ੍ਰ
 ਸਿਨਤਾਕਰਕੈਗਿਆਨਤੇਭਗਤਨੁਪਛਾਣਕੇਸੁਖੀਹੁੰਦੇਹੈਨਾ ਤਾਓਸਕ
 ਰਿ ਮੁਆਸੀਸਾਧਗੁਕਿਉਕਰਿਪਛਾਣੀਐ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਇਕਰਾ
 ਜੇਦੀਸਰਪਾਹੀਸਾਦੇਦਰਸਨਦੀਲਾਲਸਾਹੋਈਸੀ ਤਾਮੰਤ੍ਰੀਆਕਹਿ
 ਆਜੇਹੀਸਾਨੁਖੇਜਨਜਾਈਐ ਤਾਰਾਜਿਆਥੋਖੇਜਨਹੀਹੁੰਦਾਆਪਣਿ
 ਆਕਾਰਜਾਦਾਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕੀਦਾ ਪਗਇਕਉਪਾਉਹੈਜੋਇਕਤਲਾ
 ਉਜਲਕਰਿਭਰਪੂਰਹੋਵੈ ਉਪਰਓਨਾਦੇਸਭਪੰਖੀਆਦੀਚੇਗਡਾਲੀਐ
 ਤੇਰਾਖੇਉਪਰਬੈਠਨਾਜੋਬਿਲੀਕੋਈਆਵਣਿਨਪਾਵੈ ਤਾਓਸਰਾਜੇਨੇਐ
 ਸੇਹੀਕੀਆਸਭਪੰਖੀਆਵਨਚੇਗਚੁਗਜਾਵਨ ਆਪੁਣਦੇਸਾਵਿਚ
 ਸੇਭਾਜਾਇਕਰਨਾਇਕਨਾਪੰਛੀਅਨੇਮਨਸਰਜਾਇਸੇਭਾਕੀਤੀਤਾਂ

ਪ੍ਰਸਾਨੇ ਕਹਿ ਆਸੀ ਓਸ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੇਸ ਜਾਇਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰਪਾਦਪਾ ੧੭੩
ਈ ਜੇ ਸਦਾ ਪੰਛੀ ਆਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੈ ਤਾਇਕ ਜੇ ਨੀ ਹੀ ਸਾਦੀ ਉਡ
ਕੇ ਓਨਾ ਪੰਛੀ ਆਨੁ ਸਾਥ ਲੈਕੇ ਉਸੇ ਤਲਾ ਉਉ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੋਰ
ਚੇਗ ਚਗਨ ਨਹੀ ਤਾਰਾਖ ਆਨੇ ਰਾਜੇ ਨੁ ਜਾਇਕ ਹਿਆ ਜੇ ਹੀ ਸਾ
ਦੀ ਜੇ ਨੀ ਆਈ ਹੋ ਅਹਾ ਉਜਲ ਹੋਨ ਤੇ ਹੋਰ ਚੇਗਨ ਹੀ ਚੁਗਦੇ
ਤਾਰਾ ਜਾਦੂ ਪਾਏ ਮੇਤੀ ਸਾਥ ਲਿਆਇ ਆ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਏ
ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਦੁਪਨਿਆ ਰਾਕਰ ਕੈ ਖਾਧਾ ਤੇ ਅਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਉਗਾਲ ਕੇ
ਕਰੇ ਤੇ ਉਡ ਗਏ ਜਬ ਓਹ ਮੇਤੀ ਜੇ ਹੀ ਨੁ ਦਿਖਾਏ ਤਾਇਕ ਇਕ ਆ
ਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਨਿ ਸਾਨ ਹੋ ਤਾਰਾ ਜਾ ਬਹੁ
ਤਪ ਸਿਲੇ ਓਇਆ ਫੈਸੇ ਤੁਸ ਭਨਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੁ

ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਵਚ ਨ ਜੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਤੈ ਨੁ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਤੈ
 ਨੁ ਉਪਾਰ ਕਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹਰ ਦਾਸੁ ਸੁ
 ਏ ਨੀ ਗੁਆਲੇ ਗਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾਸੀ ਤੇ ਸਕੁ ਸਿਖ ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇ
 ਵਾ ਮਨ ਬਚਕ ਮਕਰ ਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਚਾਹਿ ਦਾ
 ਸੀ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬਾਛਿ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੁ ਚੰਦੂ ਸਾਹੀ ਮਹਾ ਭਿਰਸ
 ਟੁ ਹੈ ਸੀ ॥ ਓਸ ਨੇ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਦੇ ਅਗੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਖੀ ਜੇ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ
 ਰਜਨ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਆਪ ਨੁ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹਿਕ
 ਹਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਗੇ ਪੰਜ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਓਸ ਨੇ ਬੇਟੀ ਦੀ ਸਗ
 ਈ ਛਿ ਵੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾਸ ਤੇ ਭੇਜੀ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਮੰਨੇ ਆਨ ਹੀ
 ਸੀ ॥ ਤੇ ਓਸ ਨੇ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੁ ਬੁਲਾ

ਇਆਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗੀਆਸੀ ੧੭੪
ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਬਾਦ ਸਾਹ ਦੇ ਆਦਮੀ
ਬੁਲਾਵਨ ਆਏ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾ ਜਾ ਲੇ ਛ
ਬਰੇ ਹੈ ਨਾ ਬਚ ਨਹੇ ਇਆ ਅਜੁਅਸੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੇ ਓਸ ਨੂ ਦਰਸਨ
ਦੇ ਵਾਗੇ। ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਨੂ ਆਪਣੀ ਕਰਣੀ ਦਾ ਫਲ ਓਸ ਨੂ ਦੇ ਵਾਗੇ
ਤਾਸਾਹਿ ਬਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜਾਇ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਨੂੰ ਲੇ। ਤਾਂ ਬ
ਦਸਾਹੁ ਏ ਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਏ। ਕਹਿਆ
ਏ ਨਾ ਦਾ ਰੋਗਾ ਬਾਗਾ ਵਿਚ ਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਅ
ਈ ਜੋਤ ਕੀ ਆਨੂ ਸਿਖਾਇਆ। ਓਨਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੂ ਸਿਖਾਇਆ
ਤਾਸਾਹੀ ਸਾਂਇਤੁ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਗਿਆਲੇ ਰਵਿਚ

ਜਾਇਤ ਪਸਿਆ ਕਰੈ ਤਬ ਤੁਸਾਨੁ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਬਾਇਸਾਹਿ
 ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀਜੇ ਤੁਸੀਚਾਲੀ ਸਾਦੇ ਨਗ
 ਆਲੇਗ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇਤ ਪਸਿਆ ਕਰੈ ਫੇਰ ਅਸੀ ਤੁਰਤੁਸਾ
 ਨੁ ਸਦ ਲੇਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਆਲੇ ਰਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਹਰਦ
 ਸੁਸਾਇਨੀ ਆਣ ਦਰਸ ਨੁਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਤੀ
 ਪੀਤ ਕਰਕੈ ਅਸੀਏ ਬੋਧੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦੁ ਗੁਆਲੇ ਰਦੇ ਗਾਖ
 ਆਂ ਨੁਕਹਿਭੇਜਿ ਆਤਸਾਨੁ ਮੇਵਤਾ ਸਨੁ ਦੇਵਗਾਂ ਗੁਰੂਨੁ
 ਖੀਜਾਗਾਰਖੇ ਤੇ ਬਾਇਸਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਜੇਏਨਾ ਨੁਸਖੀਰ
 ਖਣਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਆਲੇ ਰਦੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਨਾ ਤੇ
 ਭਾਈ ਹਰਦਾਸ ਪੰਜਮ ਟਿਰੇ ਜਾ ਆਟਾ ਤੇ ਪੀਜੇ ਮਾਇ ਪੀਊ

११५
ਤੇ ਪੰਜਾਮਾ ਖੰਡੁ ਹੋਰ ਨਾਂ ਪਕਾਰ ਦੇ ਪਸਾਦਿ ਹੋਵਨ ਸੇਭੇ ਜੇ
ਜਿ ਤਨੇ ਬੰਦ ਦਿਚਹੈ ਸਨਿ ਸਭਿ ਪਸਿਨ ਹੋਏ ਜਬ ਚਾਲੀ ਸਾਦਿ
ਨ ਬੀਤੇ ਤਾਭਾਈ ਜੇ ਠੇਰਾ ਤਨੁ ਸੇਰਦਾ ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਬਾਦ ਸਾਹੁ ਭੈ
ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਬਾਦ ਸਾਹੁ ਜੇ ਤਕੀਆ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਭੈ
ਖਾਇਆ ਹੋ ਤਾਭਾਈ ਜੇ ਠੇਰਾ ਆਇਕ ਹਿਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
ਹੁ ਬੁਲਾਵਹੁ ਗੇਤਾ ਭੈ ਤੁਸਾ ਰੂਪੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਜਬ ਬਾਦ ਸਾਹੁ
ਰਸਾਹਿ ਬਹੁ ਬੁਲਾਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਰਬ ਬੰਦ ਖਿ
ਲਾਸ ਕਰੇ ਤਾ ਅਸੀਆ ਵਦੇਹਾ ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹੁ ਸਰਬ ਬੰਦ ਖਿਲਾਸ
ਕੀਤੀ ਤੇਰਾਈ ਹਰਦ ਸਨੁ ਭੀ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹੁ
ਹਨੁ ਸਾਹਿਬ ਇਕਾ ਆਲੋਚਨ ਮੰਤਰੀ ਰੇਟ ਗਿਆ ਜਾ ਬਾਦ ਸਾਹੁ

ਘਰੇਲੇਗਇਆ ਤਾਂਬੇਗਿਸਾਂਕਹਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦਾਦੂਜਹੋ
ਵੈਤਮੈਨਥਿਵਿਚਪਾਵਾਤਾਂਬਾਦਸਹਸਾਹਿਬਨੂਪੁਛਿਆ
ਇਸਦੇਨਾਲਦਾਦੂਜਮੇਤੀਹੋਵੇਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਗਲਅਠਤਰੀਮਾਲਾਪੈਸੀਐਸੇਹੀਮੇ
ਤੀਆਦੀਹੈਸੀਚੰਦੂਦੇਘਰਿਸਾਹਿਬਸਰੀਰੁਛੇਭਿਆਪੈਓ
ਸਥੀਪੁਛਾਤਾਂਬਾਦਸਾਹਨੇਪੁਛਿਆਤਾਂਉਹੁਮੁਕਰਿਆਮੈਥੇ
ਮੇਤੀਕੋਈਨਹੀਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਆਇਸਦੀਆਬਾਹੁਅਸਾ
ਰੋਹਵਾਲੇਕਰਾਇਹੁਅਸਾਡਾਖੂਨੀਹੈਅਸੀਇਸਥੀਮੇਤੀਏ
ਦਵਾਗੇਤਾਂਪਾਗਿਵਿਚਚੰਦੂਨੁਲਿਆਏਤੋਜੁਤੀਆਨਾ
ਲਾਸਿਖਾਉਸਨੁਮਾਰਕੇਜੀਓਨਿਕਾਸਾਦਿਤਾਤੋਬੀਦਬੀਦਕ

ਰਿਕੈ ਗੀ ਦੀ ਖਾਈ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਅਮੋਲ ਕਮੇਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ੧੧੬
ਹਦੇ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੇਰ ਲਸਕਰ ਚੀਰ ਕੈ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਤੀ
ਬੂਨੁ ਆਇਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤੀਰੁ ਮਾਰ ਕੈ ਓਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਬਾਦ
ਸਾਹ ਦੇ ਖਕੈ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇਆ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਮੰਗਾਇ ਨਾ ਕਹਿ
ਆਸਾਨੁ ਰੁਖ ਸਦਕੀ ਚੈ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਹਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਭੀ ਵਿਦਕੀ ਤਾ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਸਿਖਾ ਦੀਟ ਹਲਕਰ ਨੀ ੧੩੭ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ਭਾਈ ਪੀਰੋ ਉਜੈ ਨ ਵਿਚ ਗਹਿਦਾ ਸੀ ਸੇ ਸਾਗਾ ਦਿਨੁ ਜਿ
ਥੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣਾ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾ
ਦੁਖਾਇ ਕੇ ਪਾਹਿਰ ਗਤ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਲਗਾ ਪਕੀਰਤਨੁ ਕਰਾ ਤੇ ਪਾ
ਹਰਿਗਤ ਦੇ ਰੋਹਿ ਉਠਿ ਕੈ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੈ

ਤੇਛਿਆ ਮਹੀਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਓਸ ਗੁਰੂ
ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਾਧਕਿਨ
ਲਛਣਾ ਕਰਿ ਜਾਣੀ ਦੇ ਤੈਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥
ਅੰਤ ਗਾਮਨਾ ਮੀਧਾ ਅਨੰ ਸਬਤ ਪੂਰਣਾ ॥ ਗਿਆਨੰ ਸਮਦੁਖੰ ਸੁਖੰ ਜਗ
ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਦ੍ਵੈ ਰਣਹਾਰ ਦਇਆਲ ਸਬਤ ਜੀਆਪੰਚ ਦੇਖ ਬਿਵ
ਰਜਤ ਹਾਰਿ ਜਨੰਗੇ ਪਾਲਕੀ ਰਤ ਹਾਲ ਪਾਇਆ ॥ ਜਲਕ ਮਲ
ਰਹਤਾ ॥ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮੀਖਿਤ ਸਤ੍ਵ ਗੰਧ ਤਭਗਤ ਭਾਵਨੀ ਪ੍ਰਤਿ
ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਆਪਤਿ ॥ ਗਿਸਗਲ ਰੇਣੁ ਕਹਾਖਟ ਲਖਣ ਪੂਰ
ਨੰ ਪਰਖਹ ਕਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸਵਜਨ ਹਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਇਨ੍ਹਿ
ਆਲਖਣ ਦੁਆਰੇ ਸਾਧ ਸਿਖ ਜਾਣੀ ਦੇ ਤੈਨਾ ਅੰਤ ਓਨ ਦਰਸਨ

ਮਹੇਤਿ ਪਿਆਨੁ ਦੁਆਰਾ ਬਹਮਾ ਚੀਟੀ ਪਯਿਤਾਇ ਕਚੇਤਨ ੧੧੧
 ਸਾਤਿਆ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਦਾ ਗਿਆਨੁ ਉਨਨੁ ਸਮਝੇ
 ਸਤਾ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਦਾ ਹਰੁ ਦੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣਦੇ
 ਹੈਨਾ ਕੈ ਅਸਾਡਿਆ ਕਰਮਾ ਕਰ ਰਚੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਬਜੀਆ
 ਨਾਲ ਵਰਤਦੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਉਪਦੇਸੀ ਮਤੁਰੀ ਤੇ ਸਤੁਰੀ ਰਾਮਨ
 ਮਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨਾ ਓਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰੁਗਵੰਤ ਦੀ ਰਗਤਿ ਦੀ ਰਾਵ
 ਨਾ ਹੈ ਕਿਵੈ ਸਰੁ ਸਤੁਰਗਤਿ ਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਰਬਜੀਆ ਤੇ
 ਦਿਆਲ ਹੈਨਾ ਤੇ ਭੋਜਨੁ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਮਾਇ
 ਆਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੁ ਆਨਿਤ ਕਾ
 ਣਦੇ ਹੈਨਾ ਤੇ ਦਿਆਲ ਸਭ ਨਾ ਜੀਆ ਤੇ ਹੈਨਾ ਪੰਚਾਦੇਖਾਈ

ਕਾਮਕੋਪਦਾਤਿਆਗੁਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਨਿੰਦਾ ਕੰਨਾ ਕਰਸੁਣ
 ਦੇਭੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇਭੀ ਨਹੀਂ ਇਨਾਖਟਾਲ ਛੁਣਾਵੇਦੁ
 ਆਦਸਗੁਣਹੈਨਾ ਏਨਾ ਕਰਜੇ ਪੁਰਨਹੈਨਾ ਸੇਈ ਸਾਧਹੈਨਾ ਜੇਤੋ
 ਏਸਦੇ ਵਿਚਏਹਗੁਣਹੈਨਾ ਤਾਂ ਵਸੇਖਹੈਨਾ ਜੇਨਹੀਤਾਓਨਾਦਾ
 ਸਿਰਕਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖੀਨੂਪਾਤਿਹੈਦਾ ਤੇ ਏਹਗੁਣਭੀ ਆਵਦੇ
 ਹੈਨਾ ॥੩੮॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਬਰਹਾਨ ਪੁਰਵਿਚਰਗੁਣਿ ਰਾਈਭਰ
 ਵਾਨਦਾਸਭਲਾਬੇਦਲਾਮਲੁਕਬਟਗੁਪਿਰਥੀਮਲੁਜਰਾਂਦੀ
 ਹੋਰਭੀਬਹੁਤਸਿਖਹੈਸਨਾ ਤੇਭਗਤੁ ਛੁਰਤੇਭਾਈਡਲੁਹਿਰਾ
 ਏਭਾਈਮਿਦਰਭਾਈਸਾਮੀਦਾਸਦਧਾਵਣਿਸਭੇਸਿਖਗੁਰੁਹ
 ਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਾਏਅਸਾਡਾਉਧਾਰਕਰੇਬਚਨੁਹੋਇਸਾ

ਤੁਸਾ ਆਪਣੇ ਸਹਗ ਵਿਚ ਪਰਮ ਸਾਲ ਬਣਾਵਣਾ ਤੇ ਅੰਸਿਤ
 ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਣੀ ਤੇ ਆਰਤੀ ਚਰਣ ਕਰਵਾ
 ਪੜਕੈ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ ਰਹਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਠੇਹੇ ਕੋਰਹਾਸ ਪੜਨੀ
 ਤੇ ਪੁਸਾਦੁਛਕ ਕੇਰਾਤੀ ਪਹਰਾਤ ਜਾ ਦੀ ਤੀ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਪੜਕੇਰਾਤੀ ਜਾਇ ਸਉਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸਨਨੁ
 ਕਰਕੈ ਠੀ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਜੇ ਸਿਖ ਪੁਸਾਦੁਦਾ ਅਰਥੀ ਅਹੋਵੈ
 ਤਿਸਨੁ ਪੁਸਾਦੁਛਕਾਵਣਾ ਜੇ ਬਸਤ੍ਰਾਦਾ ਅਰਥੀ ਅਹੋਵੈ ਤਿਸਨੁ ਬ
 ਸਤ੍ਰ ਦੇਵਣਾ ਹੋਰ ਸਿਗਰਾਵੇ ਉਮਸਿਆ ਗੁਰਪੁਰਬ ਉਤੇ ਦੀ ਪਾ
 ਲਾਵਿ ਸਾਖੀ ਉਪਰਿ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਪਾਹੋਵੈ ਰੁਪਯਾ ਮੁਹਰੇ ਪੇਸਾਏ
 ਕਠਾ ਕਰਕੈ ਕੜੂ ਪੁਕਰਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਰਖਣਾ ਹ

ਉਮੈਨਹੀਕਰਨੀ॥ ਕਿਸੇਦੇਘਾਗਿਵਿਚਕੂਪਹੈਸੀਤਿਸਾਵਿਚਬਿਲੀ
ਪਈਸੀਓਸਨੇਪੰਡਤਥੀਪਾਛਿਆਸੀਜੇਕੂਪਕਿਉਕਰਿਪਵਿਤ੍ਰ
ਹੋਵੈ॥ ਤਾਓਸਨੇਕਹਿਆਪ੍ਰਥਮੋਬਿਲੀਬਾਹਰਿਕਦਛਿਬਹੁਰੇਹ
ਜਾਰੂਲੁਕਦਛਾਕੂਪਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਓਸਨੁਬਿਲੀਕਦਛਿ
ਭੁਲਗਈਤੇਹਜਾਰੂਲੁਕਦਿਆਫੇਰਪੰਡਤਦੇਆਇਆ॥ ਰੂਲਾ
ਕਾਦਿਆਭੀਕੂਪਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਇਆ॥ ਪੰਡਤਕਹਿਆਲਖਰੂਲੁ
ਕਦੇਤਾਓਸਲਖਰੂਲੁਭੀਕਾਦਿਆ॥ ਤਾਓਸਕਹਿਆਹੁਇਭੀਕ
ਪਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਇਆ॥ ਕਿਉਜੇਬਿਲੀਵਿਚਪਈਦਿਸਾਇਆ
ਵਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਪੰਡਤਕਹਿਆਜੇਲਗਬਿਲੀਨਾਕਦੇਗੇਤਉਲਗ
ਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਵਾ॥ ਤੈਸੇਜਉਲਗਹਉਮੈਨਹੀਨਿਵਰਤਹੈ

ਦੈ। ਤਭਲਗਕੇਈਕਗਮਫਲੁਨਹੀਦੇਤਾ। ਤੁਸਾਹਉਮੈਨਿਵਰਤ ੧੭੫
ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਰਾਕਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ੧੩੫। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।
ਭਾਈਭਿਖਾਰੀਭਟਕਾਗੁਜਰਾਤਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ। ਜਿਥੇਜਿਥੇਮਹਾਂ
ਗਜਦੇਭਗਤਿਹੋਵਨਾ। ਸਿਖਸਾਧਜਿਨਾਦਾਪਰਮੇਸਰਾ। ਸਰਹੈ
ਭਿਨਾਦੀਪਾਲਨਾਪੋਖਨਕਰੇ। ਗਿਆਨਚਰਚਕਰੇ। ਤੇਗਿਰੰਥਜੀ
ਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੈ। ਇਕਸਦਿਨਇਕਸਿਖਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹਥੀਪ੍ਰਸਤੁ
ਕੀਤਾ। ਸੁਚੇਪਾਤਸਾਹਕਿਸੇਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਦਾਦੀਦਾਰੁਕਰਾਵਹੁ
ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਗੁਜਰਾਤਜਾਵਹੁ। ਤਾਭਹੁਸਿਖਭਾਈਭਿ
ਖਾਰੀਪਾਸਾਆਇਆ। ਅਗੇਭਾਈਭਿਖਾਰੀਭਿਸਨੂਪਾਰਿਲੇਗਇ
ਆ। ਤੇਵਡੀਸੇਵਕੀਤੀ। ਦੇਖੇਤਾਭਿਸਦੇਪ੍ਰਤਦਾਵਿਵਾਹੁਹੈਭੂਖਣ

ਬਣਦੇਹੈਨ ਤੇਬਸਤਸੀਵਾਈਦੇਹੈਨ ਹੋਰਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੇਰ
ਗਗਗਹੁੰਦੇਹੈਨ ਇਕਸਕੇਠੀਵਿਚਚੰਦਨਦੀਆਕਾਠੀਅਤੇਵਿ
ਵਾਨਮਿਤਕਦਾਬਣਿਆਪਇਆਹੈ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇਏ
ਹੂਮਿਤਕਦਾਸੀਮਿਆਨੁਕਿਉਬਣਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਭਲ
ਕੋਤੁਸਾਨੁਕਹਾਗੇ। ਜਦਗਤਨੁਓਸਦੇਪੜਦਾਵਿਵਾਂਹੁਹੋਇਆ। ਬਹੁ
ਤੁਦਾਨਪੰਨਕੀਤੇ। ਤੇਬਹੁਨੁਪ੍ਰਗਿਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਸੁਲਨਾਲਓਸ
ਦਾਪੜੀਮਰਤੁਹੋਇਆ। ਤਾਂਓਹੇਗਾਨਗਾਵਨਵੇਲੇਮਾਰੂਗਾਵਨਲਗੇ।
ਤੇਚੰਦਨਦੀਆਕਾਠੀਆਤੇਓਹੀਵਿਵਾਨਵਿਚਓਸਨੁਪਾਇਕੇਚਿਖਾਬ
ਣਾਕੇਸਿਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਤੇਪ੍ਰਸਿਨਹੀਰਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇ
ਤੁਸੀਜਾਣਦੇਸੋ। ਜੇਅਸਾਡਾਪੜਸਹੀਮਰਨਹੈ। ਤੁਸਾਇਸਦਾਵਿਵਾ

ਹੁਕਿਉਕੀਤਾ ਤਾਓਸਕਹਿਆਜੁਮੇਗਪਤੀਪਛਲੇਜਨਮਰਿਖੁਹੈਸੀ ੧੮੦
ਤੇਇਕਦਿਨਏਹੁਜੇਮੇਰੀਬਹੂਹੈਸੇਦੇਸਦਾਹੈਸੀ ਇਸਨੇਪਸਾਦੁਆ
ਇਕੇਰਿਖਦੇਅਗੇਗਖਿਆ ਤਾਰਿਖਦਾਪਿਆਨੁਦੇਸਦਲਗਇਆ ਤੇ
ਦੇਸਦਾਦਾਪਿਆਨੁਰਿਖਦਲਆਇਆ ਦੋਨੇਦਾਸਰੀਗਾਮੀਤੋਹੋਇਆ
ਤਾਂਇਸਨੇਮੇਰੇਪੁਜਨਮੁਲੀਤਾ ਸਾਪਸਿਗਤਕੀਤੀਗਿਆਨਨੁਪਾ
ਪਤਹੋਇਆ ਤਾਓਸਦਾਸਨਬਿਪੁਹੋਇਆ ਮੁਕਤਨੁਪਾਪਤਹੋਇਆ
ਤੇਏਹੁਲੜਕੀਭੀਏਬੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਦਾਕਰੇਗੀ ਸਬਦਸੁਣਗੀਮੁਕਤਹੋ
ਵੈਗੀ ਤਾਓਸਕਹਿਆਜੇਤੁਸਾਨੁਇਤਨੀਪਹੁਚਹੈ ਤਾਂਗੁਰੂਖੀਪਤ
ਦੀਆਰਜਾਵਧਾਇਲੇਦਾ ਤਾਓਸਕਹਿਆਗੁਰੂਖੀਝੁਠੇਪਦਾਰਥ
ਕੀਮੰਗਣਹੈਨਾਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇਤੇਰਾਸੀਗਹਿਣਾ ੧੮੦੫ਉਦੀ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਅਲਿਖੈ ਸਾਧਸਿਗਤਗਾਵੈ ਗੁਣਬਣੀ ਦੁਹੜਚਉ
 ਤੁਲਖਣਉ ਗੁਰਮੁਖਾਨਾਵਿਨੁਨਾਮੁ ਦਖਾਣੀ ਸਨਮੁਖਸਿਖ
 ਪਿਗਾਗਵਿਚਰਾਈਭਾਨਾਵਿਰਤੀਹਾਣੀ ਜਟੂਤਪਾਸਜਉਣਪਰ
 ਗੁਰਮਤਿਹਚਲਸੇਵਕਮਾਣੀ ਪਦੇਣਸਭਰਵਾਲੈਨੇਨਵਲ
 ਨਿਹਾਲਾਸੁਪਪਾਣੀ ਜੈਤਸੇਠਵਖਾਣੀ ਆਵਿਗੁਰਸੇਵਾਹਰ
 ਨਜਾਣੀ ਗਜਮਹਲਭਾਨੁਬਹਲਭਾਉਗੁਰਤਿਗੁਰਮਤਿਮ
 ਨਭਾਣੀ ਸਨਮੁਖਸੇਵੀਬਦਲੀਸੇਠਗੁਪਾਲੇਗੁਰਮਤਿਜਾਣੀ
 ਉਦਚਦਾਆਗਰੇਦੁਕੇਸੇਹਣਸੇਵਕਮਾਣੀ ਸਾਧਸਿਗਤਵਿ
 ਟਪੁਕੁਰਬਾਣੀ ੧੪੧ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਆਈਆਲਿਖੁਸਤੰਰੋਰ
 ਹਿਦਾਸੀ ਤੇਸਹੀਦਸਾਧਸਿਤਾਵਿਚਦੁਇਸਮੇਤੁਰਜਾਵੈਤੇ ੧੮

ਗੁਰਕੇਸਬਦਦਾਸਦਾਕੀਰਤਨੁਕਰੇ। ਤਾਂਇਕਦਿਨਓਸਨੇਛਿ ੧੫੯
 ਵੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਾਇਕ
 ਗੁਰਕੇਦਰਬਾਰਵਿਚਸਾਪੁਸਿਗਤਿਆਪਈਕਾਮਣਾਦੇਨਿਮਿਤ
 ਗੁਰਬਾਣੀਗਾਵਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਏਥੇਪਦਾਰਥਲੋਕਗਆਪਣਾਅ
 ਹਾਰਵਿਉਹਰਕਰਗੇ। ਤੇਇਕਆਪਣੀਕਿਰਤਕਰਕੈਤੇਵੰਡ
 ਭੀਖਾਵਦੇਹੈਨ। ਤੇਸਾਪਸਗਤਿਵਿਚਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਹੈਨ। ਗੁਰੂ
 ਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਵਾਸਤੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈ। ਜੇਓਨਾਨੁਕਿ
 ਆਫਲੁਹੈ। ਤੇਨਿਹਕਾਮੀਆਨੁਕਿਆਫਲੁਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਜੇਸਾਹਿਕਾਮਕਰਕੈਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਂਸਹੀਰਨੁਤਿਆ
 ਗਕੇ। ਪਿਸਮੇਰੀਪਰਬਲੋਕਜਾਵੇਹੈਨ। ਬਹੁਫਗੀਪਰਬਾਦੇ

ਕੋਠੁਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਬਦਾ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫਲੁ ਕੋਠੁਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ। ਸਮਝਾ। ਜਿਸਨੇ ਜਗਤੁ ਝੂਠਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਤਿ
ਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਸਿਖੁ ਹੈ। ੧੪੩। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਰਾਈ ਭਾਨਾ ਸਨਮੁਖ
ਸਿਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਵਿਚਰਹਿ ਦਾਸੀ। ਜੋ ਛਿੰਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਪਸਨੁ
ਕੀਤਾ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਰਤ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਸ
ਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਈ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਕਿਸੇ ਨੁ ਬੁਲਾਵਦਾ
ਹੈ। ਸਿਤਾ ਓਸ ਪਰਾਖਿ ਜਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਮਨ ਮਕਹਿ ਦੇ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਸੋ ਕੋਈ ਆ
ਜਿਉ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਵੈਰੀ ਓਸ ਨੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਨਾ। ਤੇ ਓਹੁ ਜੇ ਦਾਨਾ ਮੰਦ

ਕਰਿ ਪਕਾਰ ਦਾਹੈ। ਤਾਪ ਥਮੇ ਵੈਰੀਆ ਪਰਿ ਕੇ ਰਿਤਿ ਸਨੁ ਛੇਰਿ। ੧੬੩
ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਨਹੀ ਤਾਹੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨੈ ਕਰ ਸੁਣ ਦਾਹੈ। ਤਾਗਰੀ
ਬਹੁ ਛਰਾਇ ਲੇ ਦਾਹੈ। ਜਾਗ ਜੇ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਵੇਹੈ ਨਾ ਤਾਹਾ ਜਾਓ
ਸਨੁ ਛਰਾਇ ਲੇ ਦਾਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਕੇਸਾ ਆਇਕ ਵੈਰੀਆ ਥੀ
ਭੈ ਸਾਨੁ ਹੋਇਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਦਾਹੈ। ਤਾਪ ਪਓ
ਸਨੁ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜਾਵੇਹੈ ਨਾ ਨਹੀ ਤਾਸੀ ਤਾਨੁ ਮਿਲ ਦਾਹੈ। ਓਹੁ
ਓਨਾ ਨੁਨਿ ਸਚਾ ਦੇ ਕੈ ਪਾਪ ਥੀ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਨਾ ਮਦੇ ਨਿ
ਸਚੇ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪੇ ਏਰਗਤਾ ਦਾ ਨਿਸਤਰਾ ਕਰ ਦਾਹੈ। ਤੁਸ
ਤਾਰਕੀ ਆਨੰਦ ਕਾ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਜੇ ਫਲੁ
ਬਿਰਛ ਦੇ ਵਿਚੋਰ ਸੁਸਚਾ ਲੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਇਕੈ ਸਭ ਮਿ

ਫੇਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਜੋਅੰਧੀਕਰਫਲੁਗਿਫਜਾਦਹੈ। ਸੋਗੀਦਾਹੋਜਾਂਦਾ
ਹੈ। ਤੈਸੇਜੋਸਿਖਸਬਦਨੂਤੇਨਾਮਨੂਨਿਤਉਚਾਰਨਤੇਸਦਨਕ
ਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਗਿਆਨਕਰਪੁਰਪਾਕੀਗਿਆਨੀਤੇਮਿਠੇਹੋਜਾਂਦੇਹੈ
ਨਾ। ਤੇਜੋਨਿਦਵਚਨਸੁਣਕੈਸਬਦਤੇਨਾਮਨੂਛੋਡਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਜ
ਨਾਮਮਰਨਨੂਪਾਪਤਹੁੰਦੇਹੈਨਿ॥੧੦੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈ
ਜਟੂਤਪਾਸਜਊਣਪੁਰਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ। ਗੁਰੁਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
ਜੀਦੀਸੁਰਨਆਇਆ। ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮੇਰਕੈਲਿਆਣਕਰੇ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਸਾਂਸਾਂਤਕੀਤਪੁਕਰਨਾ। ਤੇਰਾਮਨਾਮ
ਦਾਉਚਾਰੁਕਰਨਾ। ਤਾਂਓਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹ
ਕਈਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਗਿਆਨਬਿਨਗਤਿਨਹੀ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ

॥ ਇਸ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਪਤ ॥ ੧੮ ॥
ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜੈ ਸੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜੀ ਦੇ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਨਾ ਜੈ ਸਦਾ ਆਰੇ
ਓਹ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਸੇਈ ਇਸ ਨੂ ਵਸੇਖ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਮ
ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਚਰੇ ਗੁਣ ਆਵੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਤਿਆ
ਗੁਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾ ਵੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੰਗਮਨ
ਪ੍ਰਤਿਕਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਜਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋਗ ਦੇ ਫਲ ਨੂ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਦੁਰਜਾ ਵਣ ਕਰਿ ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਾ ਅਸ
ਮੇਸ ਜਗਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਚਨਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਏਹੁ ਪਾਸਨਾ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਬ
ਜੇ ਜਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨ

ਮਦਾਜੇਗਿਆਨਸਮਝਦਾਹੈ। ਕਹਿਦਾਹੈਏਹੁਜੇਮੈਆਪਨੁਦੇਹ
ਮੰਨਿਆਸੀਮੈਏਹੁਨਹੀ। ਦੇਹਤਾਏਥੇਹੀਛੋਰਣੀਹੈ। ਮੈਗਿ
ਆਨਰੂਪਹਾਂਜੇਦੇਹਦੇਉਪਜਣਨੁਭੀਜਾਣਦਾਹਾਂ। ਸਾਥਹੀ
ਏਸਦੇਬਿਨਸਣਨੁਜਾਣਦਾਹਾਂ। ਤਾਂਸਭਕਛੁਦਹਗੁਰੂਦੇਨਾ
ਮਕਰਿਪਾਪਾਤਿਹੈਦਾਹੈ। ੧੪੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਨਵਲਾ
ਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲਾਪਟੇਣਵਿਚਰਹਿਏਸਿਨਿ। ਤੇਸਚਬੋਲ
ਏਤੇਸਚਹੀਕਾਰਕਮਾਂਦਣਤੇਝੂਠਕਦੇਨਬੋਲਇ। ਤੇਜੇ
ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭਜਨਵਾਲੇਹੋਵਨ। ਓਨਾਈਸੇਵਾਕਰਨਾ। ਏਕਦਿ
ਨਓਨਾਨੇਛੋਵੀਪਾਤਸਾਹੀਥੀਪਾਛਿਆਓਹਕੀਕਰਮਹੈਨਾ।
ਜਿਸਕਰਫੇਰਹੋਰਕਰਨਕਛਨਹੈ। ਬਚਨਹੋਇਆਨਾਮ

ਦੀਉਪਾਸਨਾ ਤਾਓਨਕਹਿਆਕਈਇਕਕਹਿਦੈਹੈਨਜਿਉ ੧੬੫
ਪਾਸਨਾਤਾਦੁਵੈਤਵਿਚਹੁੰਦੀਹੈਗਿਆਨੀਤਾਆਪਬ੍ਰਹਮਹੀ
ਹੋਰਹੈਨ। ਓਹਕਿਸਦੀਭਗਤਿਕਰਨਾਤੁਬਚਨੁਹੋਇਆਮ
ਹਾਰਾਜਦੇਚਰਪ੍ਰਕਾਰਦੇਭਗਤਹੈਨ। ਇਕਕਾਮੀਭਗਤਿਹੈਨ
ਜੋਕਾਮਨਾਕਰਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਜਪਦੈਹੈਨ। ਤੇਸੀਤਾਦੀਸੇ
ਦਾਕਰਦੈਹੈਨ। ਤਾਓਨਦਾਕਰਮੁਭੀਵਹੁਗੁਰੂਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤੇ
ਓਨਾਨੁਪੀਤਭੀਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਹੈ। ਆਵਦੀਹੈ। ਇਕਾਅਰ
ਤਭਗਤਹੈ। ਜੋਕਿਸੇਸਰੀਰਕੇਦੁਖਕਰਕੈਵੈਗੀ। ਆਵੈਭੈਕਰਮਹਾਰਾ
ਜਦਾਨਾਮੁਓਚਾਰਨਕਰਦੈਹੈਨ। ਤਾਓਨਦਾਰਗੁਭੀਕਟੀਦਹੈ।
ਤੇਓਨਦੀਸਰੰਪਭੀਵਸਪਈਹੈ। ਤੇਇਕਉਪਾਸਨਾਵ।

ਲੇਕੁਗਤਹੈਨਾ। ਆਪਨੁਸਿਖਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸੁ
ਆਮੀਕਰਤਾਜਾਣਕੇਮਹਾਰਾਜਦਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਓਨਨੁ
ਗਿਆਨਪਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ। ਇਕਗਿਆਨੀਭਗਤਹੈਨਾ। ਜੇਸਰਬ
ਮੇਇਕੁਵਾਹਗੁਰੂਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਸੇਅਕਾਸਸਰਬਪਟਾਮਟਾ
ਵਿਚਵਿਆਪਾਏਇਆਹੈ। ਤੇਜਾਣਕਰਿਬਹੁੜੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇ
ਨਾਮਨੁਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਗਿਆਨੁਦਿਨੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਚੋਖੀ
ਭੂਮਕਾਥੀਜੇਸਤਵੀਭੂਮਕਾਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤਕਰਦੀਹੈ। ਸੇਭ
ਗਤਹੈਜੇਨਾਮਜਪਾਣਤੇਸਿਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਤੇਮਨੁਨੀਵ
ਰਖਣਾ। ਤੁਸਾਰਾਏਸੇਕਰਕਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ੧੦੬। ਸਾਖੀਹੋਰ
ਚਲੀ। ਭਾਈਜੈਤਾਸੇਠਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਗਏਤੇਗੁਰਾਦੀਸੇਵਾਕਰੇ।

ਤੇ ਸਿਖਾਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਓ ਸਫ਼ਿਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਥੀ ਪੁਛਿ ੧੫੬
 ਅਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਕਈ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇਗਿਆਨੁ ਇਸਨੂੰ ਦੇਤ
 ਭਗਤ ਦਾ ਕਿਮਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਚਨੁ
 ਤੇ ਇਸਾਗਿਆਨੁ ਭਗਤ ਥੀ ਬਿਨਾ ਸੇਭਾਨ ਹੀ ਪਾਦਵਾ ਪਿੰਗਲਾ ਹੈ
 ਜੇ ਸੋ ਪ੍ਰਤੁਬਾਸ ਨਾਨੁ ਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੁ ਭੀ ਸਨਿਗੀ ਸੁਕਰਦਾ ਹੈ
 ਪਰੁ ਜੇ ਨਿਰਾਪੀ ਉਪੀ ਜੈਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇਤਾ ਮੁਖੁ ਫੀ ਕਹੇ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁ
 ਕ੍ਰੇਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਬਹੁਤ ਪੀਦਣ ਕਰ ਉਦਰੁ
 ਲਜਾਤਾ ਹੈ ਜਲਾਬੁਲੁ ਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਕਫੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਖਾਸੀ ਉਤਪ
 ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਛਤੀ ਤੇ ਬੋਝੁ ਕਰੇ ਗੁਉਤ ਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਚਾਰਾ ਅਉਗਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਮਿਸਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਖਾਣੀ

ਦਾਹੈ। ਤਾਮੁਹੁਭੀਮਿਠਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਸਿਖੀਭੀਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਤੇਪੇਟਭੀ
 ਨਹੀਚਲਦਾ। ਤੇਛਾਤੀਬੋਝਭੀਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਤੈਸੇਰੁਖਾਗਿਆਨਕ
 ਰਿਕਹਿਦਾਹੈ। ਮੈਹੀਬ੍ਰਹਮਹਾਂਤਾਵਚਨਸੇਭਾਨਹੀਪਾਵਦਾ। ਤੇਦੂ
 ਸਰਾਜਾਣਦਾਹੈ। ਜੇਨਰਕਸੁਰਗਸੂਠਹੈਨਾ। ਜੇਦਿਖਈਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾ
 ਵਿਖਿਆਵਿਚਨਿਰਭੈਹੈ। ਕੇਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ। ਏਹੁਉਦਰਦਾਖੁ
 ਲਜਾਵਣਾ। ਵਿਖਿਆਵਿਚਨਿਰਭੈਹੈ। ਕਰਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ।
 ਤੇਕਚਾਗਿਆਨੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਹੋਰਨਾਸਰੁਣਕਰਮਾਨੁਹਉਮੈਰੂਪ
 ਖਾਸੀਕਰਦਹਦੇਦਾਹੈ। ਤੇਛਾਤੀਬੋਝਏਹਹੈ। ਆਪਣੇਸਾਮਾਨ
 ਨਿਸੇਰੁਹੀਜਾਣਦਾ। ਪਰਜੇਭਗਤਿਗੁਪਿਮਿਸਰੀਨਾਲੀਮਿਲਿ
 ਆਸਭੇਦਿਪਨਾਸਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਨਿਤਪਤਵਸਦਾਜਾ

ਦਾਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਾਇ ਪਾਤਸਵੀ ਦਾਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ੧੬੭
ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਬਹਲਰਾਜ ਮਹਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਿਖਾਈ
ਭਾਉ ਭਗਤ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਬ
ਛਿਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਸੇ ਸਾ
ਸਤ੍ਰਦਾ ਮਤ੍ਰਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਪਤੇ ਤੀਰਥ ਦਸੇਖਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰਦਾ
ਮਤ੍ਰਹੈ ਕੇ ਜਗਤੋਂ ਮਦਸੇਖਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਤ੍ਰਹੈ ਬਰਤਾਨੁ ਨੇਮ
ਵਿਸੇਖਹੈ ਨਾ ॥ ਕਿਸੇ ਨੇਗਿਆਨੁ ਅਗਿਆਨੁ ਵਿਸੇਖਕਹਿਆਹੈ
ਤੇ ਸਾਹਿਬਾਦਿਆ ਬਚਨਾ ਵਿਚਨਾ ॥ ਦੇਸਮਾਨ ਹੋਰੁ ਦਸਤਕਾਈ
ਨਹੀ ਕਹੀ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਸਕੇ ਈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸਭ ਸੇਨੁ ਪਤੀਤ
ਆਜਾਵੈ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਜਗੁ ਰਚਿਆ ॥

ਸਭੇ ਦੇ ਵੀ ਆ ਦੇ ਵ ਤੇ ਰ ਖੀ ਸਹ ਮ ਨੀ ਸਹ ਸਭ ਆ ਇ ਕਿ ਠੇ ਹ
 ਏ। ਤਾਂ ਬ ਹ ਮੇ ਨੇ ਬਿ ਸਨ ਦੇ ਵ ਕੇ ਕ ਹਿ ਆ ਆ ਪ੍ਰ ਥ ਮੇ ਪੂ ਜਾ ਕਿ ਸਕੀ
 ਕਰੀ ਏ। ਤਾਂ ਮ ਹ ਰ ਜ ਨੇ ਕ ਹਿ ਆ ਸ ਰੇ ਬੈ ਰ ਠ ਕਾ ਪ੍ਰ ਦ ਖ ਣ ਦੇ
 ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰ ਥ ਮੇ ਆ ਦੇ ਓ ਸਕੀ ਪੂ ਜਾ ਪ੍ਰ ਥ ਮੇ ਕਰੀ ਏ। ਤਾਂ ਸਭੇ ਦੇ ਵ ਤੇ
 ਆ ਪੇ ਆ ਪੁ ਣਿ ਆ ਵਾ ਹ ਣ ਤੇ ਚ ਡ ਕੇ ਵੈ ਰ ਠ ਕੇ ਪ੍ਰ ਦ ਖ ਣ ਕੇ ਗ
 ਏ। ਅਰੁ ਗੇ ਸ ਜੀ ਕਾ ਵਾ ਹ ਨ ਚੂ ਹਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਹਾ ਥੀ ਕਾ ਸੀ ਸੁ ਚ
 ਡ ਭੁ ਜਾ ਅਰੁ ਭਾ ਰਾ ਸਰੀ ਰੁ ਸੇ ਬੈ ਠ ਰ ਹਿ ਆ। ਤਾਂ ਓ ਸ ਨੇ ਰਾ ਰਾ
 ਖ ਰੁ ਸਾ ਦੇ ਵੇ ਰਾ ਮ ਦੇ ਅ ਖ ਗ ਲਿ ਖ ਕੇ ਚੂ ਹੇ ਉ ਤੇ ਚ ਡ ਕੇ ਤੀ ਨ ਵੇ
 ਰੀ ਪ੍ਰ ਦ ਖ ਣ ਕਾ ਰਿ ਕੈ ਮ ਹ ਰਾ ਜ ਦੇ ਅ ਗੇ ਅ ਨ ਮ ਥਾ ਏ ਕਿ ਆ
 ਤਾਂ ਮ ਹ ਰਾ ਜ ਨੇ ਆ ਪੇ ਣਿ ਸਿ ਪਾ ਸਨ ਕੇ ਨਿ ਕਾ ਟਿ ਓ ਸ ਨੁ ਬੈ ਠ

ਇਆ ਜਬ ਸਭ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਪਰਦਖਣ ਕਰਕੇ ਆਏ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ੧੮੮
 ਪੁਛਿਆ ਪਿਥਮੇ ਕੌਣੁ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪਿਥ
 ਮੇਤੁ ਮਸਭੁਣ ਤੇ ਗੋਣੁ ਸਜੀ ਆਇ ਹੈ ਜੇ ਗੋਣੁ ਸਜੀ ਨੇ ਨਾਮ
 ਅਰੁ ਨਾਮੀ ਕੋ ਅਭੇਦ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਾਮ ਅਰੁ ਨਾਮੀ ਕੋ ਅਭੇਦ ਜ
 ਣ ਕਰ ਜਪ ਤੇ ਹੈ ਸਿਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ਪੂਜਨੀ ਵਹੇ ਤੇ ਹੈ ਸਵਲਾ
 ਗਿਆਨ ਨਿਗਿਆਨੁ ਲੀਓ ਪਿਆਨ ਨਿਪਿਆਨੁ ਜੁਗੀਸੁ ਸਾਮ
 ਧਲੀਓ ਤਪਸਨਤ ਪਲੀਓ ਪੁੰਨਤੀ ਰਥ ਪੁੰ
 ਰਤਲੀ ਨੁਕਿਆਨਿ ਚਿਓ ਕਹਾਂ ਕਰੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸੁਲੇਜ
 ਚਲੇ ਮਨ ਸੇਕਭ ਇਓ ਸਿਭੁ ਵਿਸਰਾਮ ਸੀਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ
 ਸੁਆਲਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਗ ਆਇਓ ਇਕ ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ

ਸਭਜੀਅਜੀਤਉਤਪਤਕੀਤੇਤੇਸਭਪਦਾਰਥਕੀਉਤਪਤਕੀ
 ਤੇ। ਬਚਹੁਕੀਤਾਜੇਕਿਸੇਹੁਲੇਚਹੋਵੈਸੋਤੁਸੀਲੇਹੋ। ਤਾਂਵਿ
 ਖਈਆਨੇਤਾਰਾਜਭਗਪਤੁਲੀਤਾ। ਅਗੁਗਿਆਨੀਅਨੇ
 ਗਿਆਨੁਲੀਤਾ। ਅਗੁਪਿਆਨੀਆਪਿਆਨੁਲੀਤਾ। ਅਰਜੁ
 ਗੀਸਰਾਸਮਾਪਲੀਤੀ। ਅਰੁਤਪਸੀਆਨੇਤਪੁਲੀਤਾ। ਅ
 ਰੁਤੀਰਥਬਾਸੀਆਨੇਤੀਰਥਲੀਤੇ। ਅਰੁਪੰਡਤਾਨੇਨਿਤਨ
 ਮਿਤਕਰਮਲੀਤੇ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਣਾਨਾਮਗੁਪੀਚਿ
 ਤਾ। ਅਛਿਪੁਰਾਣਬਸਤਨਿਮਤਾਮੇਲਪੇਟਕੇਰਖਿਆਸੀ।
 ਸੋਮਹਾਰਾਜਦੇਭਗਤਾਜੇਚਰਨਾਦਾਪਿਆਨੁਕੀਤਾਮਹਾਰਾ
 ਜਦਾਨਾਮੁਲੀਤਾ। ਤਾਨਾਮੁਬੋਲਿਆਜੇਕਹੋਤਾਸਭੇਪਦਾ

ਰਥ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪ ਤਕਰ ਦੇਵਾ ਕੋ ਹੋਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪ ੧੮੮
ਤਕਰ ਦੇਵਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਅਸਾਡਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਵੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇਗਰੀ ਬੀਰਖਣੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੁਪਾਤ ਹੋ
ਵੇਗਾ ੧੮੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਕੁਈ ਬਦਲੀ ਸੇਦੀ ਤੇ ਸੇਠੇ ਗੁਪਾਲ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਸਿਨਾ ਓਨੇ
ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਸੀ ਕੋਨ ਸਾਪਗੁਮਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚਾ ਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨਿ ਵਚਲਣਾ ਜਿਤਨ ਕੁਝ ਹੋਵੇ
ਜਲੁ ਨੀਵਾਣੁ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਿਤਨ ਹੀ ਉਚਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੀ
ਜੇ ਸਭੁ ਸਥੀ ਨੀਵੀ ਹੋ ਸੇ ਸਭੁ ਏਓ ਪਗਾਵਦੀ ਹੋ ਨਿਕੀ ਅੰ
ਗੁਲੀ ਜੇ ਅਪਨੁ ਛੇਦ ਕਰਾਇਤੀ ਹੋ ਤਾਂ ਛਲਾ ਛਾਪ ਸਭੁ ਇਸ

ਵਿਚ ਪਾਈ ਦਹੈ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਜੇ ਨੀਵਹੈ ਸਭ ਨਾ ਬਿਛਾਹੁ ਸੁ
 ਗੰਧ ਤਾਪ ਪਤਕਰਹੈ ਤੇਤੁ ਸੀਨੀ ਵਹੇ ਗਹਿਣਾ ਜੇਗੁਰੂ ਕੇ
 ਸਿਖਾ ਥੀ ਜੀਤਿਆ ਚਾਹਦਹੈ ਸੇਹਰ ਜਾਦਹੈ ਤੇਜੇ ਏਨਾ ਦੇ
 ਅਗੇ ਹਰਚ ਲਏਹੈ ਸੇਜੀਤ ਦਹੈ ਫਿਰੰਗ ਦੀਆ ਪੰਛੀ
 ਆਂਤੁ ਦੀਆ ਹੈਨ ਜੇਜਾਣੁ ਦਹੈ ਮੇਊ ਚਾਚਕਿਆ ਜਾਦਹੈ
 ਸੇਨੀ ਚੇਉਤ ਰਹਾ ਆਵਦਹੈ ਜੇਜਾਣੁ ਦਹੈ ਜੇਮੇ ਨੀਵਾ ਚਲਿ
 ਆਜਾਵਦਹੈ ਸੇਊ ਚਾਚਲਿਆ ਆਵਦਹੈ ਜੇਜੀਤੇ ਤਿ
 ਸੁਹਰਹੈ ਜੇਗਰੇ ਸੇਜੀਤਹੈ ਤੇਸਾਪ ਸਿਗਤ ਵਿਚ ਨੀਵਹੈ
 ਚਲਣਾ ਹਰਚ ਲੇਗੁਰ ਮੁਖ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ੧੪੬ ਸਾਖੀਹੈ
 ਰਚਲੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਚਦਾ ਆਗਰੇ ਹੰਦਾ ਸੀਤੇ ਸਭੁ ਏਪ

ਮਾ

ਰਮਸਾਲਾਵਿਚਤੇਰਜਾਨਿਵਲੀਸਿਖਾਈਹਜੁਰਕੀਤੇਹੋ ੧੬੦
ਰਥੇਭੀਸਰੁਣਾਈਸੇਵਟਹਲਕਰੇਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਛਿਦੀ
ਪਾਤਸਾਹੀਥੀਭਾਈਸੁਦਰਪੁਛਿਆਸਤਿਗੁਰਕਿਸਤਗਹਿ
ਸਿਖਾਦਾਉਧਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਚਰਪਕਰ
ਦੇਸਤਿਗੁਰਹੈਨਾਪਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਚੋਹਾਨੁਸੇਭਾਦੇਣਵਲੇ
ਹੈਨਾਇਕਕ੍ਰਿਗੀਦੇਸਮਾਨਗੁਰਹੈਨਾਜੇਕ੍ਰਿਗੀਨਿਕੀਕੀਤੀਨੁ
ਲਿਖਾਕੇਆਪਣੇਇਸਥਾਨਵਿਚਰਖਕੇਤੇਰਾਹੇਆਪ
ਬੈਠਦੀਹੋਓਸਦੇਪਿਆਨਕਰਕੀਤੀਕ੍ਰਿਗੀਹੋਤੀਹੋਪਰੁਇਕ
ਜਾਤਦੀਕੀਤੀਨੁਕ੍ਰਿਗੀਕਰਤੀਹੈਸਭਕੀਤੀਆਨੂਨਹੀਕਰ
ਸਕਤੀਤੇਇਕਪਾਸਦੇਸਮਾਨਗੁਰਹੈਨਾਜੇਧਾਤਨੁਸਪਸ

ਕਰਕੇ ਸਦਰ ਨਕਰ ਦੇ ਤੇ ਹੋਨ ਪਰ ਕੰਚਨੁ ਕਿਸੇ ਨੁਕੰਚਨੁ ਨਹੀ
 ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਇਕ ਬਾਵਨ ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਜੋ ਸਭ ਬਿਰਛਾਨੁ ਚੰ
 ਦਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ਪਰੁ ਤੁਥਿ ਨਾਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਇਕੁ ਦੀਪਕ
 ਗੁਰੂ ਹੋਨਾ ਸਭ ਦੀਪਕ ਆਪਸ ਆਨ ਕਰ ਲੇ ਤੇ ਹੋ ਪਰ ਬਾਣੀ
 ਤੇ ਲਚਾਰੀ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਐਸੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਕਈ
 ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਜੋ ਸਰਪਾਕ ਗਿਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਓਸ ਦਾ
 ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂਪ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਆਪ ਭੀ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੁ ਪੁੰਦਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ
 ਹੋ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਦੀ ਇਕ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ
 ਦਾ ਮੇਲੁ ਹੀ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੋ ੧੫੦ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ੧੬

ਭਾਈ ਸੋਹਣ ਦੁਕੇ ਹੰਦਾਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਛਿਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ੧੫੯
ਆਇਆ ਵਰਜਨੁ ਕੀਤਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਤ
ਸਾਡਾ ਅੰਤਰ ਅਸਾਜੀ ਅੰਦੇ ਉਪਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅ
ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਅਰਨੁ ਕਟੀਐ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੋਹਣ ਤੁਸੀ
ਆਪੁ ਸੁਹੇ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਪਣਾ ਸੁਹਾਤਾ ਸਭੇ
ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪਨੁ ਕੀ ਪਛਾਤ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਤੁਸਾ ਭਰੀ
ਪੰਜਾਤਤਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਭਰੀ ਪੰਜਾਤਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰੀ
ਰ ਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਤਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਤੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜਨਮਿਆ
ਹੈ ਨਾਮੁ ਆਹੀ ਤਾ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਭੇਦ ਹੈ ਸੁਖ ਮਨੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਸੁਖ

ਮਨੁ ਸਿਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਸਬੰਧੁ ਆਗ ਸਿਖ ਦੇ ਸੁਵਨ ਦੇ ਮੰ
ਰਗ ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਿਖ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਉਜਲੁ ਕ
ਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੁ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪੈਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਲ
ਖ ਜੀਵਦਾ ਤੇ ਈਸਰ ਦਾ ਸਤਾ ਚਿਤੁ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਵਾਚਕਿ
ਨੁ ਹੈ ਜੀਵਦਾ ਵਾਚ ਅਲਪ ਗ ਹੈ ਤੇ ਈਸਰ ਦਾ ਵਾਚ ਸਰਬਗ ਹੈ
ਜੈ ਸੇ ਸੁਪਤਾਲ ਵਿਖੇ ਸੂਰਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾ ਬਿੰਬ ਉਜਲ ਭਾਸਤਾ ਹੈ
ਤੇ ਮੈਲੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਮੈਲਾ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਮਾਏ ਆ ਵਿਖੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾ ਬਿੰਬ ਹੈ ਈਸਰ ਹੈ ਤੇ ਆ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤਾ ਬਿੰਬ
ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਹੈ ਖਟ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਖ
ਟ ਵਿਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆ ਵਿਦਿਆ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀ

ਤਾ ਜੋ ਕੰਨ ਹੋ ਨ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਕੈ ਏ ਨਾ ਬਚ ਨੁ ਹੋਇਆ ਧਰਮ ਅ ੧੬੩
ਰੁਜ ਸੁਗਿਆਨ ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗਸਿਆ ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਇਖਟ ਗੁਣ
ਤੈਨਾ ਖੁਪਿਆ ਅਰੁ ਪਿਪਾਸਾ ਹਰਖ ਅਰੁ ਸੋਗੁ ਜਨਮ ਅਗੰਮਤ
ਏਹੁ ਖਟ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਸੁਖ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਅੇਸੇ ਨਿਰ
ਲੇਪ ਜਾਣ ਨ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀ
ਤਾ ਪਛੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਨਾ ਮੁਹੀ ਸਭ ਤੇ ਸੇਸਟ ਹੈ ਮੁਕਤ ਰੂਪ
ਹੈ ਅਬ ਬਚ ਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇਗਿਆਨ ਕਰਕੈ ਗਤ ਮੁਕਤ ਹੈ ਬ
ਚ ਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸੇਰੁ ਜਾ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੈ ਭੀ ਨ ਦੀਥੀ ਪਾਰ ਉਤ
ਰਵੇ ਤੈਨਾ ਅਰੁ ਜਹਾ ਜ ਕਰਕੈ ਭੀ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਪਰੁ ਭੁਜਾ ਦੇ ਬਲ
ਕਰਕੈ ਏਸ ਮਹਾ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਹਾ ਜਾ ਕਰ ਸਭੁ ਕਈ

ਸੁਖਨਾਲਹੀਪਾਰਉਤਰਤਾਹੈ ਅਰਦਾਣਭੁਨਿਆਕੀਫਿਰਨਹੀ
 ਉਗਵਦਾਪਰੁਜੇਉਸਕੇਉਪਰਖੰਡਦਗਲੇਫਕਰੀਏਤਾਉਗ
 ਵਤਾਭੀਨਹੀਅਰੁਭੇਗਣਕਰਭੀਰਸੀਲਾਹੇਤਾਹੈ ਤੈਸੇਗਿ
 ਆਨਭੀਮੁਕਤਿਕਰਤਾਹੈ ਪਰੁਭਗਤਨਾਲਮਿਲੀਹੋਈਸਰਬ
 ਹੁਰਸੀਲੀਹੈ ਟੀਕਾਵਾਰਯਾਰਵੀਦੀਪੁਰੀਹੋਈ ਬੋਲਹੁਭਾਈ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂਵਾਹੁਗੁਰੂਵਾਹੁਗੁਰੂਵਾਹੁਗੁਰੂਵਾਹੁਗੁਰੂ ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਦਾ
 ਅਨੇਕਾਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਇਆ॥ ਓਨਾਦੇਨਾਮਅਸਾਡੀਗਣਤੀ
 ਵਿਚਸਨਆਵਦੇਪਰੁਜੇਹੜੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਸਿਖਗਿਣੇ
 ਹੈਨਾਉਤਿਨਾਦੀਟੀਕਾਜੇਅਸਾਡੇਬੁਧਦੇਇਨਸਾਰਹੋਸਕੀ
 ਹੈਸੋਹੋਈਹੈ ॥੧੫॥ ॥=॥ ॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਫੇਰ ਸਿਖਾਪੁਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਉਆਵਡੀ ੧੬੩
ਪ੍ਰਬਲੁ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਹੋਵਚਨ ਸੁਣਕੈ ਕੁਝੀ ਸੋਢੀ ਆਂ ਸਤੁ
ਗੰਦੇ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀਆਪਈ ਆਂ ਕੀਤੀ ਆਂ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਇਆ ਸਰੀਰਾ ਦੇਹੁਇਆ ਅੰਤੁ ਰਾਤੇ ਗੁਰਾ ਸਿਤਾਨੁ ਜਗਿ
ਆਸਾਵਾ ਲਿਆਪਛਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰੀਕੀਆਪਈ
ਆਕੀਤੀ ਆਂ ਹੈ ਨਾ ਮਸੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੁਸਾਡਾ ਵਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ
ਤੇ ਲਾਇਕ ਗੁਰਾ ਆਈ ਦੇਹੈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਗਿਥ ਜੀ
ਦਾ ਵੀ ਚਰਕਰ ਦੇ ਸਿਨਾ ਤਾਮਸੀਦਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਇਆ

ਗੰਥਜੀ ਦੀ ਚੋਕੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਈ ਪੰਡਾ ਆਓ ਤਾ ਫੇਰਾ ਮਰਾਇ
ਜੀਉ ਚਾਰ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੁਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸੁਈ ਕਦ
ਲਿਆ ਕੇ ਤਾਂ ਸੁਈ ਨਾਨਿਕ ਲੀ ਜੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਪ
ਤਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕਾਢੇ ਲਿਆਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਬ
ਦੁਏ ਹੋ ਪਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਦੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਇ
ਆ ਪਥਰ ਭੀ ਕੋ ਮਲ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੇ ਨਾ ਜੈ ਸੇਤੀ ਰਕਮਾ ਏਵੇ
ਸਸਤੁ ਉਤਮ ਹੋਵਨਾ ਪਰੁ ਤੀਰਨ ਦਾ ਜਦੇ ਹਥੇ ਪਾਉਵੇ ਸੇਖ
ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ੧੫੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀਸਿੰਘ ਜੀ
ਹੋਰਾ ਪਾਸ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ

ਦਾ ਅਸਵਾਰਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ੧੫੪
ਰਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਅੰਗ ਜੇ ਬਜੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਹੈ ਸੀ ਸਭ ਸਾਧਾ ਸੀ
ਤਾਂ ਨਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਚਿਨਾਈ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਿ
ਆ ਹੈ ਸੀ ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਆਦਿ ਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਦੇ ਹੋਵਣ ਹੈ ਤੇ ਮਲੇ
ਛਾ ਦੇ ਦੀ ਨ ਉਤੇ ਚਿਨਾ ਬਲੁ ਕਰਨ ਹੈ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਸਭ ਹਿੰਦੂ
ਅੰਸਾਧਾ ਪਾਸੇ ਸਦਕੇ ਕਰਮਾਤ ਪੁਛਦਾ ਸੀ ਇਕਾ ਦਿਨ ਓਸ
ਵੀ ਚਾਰਿਆ ਏ ਹੁਬ੍ਹ ਮਣ ਜੇ ਹੈ ਨ ਹਿੰਦੂ ਆਨੂ ਏ ਹਿੰਦੂ ਆ
ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਮੇ ਬ੍ਹ ਮਣਾਂ ਹੁਈ ਨ
ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਪਰਮ ਥੀ ਨ ਹੋ ਆਪੇ ਮੇਰੇ
ਮਜਬਾਦਿ ਚ ਆਵਨੇ ਤਾਂ ਬ੍ਹ ਮਣ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸੀ ਇਕੋ

ਸਜਬਕਰਦੇਹੋਤਾਤੁਸੀਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰਜੀਜਗਤਗੁਰੂ
ਪੈਨਾਓਨਾਨੁਆਪਣਾਦੀਨਸਨਾਵਹੁਗੇਤਾਸਭੇਹਿੰਦੂਤੁਸੀ
ਭੇਕਾਬੁਹੋਵਨਗੇ। ਤੇਆਪਸਭਪਿਆਨਕਰਕੇਅਰਾਪਨਕੀ
ਤੀਜੇਤੁਸੀਜੇਅੰਤਾਰਲੀਤਹੈ। ਗਊਬ੍ਰਹਮਣਦੀਰਖਿਆ
ਵਾਸਤੇਲੀਤਹੈ। ਤਾਂਅਸਾਡਾਛੰਡਵਣਾਕਰੇ। ਅਸਾਡਾਧਰਮ
ਰਖੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਨਾਵੀਪਾਤਸਾਹੀਨੂਸਾਥਹੀਬ੍ਰਹਮਣਦੀ
ਪ੍ਰਤੀਭੇਜੀਪਹੁਚੀ। ਤੇਸਾਥਹੀਬਾਦਸਾਹੁਦਾਫਰਸਾਂਨਾਪਹੁ
ਚਿਆ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਜਾਇਦਿਲੀਵਿਚਪਾਪਤੋਹਏ। ਤਾਂਬਾਦ
ਸਾਹਨੂਖਬਰਹੋਈ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਅਸੀਤਾਤੁ
ਸਾਰੇਪਾਸਆਏਗੇ। ਤੁਸੀਸਰਬ੍ਰਹਮਣਾਛੰਡਦੇਹੋ। ਤੰ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਾਨੁਖਲਾਸਕਰਵਾਇਆ ਤੇਸਾਹਿਬਆਪਓਥੇ ੧੯੫
 ਹੇ। ਤਾਬਾਦਸਾਹਪੁਛਿਆਜੇਤੁਸਾਤੇਗਬਹਾਦਰਨਉਰਖੁ
 ਇਆਹੈ। ਕਿਸਜਾਗਤੇਗਦੀਬਹਾਦਰੀਕੀਤੀਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆ। ਤੇਗਬਹਾਦਰਪਰਗਟਹੋਇਆਹੈ। ਅੇਸੀਤੇਗਬਹਾ
 ਦਰੀਦਿਖਲਾਓਗੇਜੇਗਊਬ੍ਰਹਮਣਦਾਕਸਟਦਰਕਰੇਗਾ।
 ਤੇਰੇਨਿਆਇਦੀਜਾਗਾਰੇਲਾਦਰਤਾਓਗਾ। ਤੇਰੇਸੇਫੀਆ
 ਦੀਜਾਗਾਅਮਲੀਕਰੇਗਾ। ਤੁਸਾਡੀਦੀਨਰੂਪੀਘੋਡੀਪਰ
 ਜੀਨੁਪਾਓਗਾ। ਇਸਸਮੇਨੁਤੁਸੀਪਛੇਤਾਵਹੁਗੇ। ਤਾਬਾਦਸਾ
 ਹਕਾਰਿਆਏਨਾਨੁਨਦਰਹਵਾਲੇਕਰੇ। ਅਸਨੁਕਾਈਕਰਾ
 ਮਾਤਾਦਿਖਾਵੇਤਾਵਹੁਗੇ। ਤਾਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਇਕਸਿਖਦਰਸ

ਨਨੂਆਇਫਿਕਲਿਆ। ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਮੇਰੇ
ਇਕ ਪਾਰਸੁ ਹਥ ਲਗਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਟੁਸਾ ਡਾਂ ਆਵਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਪਾਰ
ਸੁ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਆ ਪਣਾ ਸਰੀਰ ਬਚਾਵਹੁ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਭਾਈ ਸਿਖ ਜੇ ਝੂਠੇ ਸੋ ਸਚੁ ਨਹੀ ਜੇ ਸਚੁ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠੁ ਨਹੀ। ਪਾ
ਰਸੁ ਲੇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜਮਨਾ ਦਿਚਰਾ ਲਿਖਿਤਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿਆ
ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮੰਥੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਗਵਾਇਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ
ਸਿਖਾ ਚੁਭੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਕਭਰ ਕਦੁ ਜਬ ਓਸ ਅੰਜੁਲੀ ਕਰਕ ਦੀਤ
ਸਾਹੀ ਅੰਜੁਲੀ ਪਾਰਸਾ ਦੀ ਭਰੀ ਆਈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਆਪ
ਣਾ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣ ਲੇ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਇਕ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣ ਲੇ
ਨਾਹਾ। ਮੇਰੇ ਸੀਆ ਤਾ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਇਕ ਸਿਖੁ ਸਾਹਿਬ

ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਓਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਮੰਦਰ
 ਕਰਤਾ ਮੈਲ ਹੋਰ ਤੇ ਦਿਲੀ ਨੁਭਿਤਾ ਇਕ ਰਿਦੇਵਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥
 ਏਨਾ ਨੂਤਨ ਕਰਿ ਕੇਵਲ ਸਤੁ ਏਨਾ ਬੇਲੇ ਛੀਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਸਮੰਦਰਿ ਚੋ ਭੂਦ
 ਪਾਪਤ ਹੋਈਹੈ। ਤੂੰ ਏਹ ਤਕੜਾ ਕਰ ਰਖਾ ਦੁਖਾਉ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ
 ਜੇ ਦਰਤ ਦਾਹੈ ਸੇਵਾ ਹਰੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈ ਦਰਤ ਦਾਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਹਿਸਤੁ
 ਕਿਛੁ ਹੋ। ਏਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾ। ਏਕੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੋਰਾ ਜੁਲਾਇਆ ਹੋ।
 ਤੇਜੀ ਸਦੇ ਕੇਰਾ ਜੁ ਏਨਾ ਬੇਫਰਲੇ ਛੀਹੈ। ਫਿਰ ਏਹ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾ
 ਹਿ ਬਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ॥ ਮੰਦਰ ॥ ਬਲੁਟੂਟਿ ਓਥੇ ਪਨ
 ਪਰਿਓਰਹਿ ਓਨ ਕਛੁ ਉਪਾਊ। ਕਰੁਨਾ ਨਕਾ ਅਬ ਓਟਹਿ ਗਿਜਿਜਿ
 ਓਹੋ ਇਸਹਾਇ। ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਸਾਹਿਬਦਸਵੀ ਪ

ਤਸਾਹੀਪਾਸਏਹਸਲੋਕਪਹੁਤਾ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ਸਾਹਿਬਨਾਵੀ
ਪਾਤਸਾਹੀਜੀਨੇਬਚਨੁਜੋਕੀਤਹੈਸੁਮਨਖਾਂਨਾਟਕਕਰਿਕੀਤਹੈ ਤਾਂ
ਸਾਹਿਬਸਲੋਕਲਿਖਿਆ ॥੫੦॥ ਬਲਹੂਆਬੀਪਨਛੁਟੈਸਭਕਿ
ਛੁਹੋਤਉਪਾਓ ਸਭਕਿਛੁਤੁਅਰੇਹਾਥਮੇਤੁਸਹੀਹੋਹੁਸਹਾਇ ਤੇਫੇ
ਗਇਕਰਜਪੁਤਨੁਆਗਿਅਹੋਈ ॥ਤੁਅਸਾਨੁਤਲਵਰਚਲਾਉ ਤਾਂ
ਓਸਤਲਵਰਚਲਾਈ ॥ਤਾਸਾਹਿਬਦਾਸਿਰੁਪੜਖੀਜੁਦਾਹੋਗਇਆ
ਸੀਸਨਿਆਰਾਹੋਇਆ ॥ਭੀਰਮਨਾਮਦਾਉਚਾਰੁਕੀਤਾ ॥ਓਸਜਾਗਾਬ
ਦਸਾਹਰਾਖੇਬਹਾਏ ॥ਮੇਰੀਪਰਵਨਗੀਬਿਨਾਏਹਸੀਸੁਤੇਪੜਕਈਨਾ
ਲੇਜਾਵੈ ॥ਤਾਪੜਦਾਓਥੇਹੀਸਿਸਕਾਰਹੋਇਆ ॥ਤੇਸਿਰਜੈਹੈਸੀਸ
ਸਾਹਿਬਨੇਇਕਸੇਦਾਗਰਸਿਖਨੁਸੁਪਨਾਹੋਇਆ ॥ਸੁਪਨੇਦੇਵਿਚਸ

ਹਿਬਓਸਨੂਬਚਨੁਕੀਤਾਜੋਅਸਾਨੂਸਿਰਤੁਗਡੀਵਿਚਪਾਇਕੇਸਾਹਿ ੧੬੭
 ਬਦਸਦੀਪਾਤਸਾਹੀਪਹੁਚਾਇਏਉਤਾਂਓਸਦੇਪਸਮਾਲਦੀਸੇ
 ਗਡੀਹੋਸੀ।ਤਾਂਇਕਗਡੀਅਸਬਾਬਦੀਵਿਚਪਾਇਕੇਸਿਰਤੀਸਾਹਿ
 ਬਦੇਹਜੂਰਲੇਆਇਆ।ਤਾਂਸੀਸਦਾਸਿਸਕਾਰਮਾਥੇਵਾਲੋਹੋਇ
 ਆ ੧੫੨।ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।ਤਾਂਸਿਖਾਨੇਭਾਈਮਨਿਸਿਘਜੀਹੋ
 ਰਾਪਸੇਪਸਨੁਕੀਤਾਜੋਸਾਹਿਬਦਸਦੀਪਾਤਸਾਹੀਨੇਖਾਲਸਾ
 ਵਰਤਾਇਆਹੈ।ਤੇਦੇਵੀਪ੍ਰਗਟੁਹੋਈਹੈ।ਦੇਵੀਦੀਊਪਾਸਨਾਕੀ
 ਤੀਹੈ।ਸੋਸਾਖੀਕਿਰਪਾਕਰਕੈਅਸਾਨੂਸੁਣਾਈਏ।ਤਾਂਭਾਈਮਨਿ
 ਸਿਘਜੀਹੋਰਕਹਿਆ।ਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਦਸਦੀਪਾਤਸਾਹੀਨੇ
 ਕਾਂਸੀਤੇਪੰਤਤੁਬਲਾਇਆ।ਤੇਓਸਨੂਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਛਤੀਅੰ

ਕਾ

ਨੇਜੇਸਸੜਛਗਦਿਤੇਪੈਨਾਤੇਮਲੇਛਾਨੇਸਸੜਛਨਲਏਹੈਨਾਇ
ਸਕਰਕੈਮਲੇਛਾਦਗਜੁਤੇਜੁਹੋਇਆਹੈਤੇਅਸਾਨੇਸਸੜਛਰ
ਛੜਾਇਕੇਤੇਰਾਜੁਮਲੇਛਾਥੇਛਰਲੇਛਾਹੈਚਿਕਨ੍ਹਾਦਿਚੇਸੇਨਾਕ
ਛਲੇਛਾਹੈਅਸਾਨ੍ਹਦੇਵੀਕੀਭਿਪਾਸਨਕੇਸੰਤਕਹੁਜਿਸਕਰਕੇ
ਦੇਵੀਪਤਪਹੋਵੈਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਾਅ
ਲੇਛਤਾਬਹੁਤੇਹੈਨਾਤੇਸਭਦੇਸਵਿਚਪਸੋਰਹੋਏਹੈਨਾਤੇਖੰ
ਲਸਾਜੀਹੁਣਸਸੜਾਨੁਪਕੜੇਗਾਇਹੁਮਲੇਛਾਥੇਕਿਸਤਰ
ਜੀਤਨੇਗਾਬਚਨ੍ਹਹੋਇਆਜੈਸੇਸੀਰਾਮਜੀਕਪਾਅਰੁਭਾਲਕ
ਸੇਰਾਕਾਸਕਾਨਾਭਕਰਵਾਇਆਹੈਤੇਸੇਹਮਏਨਾਤਕੜੀਆ
ਪਕੜਨਵਾਲਿਆਸੇਅਰੁਹਲਵਾਹੁਇਵਾਲਿਆਸੇਸਭਮਲੇ

ਛਾਕਾਨਾ ਸੁਕਰਾਵਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀਗਰੀ ਬਨਵਾਜੇ ॥ ੧੯੬
ਤਾਂ ਬਰਸਰਾ ਤੀਤੁ ਸੀਨੇ ਮਕਰੇ ॥ ਤੇਲ ਖੁਦੇ ਵੀ ਕਾਪਾ ਠੁਕਰਾਵੇ ॥
ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ ਕੋਟਿ ਲੇ ॥
ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹਮਦਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ॥ ਚੜ੍ਹਕੇ ਨੈਗਾਤਿਆ ਦੀ ਅਸ ॥
ਟਸੀ ਕੋਦਿਨਾ ॥ ਜਬ ਬਰਸਕਾ ਦਿਹੂ ਪੁਰ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਤ
ਨੇ ਸਰੁ ਦੇ ਸਾਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਨਿ ਉਤੇ ਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ ॥ ਤੇ ਸਾ
ਹਿ ਬਹੁ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇਤੁ ਸੀ ਇਕ ਕੋਈ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਮਹੁ ਖੁਦੇ
ਵੀ ਕੋਹਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਤਯਾਰ ਕਰਨਾ ॥ ਤਿਸਾ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਬ
ਹਮਣਾ ਖੁਦਾਵਾਣਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਏਪੰਡਤਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ

ਹੀ ਹੋ ਅਦੇਵਗੇ। ਤੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਹਾਗੇ
 ਏਹੁ ਪੰਡਤ ਅਸਾਡਾ ਜੀਵੇ। ਤੇ ਜੇ ਏਹੁ ਕਹੇਗਾ ਸੋ ਅਸੀਂ ਵਰਮੰ
 ਗਾਗੇ। ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਕੈ ਮਨੁ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਨ ਨੁ ਨ ਦੀਤੇ ਕ
 ਰਾ ਆਵਾ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੁਕਰ ਸੰਤ ਪੜ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਦਿਆ ਹੀ ਦੇ
 ਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਕਰ ਦਸਾਹਿ ਬਦੇ ਹਥ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ
 ਕਰ ਦਲੈ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁਦਲੀਏ। ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਲੇਪੁ ਹੋਈ। ਤੇ ਸਵਾਲ
 ਖਸੀ ਸਾਸਿਖ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤੇ। ਜੇ ਸਸਤ੍ਰ ਕਰ ਜੂਝ
 ਨਗੇ। ਸਸਤ੍ਰ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵਨਗੇ। ਤੇ ਸਹੀ ਦੋਹੇਵਨਗੇ। ਤਾਂ
 ਲਾਂਗਰੀ ਅੰਮਾਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਲਿਗ

ਰਤ ਯਾਰਹੈ । ਤਾਂ ਓਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆ ਪਰਾ ੧੯੬
 ਵਿਚ ਹੋ ਸਨ । ਤੇ ਸਿਖ ਸਭੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਨ । ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਾਹਿਬ
 ਕਰਦ ਦੀ ਭ੍ਰਿਟ ਕਰਕੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਇ ਦਿਤਾ । ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣੁ ਖਬਰ ਹੋਈ । ਤਾਂ ਸਭੇ ਇਕ ਠੋਹੇ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਸ
 ਗਏ ਲਗੇ ਕੋਪ ਕਰਨਾ । ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛੂਤ ਕਰ ਛਡਿਆ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸੀ
 ਖਾਪ ਆਰਥੀ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਸਿਖ ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਹੁਤ ਕਲਪ ਦੇ ਹੈ ਨਾ । ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ
 ਨੂੰ ਓਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਣ ਵਾਸਤੇ ਪੁਲਿ ਆਗਾ ਤੇ ਏਹੁ ਸਦਾ ਯੀ ਆਲਿਖ
 ਪੁਲਿ ਆਗਾ ਸਦਾ ਏਹੀ ਯਾਜੀ ਜੇਕਿ ਛੁਲ੍ਹੇ ਲਿਖਿ ਓਥਿ ਪੁਨਾਸੇ ਪਾਅਤੁ
 ਮਿਸ੍ਰਜੁ ਸੇਕ ਨਿਵਾਰੇ । ਜੇ ਰੋਕ ਛੁਆ ਪਰਾਧਨ ਹੀ ਗਏ ਯਾਦ ਤੇ ਭੂਲ

ਨਹਕੇ ਪਾਚਿ ਤਰੇ ਬਾਗਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪਠੈ ਦੇਹੀ ਆਜੁ ਭਲੇ ਤਮ ਕੋ ਨਿ
ਹਚੈ ਜੀ ਅਪਾਰੇ ਛਤੀ ਸਭੈ ਕ੍ਰਿਤ ਬਿਪਨ ਕੇ ਇਨਹੂੰ ਪੈ ਕਟਾਛ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਨਿਹਾਰੇ ਸਵਯਾ ਜੁ ਪਾਜਿ ਤੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨ
ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨ ਕਰੇ ਆਪ ਅਉਘਟਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਪਾਮਭਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਦਿ
ਆਲੀ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਸੜਮਰੇ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸ
ਜੇ ਹਮਰੇ ਨਹੀ ਮੇ ਸੋਗਰੀ ਬਕਰੇ ਰਪਰੇ ਸਵਯਾ ਸੇਵਕ ਰੀਇ
ਨਹੀ ਕੀ ਭਾਵਤ ਅੰਗਰੀ ਸੇਵ ਸੁਹਾਤ ਨਜੀ ਕੇ ਦਾਨ ਦਇਯੁ
ਇਨਹੀ ਕੇ ਭਲੇ ਅਰਥਾਨ ਕੇ ਦਾਨ ਨਲਾਗਤ ਨੀ ਕੇ ਆਗੇ ਫਲੇ
ਇਨਹੀ ਕੇ ਦਯੋਜਗਮੇ ਜਸੁ ਅਉਰ ਦਯੋਸਭ ਫੀ ਕੇ ਮੋਗਿ ਹੀ

ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਸਿਰ ਲਉ ਪਨ ਹੋ ਸਭ ਹੀ ਇਨ ਹੀ ਕੋ ॥ ੨੦ ॥
 ਚਟ ਪਟਾਇ ਚਿਤ ਮੇ ਜਰਿ ਓੜਿ ਏ ਜਿ ਉਰੁ ਪਤ ਹੋਇ ॥ ਖੋਜ ਰੇ ਜਕੋ
 ਤੁਲਗਦਇ ਓਮ ਸਜੁ ਗੇਇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੀਦ ਲਾਲ ਜੀ ਓਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਦੇ ਪਾਸ ਗਾਇਆ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸੁ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇਹੁ
 ਏਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕੇ ਤੁਸਾਨੁ ਛਕਾਵਨੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਸਤੁ ਸਾਭੇ
 ਦੇ ਆਗੇ ॥ ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ਤੁਸੀ ਆਸਾਨੁ ਓਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਦੇ ਦੇ ਲੇ ਚਿਤ ਤੇ ਕੁਲਿ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਓਹ ਕੋ ਪਸੈ ਲਿਆ ਨਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸਾ ਤਿਹੁ ਰਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨ ਤੁਸੀ ਜੀ ਵਰੁ
 ਪਕਰਿ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਾਂ ਬਚਿ ॥
 ਨਾਟ ਕਾ ਵਿਚ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਉਚਰੈ ॥ ਤੇ ਸਭਨ

ਰਕੁੰਗਾਹਿਪਰਹੈਅਸੀਤੇਗਬਚਨੁਮੰਨੀਏਕੇਸਾਹਿਬਦਾਬ
ਚਨੁਮੰਨੀਏਤਾਭਾਈਜੀਨੇਕਹਿਆਜੇਦਚਨਸਾਂਗਪਾਂਗਹੁੰਦਾਹੈ
ਸੋਸੁਣੀਦਾਹੈਕਿਉਜੇਪਛੇਕਹਿਆਏਹੈਨਇਹਬਿਪਕਰਤਤ
ਪਸਿਆਭਯੋਦਾਇਤੇਏਕਰੂਪਹੋਗਯੋਤਾਂਤੇਸਤਿਗੁਰਾਭਗ
ਤਾਦਾਅੰਤਰੁਪਾਸਿਆਹੈਜੈਸੇਸ੍ਵਾਮੀਸ੍ਵਾਮਪਾਰਤਹੈਤਾਪਛ
ਲਾਰੂਪਪ੍ਰਗਟਨਹੀਕੀਤਾਚਾਹੁਦਾਤਾਓਨਨੇਕਹਿਆਜੈਸ
ਹਿਬਕਰਨਕਾਰਨਹੈਸਨਾਤਾਂਦੇਵੀਦੇਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆਨੇੜ
ਕਿਉਮੁੰਦਲੀਏਤਾਂਭਾਈਜੀਨੇਕਹਿਆਜੇਦੇਵੀਕੋਨੇੜਾ
ਮੇਜਾਗਾਦੀਈਹੈਤਾਂਖਾਲਸੇਜੀਕੋਨੇੜਾਮੇਦੇਵੀਕਾਨਿਵਾਸ
ਕੀਆਹੈਜਿਸਦੇਫਰੈਨਦੇਨਾਦਾਤੇਜਨਸਹਾਰਸਕਨਗਾ ੨੦

ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ ਜਗਾਦਭਗਤ ਕੇ ਦਰਿਆ ਆਈ ਦੇ ਤੇ ਆਇ ਹੈ ॥ ੨੦੭ ॥
ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲ ਸੇ ਜੀ ਭੂਗਾਭੀ ਗੁਰ ਆਈ ਭੀ ਵਿਤੀ
ਹੈ ਆਇ ਜੁਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਨਿਤ ਪਤ ਸਬਦ ਸੁਣ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਨ ਮੁਖ
ਪਦੇ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਨ ਦੇ ਮਨ ਸੁਧ ਹੈ ਨ ਕਿਈ ਤਪ ਵਾਨ ਹੈ ਕੇ
ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪੂਜਨੀ ਵੈ ਨ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਭੂਖਸੀ
ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ ਨਿਦਲਾਲ ਜੀ ਮਨਾਇ ਕੇ ਹਜੂਰ ਲੇ ਆਏ ਸਭਣ
ਭੂਭਜਨ ਖਵਾਇ ਕੇ ਰੁਪਯਾਰੁਪਯਾਰੁ ਖਵਾ ਦੇ ਕੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ
ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੂਲ ਖਰੁਪਯਾਰੁ ਦੇ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਪਹੁ
ਚਾਇਆ ਤੇ ਓਸ ਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਲਾ ਦਿਖੇ ਪਤਾ ਸੇ ਪਾਇ ਕੇ ਸੁ
ਯੋ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾਂ ਭੂਮਾ ਭੂਲ ਪਿਥ ਸੇ ਵਿਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਪਹੁਲ

॥
 ਓਨਾਥੋਆਪਲਈ। ਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਜੇਸਸੜਾ ਦਾਵਿਸਾਹੁਨਹੀਕਰਨਾ
 ਸਸੜਾਦੇਪਾਸਦੇਖਣਕਰਵੈਗੀਤਬੁਨਹੀਪਾਵਦਾ। ਏਹੁਸਸੜਾਦਾਅ
 ਭਿਆਸੁਗਪੁਬੀਸੀਆਪਾਸੇਛੁਟਿਗਇਆ। ਹੈਸੀਸੇਸਸੜਾਮਲੇਛਾਫ
 ਕਲਏਹੈਸਨਾ। ਓਸਕਰਕੈਜਗਤਦਾਰਾਜੁਕਰਵੈਹੈਸਨਾ। ਤੇਹੁਣੁਤਸੰ
 ਹੁਸਸੜਫੇਰਫੜਾਏਹੈਨਾ। ਤੁਸਾਂਸਸੜਾਦੀਵਿਦਿਆਕਰਨੀ। ਤੁਸੰ
 ਹੁਰਾਜੁਫੇਰਲੇਦੇਆਗੇ। ਤਾਂਗਜੇਦਰਸਨਨੂਅਏਤਾਸਾਹਿਬਓਨ
 ਹੁਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਪਹੁਲਲਹੇਤੇਵਾਹਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਅੰਗੀ
 ਕਾਰਕਰੇ। ਤੇਰਾਜੁਗਪੁਵੀਸੀਆਦਾਜੇਪ੍ਰਥਮੀਥੋਖੁਥਾਹੋਇਆਹੈ
 ਸੇਤੁਸਾਨੁਫੇਰਲੇਦੇਈਏਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸਾਡੇ
 ਲਾਗਤੇਬੋਦੀਤੇਜਨੇਊਗਹਿਣਦੇਹੁਤਾਅਸੀਪਹੁਲਲੇਦੇਹੰ

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਇਕੁ ਜੇਗੀਕੇ ਸੀਨਿਆ ਸੀਦਾ ਸਿਖੁ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ॥ ੨੦੨ ॥
 ਲਗੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਣ ਸਭ ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵ ਹੈ ॥ ਤੁਸਾਂ ਨੂਤਾਂ
 ਅਸੀ ਸਿਰੀਸਾ ਹਿ ਬਦਾ ਜਨੇ ਉਜਗਤ ਦੇ ਕਾਜ ਵਾਸਤੇ ਦੇਵੇ ਸਾਂ ॥
 ਤੇਗਿਆਨ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਨਾ ਮਰਨ ਕਟਣ ਵਾਸਤੇ ਦੇਵੇ ਸਾਂ ॥ ਤੇਜੇ ਤੁ
 ਸੀਏ ਹੁਵਡਿਆਈ ਸਹਾਰਨ ਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤਾਂ ਹੋਰ ਚਾਰ ਵਰਣ ਨੂਸ
 ਸੜਫੜਾਇ ਕੇ ਤੇਰਾ ਜੇ ਤੇਮ ਲੇਛ ਸਭ ਤੁਝ ਵਣੇ ਹੈਨਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੀਰੰ
 ਮਜੀਰੇ ਕਪਾ ਤੇਰਾ ਲਕਾ ਤੇਰਾ ਕਸਾਨੁ ਤੁਝਾਇਆ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ
 ਨੇਕ ਹਿਆਏ ਹੁਤਾ ਹੁਲਵਾ ਹੁਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਤਕੜੀ ਪਕੜ ਨਵਾਲੇ
 ਤੇ ਸਾਗੁ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੈਨਾ ॥ ਚਿੜੀਆ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇਮ ਲੇਛ
 ਤੇਰਾ ਜੇ ਤਾਸ ਸੜਫੜ ਨਵਾਲੇ ਹੈਨਾ ॥ ਤੇਮਾ ਸਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੈਨਾ

ਇਹੁਤਾਬਾਜਾਦੇਸਮਾਨਹੈਨਾਬਚਹੁਹੋਇਆਅਸਨੇਚਿਤ੍ਰੀ
ਅਥੇਬਾਜਤੁਛਾਵੇਣਹੈਨਾਇਨਾਦੇਹੀਅਪੀਨਪੁਸਾਨੁਸਭਣਾ
ਕੁਕਰਦੇਵਣਾਹੈ॥੧੫੩॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਲੀਤੋਲਗਸਿਗਤਾਸਾ
ਹੋਬਦੇਦਰਸਨਨੁਆਈਆਓਨਾਨੇਪੁਕਾਰਕੀਤੀਜੀ
ਗਰੀਬਨਵਾਜਸਿਗਤਾਜੇਆਵਦੀਆਹੈਨਾਰਾਹਵਿਚਮਲੇ
ਛਾਸਿਖਾਂਦਾਪਨੁਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਸਿਖਾਦੇਬੇਟੇਸੁਦਰਹੁਦੇ
ਹੈਨਾਸਿਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਜੇਸਿਖਾਦੀਆਸੁਦਗਇਸਤੀਅੰ
ਦੀਦੀਆਹੈਨਾਸਿਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਬਚਹੁਹੋਇਆਤੁਸੀ
ਸਸਤਫਕਤੋਪਹੁਲਾਛਕਾਤੁਸੀਸਭਣਾਉਤੋਹੁਕਮੁਕਰ
ਦੇਆਵੰਗੇਤਾਂਸਿਖਾਂਨੁਪਹੁਲਾਰਿਤੀਆਕੇਈਸਿਖਪਾ

ਸਰਖੇਕੇਈਘਗਨੂਘਲੇਹੋਰਜੇਹਵੇਸਿਖਾਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸ ੨੦੩
ਗਹਿਨਸੇਉਦਾਸੀਹੋਕੇਘਗਨੂਉਠਜਾਵਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਤੁਸੀਅਮਲੁਖਾਧਾਕਰਾਤਾਂਸਿਖਾਅਮਲੁਖਾਵਣੁਲਗੇਤਾਂਕਿਤ
ਨਿਆਦੀਆਬਿਤਾਠਹਿਰਗਈਆਤੇਕਿਤਨੇਜੇਘਗਨੂਗਏ
ਤਾਂਖੜੀਆਬਹੁਮਣਾਓਨਾਦਿਆਕੁਟੀਬੀਆਨੂਆਖਿਆਜੇ
ਤੁਸੀਇਕੇਅਸਾਡੇਨਾਲਵਰਤਣਕਰੇਇਕੇਏਨਾਦੇਨਾਲਵ
ਰਤਣਕਰੇਸਾਹਿਬਨੇਖਾਲਸਾਉਤਪਤਕੀਤਾਹੈਪਰਜੇਅ
ਸੀਵਰਤਾਗੇਨਹੀਤਾਂਵਧੇਗਾਕਿਸਤਰਾਤਾਂਸਿਖਾਨੇਹਜੁਰ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀਸਸਤੁਫੁਡੇ
ਜਿਤਨਿਆਦਾਰਿਜਕੁਹੈਸਭਤੁਸਾਡੇਅਪੀਨਕਰਾਂਗੇਤੇ

ਬਹੁਮਣੁ ਖੜੀ ਸਭ ਤੁਸਾਰੇ ਅਪੀਨ ਹੋਵਨਗੇ ਤੇ ਸਸੜਾ ਕ
ਰ ਕੇ ਝੁਝੇਗੇ ਤਾ ਸੁ ਵਰਗੇ ਨ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗੇ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ
ਪੜ੍ਹੇ ਗੇ ਸਮਝੇ ਗੇ ਕਮਾਓਗੇ ਤਾ ਮੇਨੁ ਆਨ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗੇ
੧੫੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਇਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰਬਤ ਸਿਖਾਵਾ ਸੀਵਾ
ਲਿਆ ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਵਰ
ਤਾਇਆ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦਸ ਅਰਦਾਸਾ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸੇ
ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆ ਤੁਸੀ ਦਸਾਹੀ ਪ੍ਰਸ
ਨਾ ਦਾ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੇ ਅਸਾਨੂੰ ਉਤਰ ਲਿਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾ
ਵਜਬੁਲਾ ਅਰਜ ਲਿਖਾ ਦਿਤੀ ਇਸਦੇ ਉਪਰ ਦਸਖਤ
ਖਾਸ ਕਰੀਏ ਨਕਲ ਉਤਾਰ ਵਜਬੁਲਾ ਅਰਜ ਦੀ ਜੇ ਸ

ਸਮੇਖਾਲਸਾਜੀਪਗਟਕੀਤਾ॥ ਸਿਖਸਭੇਵਾਸੀਆਵਾਲੇ੨੦੪
ਕੇਸਾਪਾਰੀਭੀਤੇਸਹਜਿਪਾਰੀਭੀ॥ ਗਹਿਤਬਬੇਕਥਾਲ
ਸੇਜੀਦੀਵਰਤਣਦੀਆ॥ ਹਜੂਰਸੀਸਤਿਗੁਰਦਸਵੇ
ਪਾਤਸਾਹੁਦੇ॥ ੪੪॥ ਦਸਿਗਹਿਤਾਲਿਖਕੇਗੁਜਾਰੀਆ॥
ਸਤਿਗੁਰਾਨੇਕਿਪਾਕਰਿਕੇਦਸਾਹੀਗਹਿਤਾਉਪਰਦਸਖਤ
ਕੀਤੇ॥ ਸਿਖਾਦੀਸਿਕਾਨਿਵਰਤਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇ॥ ਖਿਖਸੇ
ਏਹਲਿਖਿਓਨੇਜੇਸਮੇਵਿਵਾਹਦੇਅਸੀਬੇਦਪਾਠੀਆਂਬ
ਹਸਣਨੁਬੁਲਾਇਕੇਵਿਵਾਹਦੀਆਂਕਾਰੀਆਪੜਾਇ
ਕੇਵਿਵਾਹਕਰਦੇਸਾ॥ ਤੇਹੁਤਿਸਿਖਕਹਿਦੇਹੈਨ॥ ਤੁਸੀਅ
ਨੰਦਪੜਕੇਵਿਵਾਹਕਰਾਏ॥ ਬੁਧਮਾਣਨੁਬੁਲਾਵਹਾਸ

ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਵੇ ਅਮਰੁ ਹੋਵੈ ਦਸ ਖਤ ਖਾਸ ਹੋਏ ਪਹਿ
ਲੇ ਅਨੰਦ ਪੜਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮ ਟਾਥੀ ਹ
ਮੇਸਾ ਜਿਸ ਤਰਹਿ ਪੜਾਵ ਦੇ ਆਏ ਹੋਤਿ ਵੈ ਪੜਾਵ ਦਾ ਸਿਸ
ਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ੫੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸਾਖੀ ਦੂਜੀ ਅਰ
ਦਾਸ ਲਿਖੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਸਾਹਿ ਬਦਾਹੇਇਆ ਪੰਜਾਮੇ ਲਾਨੁ
ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਪੀਰ ਮਲੀਏ ॥ ਰਾਮ ਰਈਏ ॥ ਅੰਤਿ ਤੇ
ਮਸੀਹਾ ॥ ਸਿਰਗੀ ਮਾਪਾ ॥ ਏਹੁ ਪੰਜਾਮੇ ਲਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਰਗੀ ਮਕੈਣੁ ਹੈ ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਸਰੇ ਵਡੇ ਭੀ ਸਿਰਗੀ ਮਹੈ ਨਾ ਅਨੀ ਸਰਵਾਦੀ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਨੀ
ਦਚੀ ਦਰੇ ਸਿਖੇ ਭੀ ਸਿਰਗੀ ਮਹੈ ਨਾ ਨਿਗਰੇ ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ

ਲ

ਪੰਜਮੇਂ ਹੈ ਨਤਿ ਨਲ ਨਹੀ ਵਰਤਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਅਰਾਂ ਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੀਅਸੀ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਕੋਈ ਬੈਧਰਦੀ ਕ੍ਰਿਮਾ
ਵਾਲ ਹੈ ਕੋਈ ਮੁਸਦੀ ਪੇਸਾ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਦਾਸ ਦਕਾਸ ਭਿਰਿ ਸੇ
ਦਾਅਨ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋਏ ਪਹਿਲੇ ਪੁਛ
ਕੇ ਵਰਤਣ ਕੀਤ ਕਰੇ ਜੇਕੁ ਲਗੁ ਲਵੇ ਵਰਤੈ ਅਰਦਾਸ ਕ੍ਰਾਇ
ਲੈਣੀ ॥ ੩ ॥ ਤੁਸੀ ਸਗੀ ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ
ਅਗੈ ਅਸੀ ਸਹਿਜ ਧਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਜੇ ਹੈ ਸਾ ਸੇ ਮਰਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿ
ਤਾ ਦੇ ਉਪਗ੍ਰਿਅ ਕਰਮ ਭਦਲ ਜੇਹੀ ਤੀਸੀ ਸਾਰ ਦੀ ਗੀਤ ਸੀ ਸੇ
ਕਰਦੇ ਹੈ ਸਾ ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਖਾ ਅਖਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁ
ਰੂਨੇ ਵਰਤਾਇ ਮਾਏ ਗੁਣ ਤੁਸੀਏ ਹੁਗਹਿ ਤਾਂ ਸੇ ਸਾਗੀ ਅ

੨੦੫

ਦੀਆਨਕਰਿਆਕਰੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜਿਵੇਤਸਾਡਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏਭਦਰਨਹੀਕਰਨਾਏਚਰਕ੍ਰਿਆਕਰਤੁਤ
 ਜੈਸੀਦੇਸਚਾਲਸਿਖਾਦੀਹਵੈਤਿਵੈਕਰਕੈਬਖਸਾਇਲੇਭਾਫੇਰ
 ਸਿਖਾਅਰਦਾਸਚੇਥੀਲਿਖੀਓਸਚੇਪਾਤਸਾਹਸਮੇਦਿਵਾਹਦੇ
 ਤੇਖਿਆਹਿਦੇਦਿਨਅਗੇਹੀਦੇਅਸੀਬਹਮਣਾਨੁਸਦਕੇਤੋਕੇਮ
 ਨੁਕਰਾਵਦੇਹੈਸਾਹੁਇਸਿਖਾਆਖਦੇਹੈਨਾਜੈਸਿਖਾਨੁਛਕਾਵੁਣੁ
 ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਖਾਸਦਸਖਤਹੋ
 ਏਹੁਕਮੁਹੋਇਆਜੈਸਿਖਾਨੁਭੀਬਹਮਣਾਨੁਭੀਅਥਿਤਾਨੁਭੀ
 ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਤੀਤਕਰਕੈਤੋਸਭਨੁਪਸਾਦਛਕਾਇਆਕਰੋ
 ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸਪੰਜਵੀਕੀਤੀਪਸਚੇਪਾਤਸਾਹਵਖਤ

ਜੀਵਾਪਤਣਦੇਅਸੀਪੁਤ੍ਰੰਨੁਓਸਤਰੇਨਾਲਭਦਰਕਰਵਾਵਦੇਸਾ ੨੦੬
ਚੁਣਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਹੁਕਮੁਤੇਦਸ
ਖਤਹੋਏਜੋਸਾਹਿਜਧਾਰੀਆਂਦਿਆਬੇਟਿਆਂਨੁਕੈਚੀਨਾਲਰੀਤ
ਕਰਵਣੀਤੇਕੇਸਧਾਰੀਆਂਦਿਆਬੇਟਿਆਂਨੁਪਾਹੁਲਦੇਣੀਫੇਰ
ਸਿਖਾਅਰਦਾਸਛਿਵੀਕੀਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਅਗੇਜੋਅਸੀ
ਅਸਤੀਆਗੀਗਾਭੇਜਦੇਸਾਂਤੇਹੁਣਸਿਖਮਨੇਕਰਦੇਹੈਨਾਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹਿਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਬਚਨਤੇਥਾਂਸਦਸ
ਖਤਹੋਏਜੋਪਹੁਚਸਕੇਤਾਂਅਸਤੀਆਗੀਗਾਜੀਪਹੁਚਵਣੀ
ਨਹੀਤਾਂਸਿਖੁਭਧਾਵਿਚਜਿਥੇਹੁਕਮੁਸਤਹੁੰਦਾਹੈਸੇਈਕੁਲ
ਖੇੜਹੈਇਕੋਸਾਮਿਗਤਦੇਚਰਣਹੁਕਮੁਦਿਚਪਾਇਦੇਣੀਆਂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਚਉਫੇਰਾ ਏਸੇ ਥੀ ਓਨਾ ਦੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਫੇਰ
 ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾਂ ਸਤਵੀ ਕੀ ਤੀ ॥ ਅਸੀ ਜੋ ਆਮ ਲੀ ਪੇਸਾ ਕਰ
 ਹਿਰੀ ਆਜਾ ਵਣ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦਾ ਫੀਆ ਤੇ ਕੇਸ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕੀਆ ॥
 ਨਾਲ ਕਰਵਾਇ ਲੈ ਦੇਸਾ ॥ ਹੁਣਾ ਜਿਵੈ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਕਰੀਏ ॥ ਹੁਕ
 ਮੁ ਤੇ ਖਾਸ ਦਸ ਖਤ ਹੋਏ ॥ ਜੇਹ ਵੇ ਤੁਸੀ ਸਹਿਜ ਧਾਰੀ ਸਿਖ ਹੋ ॥ ਜੇ
 ਕੇਸ ਧਾਰੀ ਆਈ ਤਰਾਸਾ ਬਤਰਾਖਾ ॥ ਨਹੀ ਤਾ ਕੇ ਈ ਜਰੁ ਰਮਾ ॥
 ਵਧੀਕ ਹੋਵੈ ਸੇਬਰਾ ਬਰਕਰਵਾਇ ਛਰੇ ॥ ਤੇ ਬਖਸਾਇ ਲੈਣਾ ॥
 ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸਾ ਅਠਵੀ ਕੀ ਤੀ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ॥
 ਜੋ ਸਿਰਹੀ ਮਾਤੇ ਪੰਜਾਮੇਲਾਂ ਦੇ ਮੁਹ ਕੋ ਈ ਲਗੇ ਨਹੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾ
 ਤਸਾਹ ਜੀ ਸਿਖ ਕੋ ਈ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਤਾ ਓਨਾ ਦੇ ਮੁਹ

ਲਗਦਾਨਹੀ॥ ਪਰਜੇਕੋਈਆਉਦਾਜਾਂਦਾਜੇਮੁਹਲਗਜਾਏ॥ ੨੦੭
ਤਾਂਕਿਉਕਰਬਚਨੁਹੈ॥ ਹੁਕਮੁਤੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥ ਜੇਹਿ
ਦਾਮੁਪਗੁਰਾਵਲਚਾਹੀਦਹੈ॥ ਜੇਆਵਦਾਜਾਂਦਾਮੁਹਲਗ
ਜਾਏਤਾਕੀਹੈ॥ ਵਰਤਇਨਹੀਕਰਣੀ॥ ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸ
ਨਾਵੀਲਿਖੀ॥ ਈਜੇਹੁੜੇਸਿਖਗੀਗਾਜੀਦੋਇਸਨਨਨੁਗਏ
ਤੈਨ॥ ਜੇਇਸਨਨੁਕਰਕੇਆਵਨਤਾਂਓਨਾਨਾ॥ ਲਿਕਿਉਕਰਵ
ਰਤੀਏ॥ ਬਚਨਦੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥ ਜੇਹਿਤਪਿਆਰਨਾ
ਲਓਨਾਨਾ॥ ਲਵਰਤਾ॥ ਬਹੁਤੀਦਿਕਤਕੋਈਨਹੀਕਰਣੀ॥
ਭਾਈਸਿਖੇਇਕਤੁਸਾਡੇਉਪਰਅਸਾਰਾਏ॥ ਹੁਕਮੁਹੈ॥ ਜੇ
ਮਸੇਦਮਸਿਦੀਏਖੀਜਾਮੇਦੁਵਿਚੋਕਿਸੇਨਾਨਹੀਮਿਲਣਾ॥

੨੨

ਜੇਓਨ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਕਰੇ ਸਾਧ ਸਿੰਘ ਤਵਿਚੋ ਓਠਾਇ ਦੇਣਾ
ਯਕਿ ਉਜੇਓਨ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਦਕ ਪਟਵਾਹੈ ਤੇ ਜੋ ਕੋ
ਈ ਓਨਾ ਵਿਚੋ ਭੀ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਚਾਹੈ ਸੇ ਮੇਲ ਲੈਣਾ ਏਹੋ
ਗੁਰਮੁਤ ਦਾ ਓਪਦੇਸੁ ਦੇਣਾ ਜੇਭ ਜਨੁ ਕਰੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਗੁਰੂ
ਗਾਸ ਏਹੋ ਹੈ ਯਕਿ ਰਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਫਿ
ਰ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਦਸਵੀ ਲਿਖੀ ॥੧॥ ਜੀਸ ਚੇ ਪਤਸਾਹ
ਅਗੇ ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸਤੁੰਦਾ ਸੀ ਦੇਹਤਿ ਆਗਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅ
ਸੀ ਪੰਡਤ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਗਰਫ਼ ਪੁਰਾਣ ਵਚਾਵ ਦੇਸਾ ਤੇ ਦ
ਸਗਾ ਝਕਰਾਵ ਦੇਸਾ ਤੇ ਹੁਣ ਪੰਡਤਿ ਨਹੀ ਆਵਦੇ ਕਹਿੰਦੇ
ਹੈਨ ਜੇਧਾ ਗਾ ਤੇ ਲਗੇ ਟਰਖੇ ਤੇ ਜੇ ਗਰਫ਼ ਪੁਰਾਣ ਵਿਚ ਦਸ